

မောင်လှိုင်

၀၀၃၆

BURMESE
CLASSIC
COM

၁၉၅-၁၃

နတ်ရွာစိုး

ဒိန်း/နတ်ရွာစိုး - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၄၊

၁၅၇ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၀ စင်တီမီ

ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြင်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ဖြန့်ချိရေး အောင်မြင်စာပေ၊
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ (ဇန်နဝါရီလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)။

BURMESE
CLASSIC

နတ်ရွာစိုး

ကျွန်တော် ထင်တယ်လေ...
လူတစ်ယောက် သေဆုံးရတာဟာ...
ရောဂါဝေဒနာ ဖိစီးတဲ့ဒဏ်...
မတော်တဆ ထိခိုက်တဲ့ဒဏ်တွေထက်
တစ်သက်လုံး မပြည့်စုံနိုင်တဲ့
လိုအပ်မှု၊ မျှော်လင့်မှုတွေ...
အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပိကျပြီး သေရတယ်..လို့ပါ...

BURMESE
CLASSIC

ဘဝတစ်ခုရဲ့နိဒါန်း

“ဒိုး!...”

“အား!... အမေ့...”

“ဝဲ... အု... ဝဲ...”

“မွေး... မွေးပြီ တော်ရေ... ယောက်ျားလေးတော့...”

“ဟဲ့!... မိတင်... မိတင်... ဒုက္ခပဲ၊ ဒေါ်ညို... ဘာကြောင်
နေတာလဲ... နန္ဒင်းတက် မီးကင်စမ်း”

“ဟုတ်... ဟုတ်...”

“မိတင်... မိတင်... ဟဲ့... ဒီမှာ နင်လိုချင်တဲ့ ယောက်ျား
လေး မွေးတယ်လေ၊ မိတင်... မိတင်...”

“မိတင်... တင်... တင်... တင်...”

၆ ၆ ၆ ၆

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်းဟာ...”

ပုဆိုးနောက်အနားစနစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မကိုင်ပြီး ညည်းတွားသလို မေးမြန်းသံနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ ဦးစိန်ပြောင်းကြောင့် ဧည့်ခန်းလေးထဲထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ စကားဖြတ်ပြီး ခေါင်းရင်းဘက်ကနေ ခြေရင်းဘက် ရွှေ့ပြောင်းထိုင်လိုက်ကြတယ်။

ဆယ်ပေပတ်လည်လောက်ပဲရှိတဲ့ နေမိုး ထရံကာ ဝါးကြမ်းခင်းလေးထဲ ဦးစိန်ပြောင်း တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး ပင့်သက်ချတယ်။

ဒါဟာ အားကိုးရာမဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝနိဂုံးလားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ပါ။ သူ့မှာလည်း... သမီးအကြီးမတစ်ယောက်... ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ မနေ့ကမှ အိမ်ကိုရောက်လာတယ် မဟုတ်လား။ အငယ်ဆုံးကလေးက အခုမှ လေးလသမီးပဲ ရှိသေးတာ။

မိတင်ကမှ ပဲပြုတ်တောင်း ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ကိုယ့်ဘဝ

ထိုက် ကျားကန်ရင်ဆိုင် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သေးရဲ့...။ အိမ်ကသမီး ခင်ပြုချောကတော့... ဟူး...။

အဲ့ဒီနောက် သူ့အတွက် နေရာလုပ်ပေးထားတဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မိတင်ရဲ့အလောင်းကို ကဲကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

“ဖြစ်ပုံလည်း ပြောကြပါဦးဟာ၊ ငါ့နှယ် စိတ်တွေမကောင်း လိုက်တာ...”

“ကျွန်မတို့လည်း အတူတူပါပဲတော်၊ ဒီမနက် အလုပ်ဆင်းမလို့ အကြီးမ ထမင်းချိုင့်အတွက် ဘာဟင်းမှမရှိလို့ မိတင်ပဲပြုတ် ထည့်ပေးလိုက်မယ်ဆိုပြီး ပဲပြုတ်ထွက်မျှော်တာ... မိတင်ပဲ ရှုံ့မဲ့ပြီး ချောက်လာတယ်၊ ပဲပြုတ်တောင်း ပါမလာဘူး၊ ညကတည်းက ရေခွာ ပေါက်နေတာ၊ ဒီမနက် ပဲထပြုတ်တော့ သူ့ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့လို့ မွေးပေးပါဆိုပြီး လာခေါ်တာလေ...”

“ဪ... ဒုက္ခကြီးလိုက်တာ...”

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ဒေါ်ညိုပြေးခေါ်ပြီး နှစ်ယောက်မွေးပေးတာ... ကလေးက ကန်လန့်ဖြစ်နေလို့ မနည်းတောင် ပြင်ယူချတယ်၊ ကျွန်မ အရပ်ထဲလက်သည်လုပ်လာတာ တစ်ခါမှ အဖိတ်အစင်မရှိတာ ဦးစိန်ပြောင်းလည်း အသိပါတော်၊ ဒီတစ်ယောက်ကျမှ ဟင့်ဟင့်... ရွတ်... ဟီး...”

“ကဲ... ကဲ... ငိုမနေနဲ့တော့၊ ကလေးရော ဘယ်လိုလဲ...”

ထိုအခါ ဒေါ်ညို ပေါင်ပေါ် အညာစောင်လေးနဲ့ ထွေးထားတဲ့ကလေးကို အသာချီပြပြီး...

“ဒီမှာလေ... ဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေး၊ သူ့အဖေမှ သူ့အဖေ မျက်နှာအတိုင်းပဲ မျက်ခုံးတွေ၊ နှာတံတွေ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ ကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ပ... လှဆောင်း ပေါက်စလေးပဲကွ၊ အင်း... ကံဆိုးလိုက်တဲ့ ကလေးကွာ”

“ကံဆိုးတာမှ မပြောပါနဲ့တော့... သူ့ခမာ အပျိုငိုက်က လည်းဖြစ်... ပင်ပန်းထားတာနဲ့... အာဟာရမပြည့်လို့ အားနည်းတာနဲ့... ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးနေရတဲ့ကြားက လမ်းမက ကားဘီးပေါက်သံကြီးက... ကမ္ဘာပေါက်သံလား အောက်မေ့ရတယ်၊ အဲ့ဒီမှာ လန့်ပြီးညစ်ချတာ ကလေးလည်းထွက်... သူလည်း အသက်ထွက်တာပဲ”

“အေးဟ... ငါလည်း မိတင်ပဲပြုတ်အော်သံ နားစွင့်နေတာ၊ အဲ့ဒီအသံကြီးက အတော်ကျယ်တာကလား”

“ကျွန်မတော့ သွေးလန့်ပြီး သေတယ်ထင်တာပဲ”

“ဟာ... ဒီလိုလည်း ပြောလို့မရဘူးဟာ... လူ့အသက်ဟာ ဝင်ဖို့လည်း ခက်သလို ထွက်ဖို့လည်း ခက်တယ်ဟ၊ ဒီလိုဖြစ်ရမယ့် အကြောင်းကံပါရင် အဲ့ဒီကံအတွက် အားလုံးဆက်စပ်ပြီး ဖြစ်ရတာပဲ၊

ငါမွေးတုန်းက ဖက်ဆစ်တွေဆုတ်လာလို့ တို့ရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ခံကတုတ်လုပ်ပြီး တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြသတဲ့... အဲ့ဒီမှာ စိန်ပြောင်းသံ တဝှမ်းဝှမ်းကြားမှပဲ ငါ့ကို ကောင်းကောင်းမွေးနိုင်ခဲ့တာတဲ့... အဲ့ဒါကြောင့်... အဘိုးက ငါ့ကို ‘စိန်ပြောင်း’ လို့ နာမည်ပေးလိုက်တာ၊ နေ့နံနံလည်း အကိုက်ပဲလေ၊ ဒါထက် ဒီနေ့ဘာနေတုန်း...”

“စနေနေ့လေ ဦးလေးရဲ့”

“ဟန်ကျပဟေ့... ကိုင်း... ဒီကလေးကို ‘ဒိန်း’လို့သာ မှည့်ပေတော့”

“ရှင်!...”

“ရှင်မနေနဲ့... ဒီနာမည်ဟာ သူနဲ့အံ့ကိုက်ပဲ၊ နောင်အခါမှ သူ့နာမည် ဘာကြောင့် ‘ဒိန်း’ဖြစ်တာလဲလို့ သူက မေးလာရင်... ငါ မရှိတော့လည်း ရှိတဲ့လူက ဖြေလိုက်... စိန်ပြောင်းသံနဲ့ မွေးတဲ့ ဦးစိန်ပြောင်းဆိုတဲ့အဘိုးကြီးက ကားဘီးပေါက်သံကြားမှ ပြုတ်ခနဲ ထွက်လာတဲ့ မင်းကို ‘ဒိန်း’လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာလို့...”

“အင်းလေ... ဦးလေးက အရပ်လူကြီးပဲ၊ သူ့မှာလည်း မိမဲ့အမဲ့ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဦးလေးပြောသလိုပဲ လုပ်ပုံမယ်၊ တစ်လက်စတည်း ဒီကလေးကိုနို့တိုက်ဖို့ ဦးလေးပဲ တာဝန်ယူပေတော့...”

“ဟ!... ငါ ဘယ်ကနို့ရှိလို့ ဘာနဲ့တိုက်ရမှာတုန်း...”

“ဟင်!... မိဖြူက ကလေးအမေလေ... ခုမှ ကလေးတနုလေး ရှိသေးတာ... သူတိုက်လို့ရတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ဒီလမ်းထဲ ဘယ်သူ့နို့ရှိလို့လဲ...”

“ဟေ!... နင်တို့မိန်းမတွေ နို့ကလေးတစ်ပေါက်တောင် မကြံနိုင်ကြတော့ဘူးလား...”

“အလိုတော်... နို့ရှိတိုင်း နို့ရမယ်ထင်၊ ဟာ... ဦးလေးနဲ့တော့ ခွကျနေပြီ”

“မဟုတ်ဘူးလေ... ဒီကလေးအတွက် တို့တစ်လမ်းလုံး ဦးစောင့်ရှောက်တဲ့သဘောမျိုး... နို့ဘူးဖိုး ရှာရင်ကော၊ အဲ့ဒါပြောတာ... နင်တို့ နို့ရှိတာ ငါလည်း... အဲ... အဲ... အင်း... အေးပါ

အဲဒါပြောတာ”

အဲဒီအခိုက် လက်သည်ဒေါ်စာက...

“ကိုင်း... ဘယ်သူမှ တာဝန်မယူချင်ရင် သူ့ကလေး သူ့အမေနဲ့သာ ထည့်မြှုပ်လိုက်တော့”

“ဘာ!.. မိစာ.. နင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“အဲဒါဆို ရှင်ကြီးတာဝန်ယူလေ၊ ဒီလမ်းထဲမှာ တိုက်နဲ့နေနိုင်တာ ရှင်ကြီးအိမ်ပဲရှိတာ၊ နိုင်ငံခြားက သားသမီးတွေပို့တဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ထိုင်စားနိုင်တာလည်း ရှင်ကြီးပဲရှိတာ၊ လောလောဆယ် တစ်လမ်းလုံး နို့ရိုပြီး နို့ထွက်တာ ရှင်သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ကျန်တဲ့လူတွေ ဘယ်မှာတုန်း ပြေလည်တာ..”

အခု ကျုပ်အသက်ပဲ ခြောက်ဆယ်ကျော်နေပြီ ခုချိန်ထိ ပိုက်ကြီးသည် မျှော်နေရတုန်း... ကျန်တာတွေလည်း ဘာထူးလဲ၊ လင်က တစ်ကျပ်ရအောင်ရှာရင် မယားကလည်း ငါးမူးရအောင် ရှာနေရတာ၊ မရှာနိုင်တဲ့နေ့ ထမင်းရှိရင် ဟင်းမရှိဘူးပဲမှတ်၊ အဲဒီကြားထဲက ဒီကလေးအတွက်ဆိုတော့...”

“ကဲ... ကဲ... တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ လောလောဆယ် ရက်လည်ပြီးတဲ့အထိ ငါ့သမီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး နို့တိုက်ပေးခိုင်းထားလိုက်မယ်၊ ပြီးရင် လူမှုဝန်ထမ်းကယ်ဆယ်ရေးကို သွားပို့ကြမယ်... ဘယ့်နှယ့်လဲ”

“တော်ကလူကြီးပဲ... တော်စီစဉ်ပေါ့”

၁၁ ၁၂ ၁၃ ၁၄

ဒီလိုနဲ့ပဲ မုဆိုးမမိတင်ရဲ့ နာရေးရက်လည်တဲ့ကိစ္စ၊ အခမဲ့ နာရေးကူညီမှုနဲ့ အရပ်က ပုံကူမှုနဲ့ပဲ ချောချောမွေ့မွေ့ လည်ပေးလိုက်ကြတယ်။ ဒါလည်း လမ်းထဲမှာ အဆင်ပြေပြေ နေနိုင်တဲ့လူလည်းဖြစ်၊ အရပ်လူကြီးလည်းဖြစ်တဲ့ ဦးစိန်ပြောင်းကပဲ ဦးဆောင်ဦးရွက် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့လို့သာပေါ့။ မဟုတ်လို့ကတော့ ဘယ်လွယ်မလဲ၊ “မရှိတဲ့သူပဲကွာ... အလောင်းမြေကျနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ” ဆိုပေမယ့်... လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ လူတွေလက်ခံထားတဲ့ ဓလေ့ထုံးတမ်းဆိုတာကို ဘယ်သူကများ ကျောခိုင်းနိုင်လို့လဲ...။

ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ကုန်စရာမရှိလို့ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရင်တောင် ပတ်ဝန်းကျင်က ငုတ်တုတ်မထိုင်ရဲဘဲ ဒီထုံးတမ်းကြီးကို ခိုင်ထမ်းကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ကြုံလို့ပြောတာပါ...။ လူသေရင် ရက်လည်ဖို့ကိစ္စ (၇)ရက်မို့လို့ပဲ... အဲဒီထက်များ ရက်ပိုသာရှိရင်

ဒုက္ခ။ ဒီ(၇)ရက်ပဲ ကြည့်ပါဦးဗျာ။ အလောင်းမြေကျဖို့နဲ့ ရက်လည် ဆွမ်းသွတ်ဖို့ကိစ္စတောင် နည်းတဲ့ကိစ္စကြီးလား။ ဒါတောင်။ နာရေး ကူညီမှုအသင်းတွေ ပေါ်လာပေလို့ မြေကျဖို့ကိစ္စ တစ်ပူအေးတာ၊ ရက်လည်ဖို့အပူက။ မရှိရင် ချေးငှားပြီး လည်ရတာလေ။ ။

တချို့လည်း အတိုးမယူပါဘူး။ ငွေထုတ်ပေးပြီး ရက်လည်ပြီး တော့ ကူငွေရမှ ပြန်ပေးဆိုတာမျိုး၊ ကူငွေဆိုတာကလည်း ကူနိုင်မှ ကိုး၊ မကူနိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများပြီး မကူနိုင်တဲ့အ ရပ်မှာ နေကြတဲ့သူတွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။

နောင်ဆို နာရေးကူညီမှုအသင်းတွေက ရက်လည်ဖို့ကိစ္စ အထိ လုံးဝညံ့ တာဝန်ယူနိုင်လာမယ်ထင်တာပဲ။

ကဲ... အဲ့ဒါထားပါဦး၊ ဘာမှမစားနိုင်တဲ့ ဒီအလောင်း ကြီးကို နေ့တိုင်း ထမင်းကျွေးရတဲ့ကိစ္စ... တချို့ဆို ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးနဲ့ ပွဲထိုးတာမျိုး၊ သက်ပျောက်သပိတ်၊ မြေကျသပိတ် ဆို တာကတော့... ဒါအလှူပါ။ အဲ့ဒါတော့ မပြောဘူးဗျာ။ ဆရာ တော်၊ သံဃာတော် ပင့်ပြီး ဆွမ်းအလှူလုပ်၊ တရားနာရတဲ့အလုပ် မို့လို့ လုပ်နိုင်လေ ခြွင်းချက်မရှိ ကောင်းလေပါပဲ။

အဲ့ဒီမှာ... လူသေရင် (၇)ရက် အိမ်မှာနေတာတို့၊ မြေချ ခါနီး ဓားမဦးတိုက်တာ၊ အုန်းသီးခွဲပြီး အုန်းရည်နဲ့ မျက်နှာသစ်၊ အုန်းသီးခြမ်း နောက်ပြန်ပစ်တာ၊ ရှေ့ကသွားတဲ့အခေါင်းကို နောက် ကနေ 'နောက်လာဦးမလား' ဆိုပြီး ခဲလုံးနဲ့ပေါက်တာ၊ နာရေးအိမ်ဆို တံခါးမပိတ်ရ... (၇)ရက်လုံးလုံး နေနေညည တံခါးတွေ ဖွင့်ထားရ မယ်ဆိုတာမျိုး၊ ရက်လည်တဲ့နေ့ ည(၁၂)နာရီကျော်တာနဲ့ သေသူ

ဝိညာဉ် အိမ်ပေါ်ကနေ နောက်ပြန်ဆင်းတယ်ဆိုတာမျိုး၊ ပြာဗန်းခံ ထားရင် ခြေရာတောင် မြင်ရတယ်ဆိုတာမျိုး၊ အဆိုးဆုံးက နာရေး အိမ်မှာ တရားမဝင်ဘဲ... တရားဝင်သလို ဖဲဝိုင်းအကြီးအကျယ် ထောင်ထားတာမျိုးဟာ ကာယကံရှင်တွေအတွက် လက်တွေ့ကူ ကယ်နိုင်တဲ့ အကျိုးအမြတ်ဖြစ်တာထက် ဝန်တာကြီး... ဒုက္ခပိုပြီး... စိတ်ပျက်စိတ်လက်ညစ်ညူးစရာ အမှုအခင်းပြဿနာ ရင်ဆိုင်ရ စရာပဲ များတယ်ဆိုတော့ကား... အဲ့ဒီအပိုဆောင်းနေတဲ့ ထုံးတမ်း ကြီးကို မလုပ်ရင် မရဘူးလားဆိုတဲ့ တွေးစရာက ဝင်လာလို့ပါ။

ပရိသတ်ကို ဒီလိုမျိုးမေးမိလို့... ခင်ဗျားလုပ်ပါလားလို့ ပြော ရင်... လုပ်ပြီးပြီလို့ ပြောရမှာပါ။

စာရေးသူရဲ့ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်စဉ်က(လွန်ခဲ့သော ခုနစ် နှစ်ခန့်က)ဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း... လက်တွေ့ကူကယ်နိုင်တဲ့ အကျိုး တွေးလို့ အံ့မဝင်တဲ့ အကြောင်းအားလုံးကို ပယ်ပါတယ်။ ဆုံးပြီဆို တာနဲ့ ဘယ်အမျိုးမှ စောင့်မနေတော့ဘဲ နာရေးကူညီမှုအသင်းကို အကြောင်းကြားအပ်နှံပြီး ရေဝေးအအေးတိုက်ကို ပို့ပါတယ်။ မပို့ခင် နောက်အိမ်ကို ဆွမ်းခံကြနေတဲ့ ဦးပဉ္စင်းကို လျှောက်ပင့်ပြီး သက် ပျောက်သပိတ်အဖြစ် ဆွမ်းကပ်လှူတယ်၊ (၃)ရက်ပြည့်လို့ သင်္ဂြိုဟ် ခယ်နေမှာ မြေကျသပိတ်လှူပါတယ်။

အဲ့ဒီနောက် (၇)ရက်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ် အလှူကို ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့အခြေအနေနဲ့ ချက်လုပ်လှူလိုက်ပါ တယ်။ အုန်းသီးလည်း မခွဲဘူး၊ ပွဲလည်း မထိုးဘူး၊ ဖဲဝိုင်းလည်း မခံ ဘူး၊ အိမ်တံခါးလည်း ပုံမှန် ပိတ်ချိန်ပိတ်၊ အိပ်ချိန်အိပ်တာပဲ... ။

ဒီလိုလုပ်လို့ ရွာနာတယ်လို့ နှစ်ဦးသုံးဦးလောက်က ပြောကြလို့ စာရေးသူက ရွာရဲ့ဘယ်အပိုင်းမှာ အနာပေါ်လို့လဲ ပြန်မေးမိလို့ စကားနည်းနည်း များရပါသေးတယ်။ စာရေးသူ နားလည်သလောက်... ဗုဒ္ဓရဲ့အယူဝါဒမှာ အရေးကြီးတဲ့ သေခြင်းအတွက် အရေးမကြီးခင် ရှင်နေတဲ့အချိန်မှာ အသိမှန်၊ အကျင့်မှန်၊ အနေမှန် ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။

သေသွားမှ ပုပ်ဟောက်ညှိနံလာတဲ့ အလောင်းကြီးကို တန်ဆာဆင် နံ့သာဖျန်းပြီး လွမ်းခန်းထုတ်နေမယ့်အစား မသေခင်ကတည်းက တန်ဖိုးထားလေးစားပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တာက ပိုပြီးအဓိပ္ပာယ်ရှိမယ် ထင်ပါတယ်။ ရိုးရာဓလေ့ထုံးအတိုင်းမှ မလုပ်ရင် အရပ်ထဲမှာ တစ်လောင်းပြီးတစ်လောင်း ဆက်ပြီးသေတယ်ဆိုတဲ့ အစွဲကြီးကို စွန့်သင့်ပါပြီ။

လက်တွေ့သဘောကိုပြောရရင် စာရေးသူရဲ့ဖခင် ဆုံးပြီး နောက်ပိုင်း တစ်နှစ်လောက်အတွင်း နောက်ထပ်နာရေးသတင်း ရပ်ကွက်အတွင်းမှာ သိုးသိုးသန့်သန့်ထောင် မကြားရတဲ့ အမြွှာပူးမွေးတယ်ဆိုတဲ့သတင်းပဲ လှိုင်လှိုင်ကြားရပါတယ်။ မနှစ်က ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဓလေ့ထုံးကို အလွန်အလေးထားတဲ့ စာရေးသူကိုလည်း 'ရွာနာတယ်ကွ'လို့... အိမ်ရှေ့ကနေ လာအော်တဲ့သူရဲ့အိမ်က... ယောက္ခမတော်သူ ကွယ်လွန်တော့... ထုံးစံနဲ့အညီ ဘာတစ်ခုမှ အလိုအပိုမရှိအောင် စီစဉ်ပါတယ်။ ဒီဘက်ခေတ်မှာ... မကြားရ မမြင်ရတော့လောက်အောင် ပျောက်ကွယ်နေပြီဖြစ်တဲ့ 'ပိန်... ပိန်ကတ်ပိန်... ထိ'လို့ အသံထွက်တဲ့ အညာအသုဘဆိုင်းပိုင်းတောင်

ပါပါတယ်။ အံ့သြစရာပါပဲ။ သူတို့အိမ်မှာ နာရေးဖြစ်မှပဲ ရက်ပိုင်းလေးခြားပြီး ခြောက်ယောက်ဆက်တိုက် ပွဲဆက်သွားပါတယ်။

ကဲ... ဒီအခြေအနေနှစ်ရပ်ကို ယှဉ်ကြည့်ရင် ကံကြောင့်ပဲ ရုပ်နာမ်ပေါ်လာတဲ့လူတွေမှာ... ကံကြောင့်ပဲ အနိစ္စရောက်ကြတဲ့ ကိစ္စကို ဘာကြောင့်ညာကြောင့်ဆိုတဲ့အစွဲတွေ၊ ရွာနာ ရပ်နာတာတွေ မယူဆသင့်တော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ အခုလည်း မိတင်ဆုံးတဲ့ကိစ္စ ဦးစိန်ပြောင်းဦးဆောင်တဲ့ အိမ်နီးပါးချင်းတွေ ကောင်းမှုကြောင့် ရုပ်ထုံးရွာထုံးတွေလည်း သိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါဘူး။ နောက်ထပ်လည်း ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး။ ဆရာတစ်ယောက် ပြောသလို... ပြီးတော့လည်းသေ... သေတော့လည်း ပြီးသွားတာပါပဲ။ မပြီးတာကတော့ ရှင်နေသေးတဲ့လူပါ...။

မိဘမဲ့ဖြစ်သွားတဲ့ လူမမယ် 'ဒိန်း'အတွက် ရှစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ လမ်းထဲက လက်သည်ဒေါ်စာနဲ့ လက်သည်အကူ ဒေါ်ညိုတို့ တလေးကိစ္စအတွက် ဦးစိန်ပြောင်းရဲ့အိမ်ကို ရောက်လာကြပါတယ်။

“အဖေ... ဧည့်သည်”

ဧည့်ခန်းထဲက ကော်ဇောကြီးပေါ်မှာ ပြည်ပဖြစ် ကလေးပုခက်နှစ်လုံးနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ ခင်ဖြူချောက လှမ်းပြောလို့ ဦးစိန်ပြောင်းအပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းလာတယ်။ ဒေါ်စာက ပုခက်တွေထဲ လိုက်ချောင်းကြည့်ပြီး ဒိန်းရဲ့ပုခက်ကို သေချာကြည့်ရင်း...

“လာကြည့်ပါဦး ဒေါ်ညိုရေ 'ဒိန်း'က နို့ရည်ဝင်မှ ပိုတောင် ငင်းလာသေးတယ်”

ဒေါ်ညိုလည်း လာကြည့်ပြီး ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ပြစ်တာပေါ့။

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ဦးစိန်ပြောင်းက ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ကဲ!... အဘွားကြီးတွေ ဘာကိစ္စတုန်း”

ဒီတော့မှ ဒေါ်စာတို့လည်း ဆက်တီမှာ ပြန်ထိုင်ကြပြီး...

“တော်ပဲ ကလေးသွားပို့မယ်ဆို၊ ရက်လည်ပြီး နောက်နေ့ဆို...”

“အိမ်း... အဲဒီတုန်းက အဲဒီစိတ်ဟ၊ အခုတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီ”

“ဘယ်လို တစ်မျိုးဖြစ်တာတုန်း”

“ငါ့သမီးက လူ့အသက်တစ်ချောင်းဆိုတာ ကယ်ကောင်းပါတယ်တဲ့၊ ကလေးက သူ့နှိမ့်နဲ့လည်း တည့်ပုံရှိလို့ နို့တိုက်ရတဲ့ကိစ္စ သူတာဝန်ယူပါမယ်တဲ့၊ အပြီးမွေးစားတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လောလောဆယ် နို့မပြတ်သေးတဲ့အရွယ်မို့လို့ နို့ထိန်းပေးမှာ၊ နို့ပြတ်တဲ့အခါ တရားဝင်မွေးစားမယ့်သူ ပေါ်လာမှ ပေးလိုက်ချင်တယ်တဲ့”

“အို... အဲထက်ကောင်းတာ ရှိဦးမလား၊ ဒီကာလအတွင်း ကလေးထိန်းဖို့ကိစ္စ၊ ကျန်တဲ့ကျန်းမာရေးကိစ္စ၊ ကျုပ်တို့လမ်းသားတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြတာပေါ့”

“အေး... အေး... အဲသလိုဆိုလည်း ပြီးရော၊ ဒီမှာလည်း မူကြိုတက်နေတဲ့တစ်ယောက်နဲ့ ဟိုအငယ်လေးတစ်ယောက် ရှိနေသေးတော့ အဲသလို ဝိုင်းထိန်းဝိုင်းကြည့်မှပဲ အဆင်ပြေမယ်ဟေ့... ကဲ... ဒါဆို ပြန်ကြတော့...”

“အို!... နေပါစေဦး အဖေရဲ့၊ သမီး ကော်ဖီဖျော်လိုက်ပါ

ဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါ... သေရင် သူ့နောက်ပါမှာ ကျနေတာပဲ၊ ကပ်စေးကလည်း နဲ့လိုက်တာ”

“အောင်မာ!... အခု နာရေးအတွက် ငါငွေထုတ်ပေးလိုက်တာ မသိလို့လား၊ ကူငွေပြန်မရလို့ တစ်သိန်းငါးသောင်းလောက် ချောသွားတဲ့အပြင်... ကလေးပါ အိမ်ရောက်လာသေးတယ်၊ ပုခက်တောင် ဟိုအကြီးကောင် ထွန်မြတ်ရဲ့ပုခက်အဟောင်း ရှိနေလို့... မဟုတ်ရင် ထပ်ဝယ်ရဦးမယ်၊ အဲဒါ ကပ်စေးနဲ့သလား”

“အဲ... အလှူပေါ့တော်၊ စိတ်ဆိုတာ ထားတတ် မြတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တောင် မွေးပေးလိုက်ရတာသာ အဖတ်တင်တာ... ဘယ်မှာ လက်သည်ခံ ရလို့တုန်းတော်ရဲ့”

“နင့်ဟာက တစ်ပဲခြောက်ပြား”

“အဲဒီ တစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ပဲ ကျုပ်အသက်ရှင်နေရတာ အသက်ပဲ ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီတော်ရေ...”

“ကဲ... ဒီကအဒေါ်တို့ ကော်ဖီလေး သုံးဆောင်ကြပါဦးရှင့်”

“အေး... သမီးရေ၊ ညည်းစေတနာကြောင့်သာ တို့အဘွားကြီးတွေ ကော်ဖီသောက်ရတာ၊ ဟိုအဘိုးကြီးနဲ့သာဆို... တွန်း!...”

“ဟုတ်ပါ... သူများလင်မို့လို့ပေါ့၊ ကျုပ်လင်သာဆို... ဇိန်ပြောင်းက မီးပြောင်းဖြစ်တာ ကြာပေါ့”

“ဟေ့!... ဟေ့!... ဒီအဘွားကြီးတွေ စကားလွန်မလာနဲ့၊ မြန်မြန်မျိုး မြန်မြန်လစ်ကြ၊ ကိုင်း... ကျုပ်လည်း ဘုရားဝတ်ပြု

လိုက်ဦးမယ်”

“အဟင်း. . . နိဗ္ဗာန်တံခါးစောင့်တဲ့နတ်ရဲ့ နှပ်ချေးဖတ် လောက်တော့. . . ဖြစ်မှာပေါ့”

ဦးစိန်ပြောင်း ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်ပြီး. . . မျက်ထောင့်နီ ကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး. . . အပေါ်ထပ် ပြန်တက်သွားလို့ ဖေါ်စာတို့ တခါခါ ရယ်ကြတယ်။

“စိတ်မဆိုးနဲ့ သမီးရေ၊ အဒေါ်တို့က တစ်ရပ်တည်း တစ် လမ်းတည်း အတူနေလာတာကြာတော့ ပြောမနာဆိုမနာ ဖြစ်နေ ကြပြီ. . .”

“ဒါပေမယ့် ပြောသာပြောရတာ၊ ကျုပ်တို့လမ်းထဲ ဦးစိန် ပြောင်းတစ်ယောက် ရှိနေတာ တစ်အားပါပဲတော်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်”

“ကျုပ်တို့သမ္မတက ဆင်းရဲနွမ်းပါးလျော့ချရေး ဘာရေး ဆိုပြီး ကိန်းကြီးခန်းကြီးနဲ့သာပြောနေတာ. . . ခုချိန်ထိဘယ်မှာတုန်း၊ ဘယ်မှာလျော့ပြီး ဘယ်နေရာချနေသလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး ကျုပ်တို့အရပ်မှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးက ပိုတောင်တိုးလာသေး၊ ငါတို့ ရပ်ကွက်ထဲ အရေးဟေ့ဆို ဦးစိန်ပြောင်းပဲအားကိုးနေရတာ. . . ခုနေခါ. . . သမ္မတဦးစိန်ပြောင်းသာဆို ငါတို့သောက်မဲ့တွေ ကြီးပွား တာကြာပေါ့. . . .”

“အဘွားကြီးရေ. . . တော့စကားက နိုင်ငံရေးတွေ ပါနေပြီ နော်”

“ပါတော့ဘာဖြစ်သတုန်း မိညိုရဲ့၊ လက်သည်အဘွားကြီးမို့

လို့ နိုင်ငံရေးမပြောရဘူးလို့ ဘယ်သူ့အမိန့်ထုတ်သတုန်း. . . ဒီမယ် ငါကမှ ပိုပြောရမှာ. . . ငါ့လက်နဲ့မွေးထုတ်ပေးနေရတဲ့ ကလေးတွေ ငါ့လိုပဲ မွဲပြာနေရတာကိုကြည့်ပြီး ရင်နာလွန်းလို့ဟေ့. . . သိပြီလား၊

ဒီခေတ်မှာ နိုင်ငံရေးစိတ်ဝင်စားတာတောင် အောက်က တော့ချင်ဘူး၊ ဟိုတလောက. . . တစ်နိုင်ငံမွေးမြူရေးဆိုပြီး ဝက်မွေးဖွဲ့ ဆွေးငွေထုတ်ပေးမယ်ဆိုလို့. . . ငါတို့နားကလူတွေ အပြေးအလွှား စာရင်းတင်ကြပါရောလား. . .”

“အင်းလေ. . .”

“လုပ်ပုံများ ငါပြောပြမယ်. . . စာရင်းယူတဲ့ တိမွေးကုအဖွဲ့ ထလည်း ဝက်တစ်ကောင်ကို နှစ်ရာငါးဆယ်နှုန်းနဲ့ အနည်းဆုံး ငါးကောင်မွေးမှ စာရင်းလက်ခံမယ်ဆိုလို့. . . ငါတို့တွေ ဝက်စာရင်း ဘိုးက ထောင့်နှစ်ရာငါးဆယ်၊ ဓါတ်ပုံရိုက်တာက တစ်ထောင်၊ အဲဒီ နောက်က ငါထဘီသုံးကွင်းပေါင်ပြီး စာရင်းသွင်းတာ. . . ပိုက်ဆံမ လောက်လို့ မိတင်ဆီကတောင် နှစ်ရာချေးလိုက်ရသေး၊

စာရင်းပေးပြီးမျှော်လိုက်ရတာ. . . တစ်လရမလား၊ နှစ်လ ရမလားနဲ့. . . လေးငါးလလောက်ကြာတော့မှ မတ်တိုးပေးစားနေ တဲ့ မိတိုးကြီးဆီက ကြားရတာ၊ ဝက်ချေးငွေတွေက ပေးပြီးသွားပြီတဲ့ အချို့ငါလည်း. . . ‘ဟမ်! . . ဘယ်တုန်းကတုန်း ငါတို့လည်း မရပါလား’ ဆိုတော့. . . ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက သူ့အကြွေးရစရာရှိတဲ့ လူ တွေတိုခေါ်ပြီး ဝက်ချေးငွေစာရင်း သွင်းခိုင်းတယ်တဲ့၊ ငွေကိုတော့ သူ့ရစရာရှိတဲ့အကြွေးနဲ့နှိမ်ပြီး ယူလိုက်တယ်တဲ့၊ ကျွန်မပေးဘက်က ထ ဓါတ်မြေဩဇာကိစ္စနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို အကြွေးပေးစရာရှိနေလို့

၂၀ နာမည်ကျော်

ဝက်ချေးငွေနဲ့ အနိုင်မခံလိုက်ရတယ်တဲ့၊

တိုင်း... ငါလေ ဒေါသတွေဖြစ်လွန်းလို့ အဲဒီဝက်ချေးစား အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို ပါးတွေချည်း လိုမ့်ရိုက်ပစ်ချင်တာ၊ အခုလည်း ဖုန်းတွေမဲဟောက်ပြန်ပြီတဲ့၊ အပြင်မှာလည်း... ထောင့်ငါးရာဖုန်း ခုနစ်သောင်းဆိုတော့... အင်း... စောင့်သာကြည့်ပေဦး၊ အဲဒါ ကြောင့် ဦးစိန်ပြောင်းကိုပဲ သမ္မတဖြစ်စေချင်တာဟေ့၊ အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ဆို ဦးစိန်ပြောင်းပဲ ပုဆိုးဆွဲနေရတာ... သူလည်း တူရှာပါတယ်... ပါးစပ်ကြီးပဲနံတာ...

“အဖေက ဒီလိုပါပဲ၊ ပါးစပ်တော့ ဆိုးတယ်”

“အမလေး... သိပါ၊ ကြာလာတော့ သူ့အပြောက ပန်းနဲ့ ပေါက်သလောက်ပဲ... အဟေးဟေး...”

“ကဲ... စကားကောင်းနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ မနေ့က မိဖာ လာအကြောင်းကြားထားတာ၊ ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားဖြစ်လည်း အဲဒီ ဘက် လှည့်ဝင်ကြည့်မှ ထင်တယ်”

“ဟုတ်သား... မေ့နေတာ၊ အဲဒီဗိုက်လည်း ဘယ်နှမြွှာ တောင် မွေးဖို့စိတ်ကူးထားလဲ မသိဘူး၊ မိုးကို ပျံနေတာပဲ”

“သူ့ယောက်ျား ဖိုးပိန်ကို မေးကြည့်၊ လာ... သွားစို့”

ဘွားတော်နှစ်ယောက် ထွက်သွားမှပဲ တိတ်ဆိတ်ပြီး ကျန် နေတဲ့ အခန်းလေးထဲ ဒိန်းရဲ့အသံက စာခနဲ ထွက်ပေါ်လာတယ်၊

“ဝဲ!... အဲ!...”

“အေး... သားလေးရေ... အမေလာပြီ၊ အို... ရှု့တွေ ပေါက်ထားတာကိုး၊ အမလေး... ဖိုးသန့်နဲ့မှ လာတိုးနေတယ်...”

 ၂၁

ထဲပေးပါ့မယ်တော်... အင်း... ကျွတ်ကျွတ်”

ဒါကို အပေါ်ထပ်ကနေ ဦးစိန်ပြောင်း ကြားနေရပြီး ဘုရား ဝတ်ပြုရင်း စိတ်ကအောက်ရောက်လာလို့ ချက်ချင်းသတိပြန်ကပ်ပေ လို့ ရွတ်ဆိုနေတဲ့အပိုင်း မေ့သွားပြီး... ခေါင်းကုတ်ရင်း အစက ပြန်တယ်။

“ဩကာသ... ဩကာသ... ဩကာသ”

အဝကတည်းက...
 လောကရဲ့အလိုကို
 လွှဲချော့မှ သိအိုရီနဲ့
 ရပ်တည်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်
 သေရာရင်ရင်တော့
 မိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သမျှ
 လက်တွေ့ဘဝနဲ့
 အချိုးကျကြည့်လိုက်ပေါ့...။

နီ ၈ ၂

လောကကို ဖြတ်သန်းခြင်း

“ဒီနိုးဟာ!... ဒိန်းဟာ!... ဒိန်းချင်ဦးဟာ!..”

“ဝဲ!... ငဲ!... ဝု!... ဝဲ!... အဲ!...”

ဧည့်ခန်းထဲက ကလေးငိုသံကြောင့် ခင်ဖြူချော ဟင်းအိုးကို
 ဆိတ်ပြီး ပြေးထွက်လာတယ်။

“သား... ထွင်မြတ်”

ပုခက်ထဲက ဒိန်းကို ဘောလုံးနဲ့ ထုနှက်နေတဲ့ ထွင်မြတ်
 ကလေးများ မိခင်ရဲ့အော်သံကြောင့် လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားတယ်။

ခင်ဖြူချော စိုးရိမ်တကြီး ဒိန်းကို ကောက်ချီလိုက်ပါတယ်။

“ဝဲ! . . . အဲ! . . .”

“အေးပါ သားရယ်၊ ကိုကိုက ချစ်လို့စတာပါ”

“သား. . မချစ်ဘူး”

ဘောလုံးပိုက်ပြီး ချောင်ကပ်နေရာကနေ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံကြောင့် ခင်ဖြူချော လှည့်ကြည့်ပြီး ကလေးအငိုတိတ်အောင် နို့တိုက်ဖို့ ထိုင်ချလိုက်တယ်။

“မင်း. . လာစမ်း၊ လာ. . ဒီနားလာ”

ထွင့်မြတ် မဝံ့မရဲ တိုးကပ်လာမှ တင်ပါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ကလေး ရိုက်ပစ်တာ ခံရလို့ ငိုပါတော့တယ်။

“မငိုနဲ့. . . နောက်လုပ်ဦးမလား၊ လေမှုတ်ဘောလုံးမို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ဟိုဘောလုံးမျိုးနဲ့သာဆို သေမှာပဲ၊ မင်းနဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ ထွင့်မြတ်၊ မင်းကို ညီလေးကို မလုပ်ရဘူးလို့ မပြောထားဘူးလား”

“ဟီး. . . သားညီလေးမှ မဟုတ်တာ. . . ဟီးအိအိ”

“အမေနို့တိုက်နေတာ မင်းညီမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး. . . ဟီးဟီး. . . သားညီမလေးနို့ကို လာလုတာ. . . ဟီး. . . အိ. . . ရွတ်”

ခင်ဖြူချော ပင့်သက်ရှိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားတယ်။ လေးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်မှာ ဒီလိုနုနယ်တဲ့အတ္ထုမျိုး ရှိသတဲ့လား။ ဒါဟာ သားလေး အသိရင့်တာလား၊ ဒိန်းရဲ့ကံကြမ္မာလားဆိုတာ မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒိန်းကို စတင်မြင်တွေ့လိုက်ရကတည်းက တစ်ချက်တည်းနဲ့ ရင်ထဲလှိုက်ဆိုတက်လာတဲ့

မိခင်စိတ်ဖြစ်မှု၊ ကရုဏာသက်မှု တစ်ခုတည်းနဲ့တင် ဒီကလေးရဲ့ အသက်ရှင်မှုကို တာဝန်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်တာဟာ မှားနေပြီလားလို့ ထောင် သံသယ ဝင်လာပါတယ်။

အို. . ဒါ အမှားမဟုတ်ဘူး. . . ၊ ငါ့သားလေး ငယ်သေးလို့ သေတာရော၊ အနေစိမ်းနေသေးလို့ မခင်တတ်တာကြောင့် ဖြစ်မှာ၊ နောက်တော့ သူ့ဘာသာ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်၊ ဒိန်းလေး သနားပါတယ်။ အဲသလို အတွေးဖြစ်ပြီး. . ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေတဲ့ ထွင့်မြတ်လေးကို လှမ်းဆွဲပြီး သူမဘေးမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်. . သားဖြစ်သူရဲ့ပခုံးကို တယုတယ ပွေ့ဖက်ရင်း. . .

“နောက်ကို အဲသလို မလုပ်ပါနဲ့ သားရယ်၊ ဒိန်းလေး သနားပါတယ်၊ သားမှာ ဖေဖေမရှိတော့တာရော ဘယ်လောက်အားငယ်နေရလဲ၊ အခု ဒိန်းလေးက အဖေဖေရော အမေပါ မရှိတော့တာ သားရဲ့ အမေသာ နို့မတိုက်ရင် ဒိန်းလေး သေသွားမှာပေါ့”

“သားက ညီမလေး ငိုက်ဆာမှာစိုးလို့”

“အမလေး. . . မဆာလို့ သိုးနေအောင် အိပ်တာပေါ့ သားရဲ့ ဆာလည်း အမေက အဝတိုက်မှာပေါ့”

“ဒါဆို ဒိန်းကို အရင်မတိုက်နဲ့၊ ညီမလေး နို့ဝမှ ပိုမှတိုက်”

သားဖြစ်သူရဲ့ညီမအပေါ် ချစ်တဲ့စိတ်ကို ဒီထက်ပိုပြီး ပြောဆိုနှစ်သိမ့်ဖို့ မလိုအပ်သေးတဲ့အရွယ်မို့လို့ သူမ သက်ပြင်းမောလေးချ သားဖြစ်သူ ကျေနပ်သွားအောင်လည်း သဘောတူလိုက်တယ်။

“ထွင့်မြတ်ရေ. . လူလေး”

“ဟော... ဘိုးဘိုးပြန်လာပြီ”

ထွဋ်မြတ် သုတ်ခနဲ ထပြေးပြီး ဘိုးအေကို ဆီးကြိုပွေ့ဖက် လိုက်တယ်။

“ကဲ... ရော့... လူလေးကြိုက်တဲ့ ကိတ်မုန့်ခြောက်၊ ဟင်... မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလားကွ”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ဒိန်းကို ဘောလုံးနဲ့ထုလို့ သမီး ရိုက် ထားတာ”

“ဟာ... ပါးစပ်နဲ့ပြောပါ သမီးရာ၊ ငါ့မြေးကြီးကို မလုပ်စမ်း ပါနဲ့”

“ပြောမရလို့ပေါ့ အဖေရဲ့၊ လေမှုတ်ဘောလုံး အပေါ့လေးနဲ့ မွဲလို့ပေါ့၊ ကားအရပ်လို မာတဲ့ဟာနဲ့ဆို အကုန် ဒုက္ခတွေများကုန်မှာ”

“ဟင်း... အဲ့ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့”

ဦးစိန်ပြောင်း သက်ပြင်းလုံးကြီးနဲ့ ဆက်တီမှာ ထိုင်ရင်း ထွဋ်မြတ်ကို ပေါင်ပေါ် ချီတင်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ... .

“ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်... လူကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် လူဟာလူပဲ သမီး၊ လောကမှာ အခက်ခဲဆုံးနဲ့ အပင်ပန်းဆုံးအလုပ်က... လူ့ဘဝကို တာဝန်လူရခြင်းပဲကွ... မှတ်ထား”

“ဒါပေမယ့်... သမီးလုပ်နိုင်ပါတယ်”

“သမီးမလုပ်နိုင်ဘူးလို့ အဖေမပြောဘူး၊ သေချာတာက ထွဋ်မြတ် မလုပ်နိုင်ဘူးသမီး၊ အဖေရဲ့မိသားစုဘဝကို အဖေထူ ထောင်ခဲ့တဲ့ကာလတစ်လျှောက်မှာ... အငယ်ဆုံး သမီးရဲ့ဆန္ဒကို တောင် မျက်ကွယ်မပြုခဲ့ဘူးကွယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေရယ်... ကိုယ့်နို့ရည်နဲ့ ဝင်းကြည်လာ တဲ့ ကလေးမျက်နှာကို တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်ရင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးမယ့်သူရှိရင်တော့ သမီးပေးပါ ဝယ်”

ဦးစိန်ပြောင်း ပင့်သက်ချပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတယ်။

ခင်ဖြူချောကတော့ ကံဆိုးရှာတဲ့ ကလေးမျက်နှာကို ငွ်ကြည့် ဖြူရင်ထဲစိမ့်ဖြာတက်လာတဲ့ ခံစားမှုကိုတော့ မျှီသိပ်ထားလိုက် တယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

အိပ်မက်ပဲလား.. တကယ်လား.. အိပ်မက်ထဲကအ
တိုင်း တကယ်ဖြစ်လာတာလားဆိုတာတော့ ဘုရားသခင်ပဲ သိနိုင်
တော့မှာပါ။

‘မင်း ဘာမှအားမငယ်နဲ့.. ငါ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်
မင်းဆီမရောက်ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့မယ်ကွာ’ဆိုတဲ့ ခင်ပွန်း
သည်ရဲ့ နောက်ဆုံးစကား။ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ပြင်းထန်တဲ့
ဦးခေါင်းဒဏ်ရာနဲ့ သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေတာတောင် ဇနီးနဲ့သားသမီးကို
တတွတ်တွတ် ရွတ်ခေါ်အော်မြည်နေတဲ့ စွဲလမ်းမှုက ငြင်းစရာကို
မရှိတဲ့ အတိတ်အကြောင်းတရား။

ခင်ပွန်းသည် ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း မကြာခဏမက်တဲ့ အိပ်
မက်တွေကလည်း ကြည့်ပါဦး.. အဝတ်အစားမပါဘဲ အိမ်ပေါ်
အပြေးအလွှား တက်လာလို့.. သူမမှာ ရှက်ပြီး စောင်နဲ့ ပြေးအုပ်

ရတဲ့ အဖြစ်မျိုး၊ ဆုံးခါနီး သူမလက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ပြီး ပြောခဲ့
တဲ့စကားမျိုးကို လာလာပြောနေတဲ့ အိပ်မက်မျိုး၊ သူမ အဖေအိမ်ပေါ်
ပြန်တက်လာတဲ့နေ့က မက်တဲ့အိပ်မက်ဆို.. သူ့အမေကိုထားခဲ့ပြီး
ပြန်လာလို့ အိပ်မက်ထဲမှာ လင်မယားချင်း စကားများရတဲ့အိပ်မက်
မျိုး။

ပိုပြီးထူးဆန်းတိုက်ဆိုင်တာက ‘ဒိန်း’လေး သူမရင်ခွင်ထဲ
ရောက်လာတဲ့နေ့ကစပြီး ဒီနေ့အချိန်အထိ မကြာခဏဆိုသလို
တော်မြင်နေရတဲ့ ခင်ပွန်းသည်နဲ့ ပြန်တွေ့ရတဲ့ အိပ်မက်မျိုးကို စိုးစဉ်း
တလေးမျှတောင် မမြင်မက်တော့တာပါ။ ‘ဆိုတော့ကား ‘ဒိန်း’ဟာ
သူမရဲ့ချစ်သောခင်ပွန်း ကျော်ဇောမောင် ဝင်စားတာပဲလားဆိုတဲ့
သံသယက တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာစေပါတယ်။

ခုဆိုရင် ဒိန်းလေးလည်း နို့ပြတ်ပြီး သမီးငယ် လင်းလက်ချို
နဲ့ ငုတ်တုတ်ထိုင် လေးဘက်တွားရင်း အရပ်လေးတွေ လှဆော့တဲ့
အရွယ် ရောက်ပါပြီ။ သူ ဒီလိုအတွေးမျိုးကို ကြေကြေကွဲကွဲ ပြန်တွေး
ဖြစ်ရတဲ့ ဒီမနက်ရဲ့အဖြစ်တစ်ခုကတော့ သူမကို အံ့အားသင့်စေတဲ့
အပြင် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာလည်း ဖြစ်သွားစေပါတယ်။

တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ အဝတ်အစား
နှစ်စုံ သူမဆီ ပါလာပါတယ်။ အမှန်က အမှတ်တရအဖြစ် သိမ်း
ထားမိတာပါ။ မနေ့က ရေဘေးကယ်ဆယ်ရေးအတွက် အဖေကိုယ်
တိုင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ အဝတ်အစားနဲ့ အဝတ်အထည်တွေ အလှူခံ
ထွက်နေလို့.. မောင့်အဝတ်နှစ်စုံကို လှူလိုက်ရင် မောင့်အတွက်
ထူထိုက်ရမှာပဲဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ လှူဖို့ ဗီရိယက ထုတ်ယူထားမိပါ

တယ်။

မနက်ကျရင် အဖေကိုထုတ်ပေးလိုက်မှာမို့လို့ ခုတင်ပေါ်မှာ ပဲ အလွယ်တကူ တင်ထားလိုက်တာပါ။ ဒီမနက် အိပ်ရာထတော့ သားကြီးထွင်မြတ်က ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ပုဆိုးကို ယူစွပ်ပြီး ဝတ်ဆော့နေလို့ . . . ဒိန်းက အဲ့ဒါကိုမြင်ပြီး ငိုပါလေရောလား။ တအိအိ တအာအာနဲ့ ကောက်ကွေးငိုယိုနေလို့ သူမလည်း သားကြီးဆီက ပုဆိုးယူပြီး ယေလိုက်မှ အငိုတိတ်သွားတယ်လေ။ သူမ ရင်ဘတ်ဖိပြီး ဘုရားတရင်း သေချာအောင် နောက်ထပ်ကျန်နေတဲ့အင်္ကျီကို သားကြီးလက်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ဒိန်းက အဲ့ဒါကိုမြင်ပြီး ငိုပြန်လို့ ယူပြီး သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်ထပ် ကျန်တဲ့တစ်စုံကိုလည်း အဲ့ဒီအတိုင်းလုပ်ကြည့်တော့ အဲ့ဒီအတိုင်းပဲငိုလို့ သေချာပြီဆိုတဲ့အတွေး အသိနဲ့ ဒီမနက် နှင့်နေအောင် ခံစားသွားခဲ့ရတာပါ။

တတယ် မောင်ပြန်လာပြီလားဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ . . . ဒိန်းကို တစ်စုံတစ်ရာကြည့်လေ မောင့်ရဲ့ရုပ်သွင်မျိုး ထင်ဟပ်လေကြောင့် စိတ်ထဲမမျှသိပ်နိုင်တော့တဲ့အဆုံး အိမ်မှာ ကလေးလာထိန်းပေးနေတဲ့ ဒေါ်ညိုကို ဖွင့်ပြောမိပါတော့တယ်။

“အဲ့ဒါဆို ညည်းမေးကြည့်ပါလားအေရဲ့”

“ဟင်! . . . ဘယ်သူ့မေးရမှာလဲ”

“ဪ . . . အနောက်ခြမ်းက ဆရာမကြီးဒေါ်ရှမ်းလေဟယ်၊ အမလေး . . . အကြားအမြင် ဟောတာများ ကြည့်ဟောသလား အောက်မေ့ရတယ်”

ဆိုတော့လည်း သူမ အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး သွား

ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ သားကြီးကိုကျောင်းပို့ပြီးပြီမို့လို့ ချက်ပြတ်ပြီး ဒေါ်ညိုနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်စီ ချိမ်းပြီး သွားကြမယ်ပေါ့။ အစီအစဉ်အတိုင်း သူမတို့သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပဲ . . .

လေဘေးအတွက် အလှူပစ္စည်းတွေသွားအပ်ပြီး ပြန်လာတဲ့ ဦးစိန်ပြောင်နဲ့အတူ . . . အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိမယ့် အမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး လိုက်ပါလာကြပါတယ်။

“သမီးရေ . . . ဧည့်သည်ပါလာတယ်ဟေ့၊ ရေနွေးနဲ့ ကော်ဖီလေး လုပ်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်”

ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဒေါ်ညိုနဲ့ထားခဲ့ပြီး သူမလည်း စီစဉ်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒေါ်ညို . . . ဒိန်းကို ဒီခဏခေါ်ခဲ့ပါဦး”

ဖခင်ရဲ့စကားသံကြောင့် မီးဖိုခန်းထဲ လှမ်းလှလက်စ သူမ ခြေလှမ်းတွေ တဲ့ခနဲ ရပ်ပြီး . . . ရင်ထဲမှာလည်း ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားလို့ ချက်ချင်းဆိုသလို ဧည့်ခန်းဘက် ပြန်လှည့်ပစ်လိုက်တယ်။

“အမလေး . . . ချစ်စရာကြီး မောင်ရယ်၊ ကြည့်ပါဦး”

“မောင့်ကို ခဏပေးပါဦးကွ”

“နေပါဦး . . . ကျွန်မ ချီပါရစေဦး . . . အဟင်းဟင်း၊ ကလေး

အို . . . အို . . . မျက်နှာကလည်း ချိုလိုက်တာ”

ဦးစိန်ပြောင်က ဧည့်ခန်းထဲ လက်ကြီးဗလာနဲ့ ပြန်ဝင်လာတဲ့ သူမကို လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ဟဲ့! . . . သမီး၊ ရေနွေးဘယ်မှာလဲ”

“ခဏလေး အဖေ၊ သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဪ... ရန်ကုန်ကပါ သမီးရဲ့၊ တို့ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မျှနဲ့ ဆွေမကင်း မျိုးမကင်းထဲကပါ။ ‘ဒိန်း’ ကိစ္စ ရပ်ကွက်ကလည်း သိတော့... အုပ်ချုပ်ရေးမျှနဲ့ ရန်ကုန်သွားရင်း စကားစပ်မိလို့ လိုက်လာကြတာလေ၊ သူတို့ အိမ်ထောင်သက်တစ်လျှောက် သားသမီး မထွန်းကားလို့ အမွေစား အမွေခံအဖြစ် မွေးစားချင်လို့တဲ့”

သူမရင်ထဲ ဖော်မပြတတ်တဲ့ ခံစားချက်မျိုးနဲ့ ခါခနဲ ဖြစ်သွားပြီး တည်ငြိမ်အေးစက်တဲ့အသံနဲ့ ပြောလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဒိန်းက သမီးရဲ့အငယ်ဆုံးသားပါ အဖေ၊ သမီး အသက်ရှင်နေသရွေ့ ဒိန်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးနိုင်ပါဘူး”

“သမီး...”

ဦးစိန်ပြောင်း အံ့သြတကြီး အော်ငေါက်... ငေါက်လိုက်တဲ့ ကြားက သူမ ခိုင်ခံ့တဲ့ခြေလှမ်းတွေဟာ ဧည့်သည်တွေထဲရောက်သွားပြီး ဒိန်းကို လွှဲယူပွေ့ချီလိုက်ပါတော့တယ်။

“သမီး... ဒါ... ဘာသဘောလဲ”

“မသိဘူးအဖေ၊ သမီး ဒိန်းကိုချစ်တယ်၊ သမီးရဲ့ကလေးတွေနဲ့အတူတူ ချစ်တယ်၊ အဲ့ဒီအတွက် သမီးပဲမွေးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် အဖေ”

“ဘာကွ ခင်ဖြူချော၊ ဒါ... လူမွေးရမှာကွ... ခွေးမွေးကြောင်မွေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“သမီးနားလည်ပါတယ်”

“နားလည်ရင် ပေးလိုက်”

“မပေးနိုင်ဘူး အဖေ”

“တယ်!... ဒီခွေးမနဲ့တော့”

“ဦးစိန်ပြောင်း... ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ကြားကဝင်လာတဲ့ ဒေါ်ညိုကြောင့် ဦးစိန်ပြောင်းရဲ့ဒေါသက ဒေါ်ညိုဘက် လှည့်သွားတယ်။

“ဘာ!... မိညို၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ... နင် အခု ငါ့အိမ်ထဲက ထွက်သွားစမ်း”

“ဪ... ဟော... အဲ့သလို ပြောကြကြေးဆို ရှင်နဲ့ရော ဘာဆိုင်လဲ၊ ပေးချင်ရာ လျှောက်ပေးရအောင် ရှင်နဲ့ရထားတဲ့ကလေး မှီလို့လား”

“ငါနဲ့ မရလို့... ငါ... အဲ... ငါ... ဟို... တယ် နင်တို့... တောက်!... ကွာ”

ထိုအခါ ဒေါ်ညို မျက်ရည်ဝဲဝဲနဲ့ ထိုင်ရာက ထပြီးထွက်ရင်း...

“ကျုပ်ကို ရှင်အိမ်ထဲက မောင်းထုတ်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ ဒါ ရှင်အိမ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကလေးကို ရှင်သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ ပေးပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ဒိန်းကို ရှင်အိမ်မှာထားတာ နှိတ်ကိစ္စတစ်ခုတည်းပဲ၊ ဒိန်းကို ထိန်းဖို့... ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်ဖို့က ကျုပ်တို့ တစ်လမ်းလုံးက ခိုနားမတွေ့ တာဝန်ယူထားတာ၊ ကျုပ်တို့သဘောမပါဘဲ ရှင်လုပ်လေ၊ ထူကုန်ကူးမှုနဲ့ ရှင်ကို တရားစွဲမယ်... မှတ်ထား”

“ဘာ!... မိညို... ဟဲ့ကောင်မ”

ဒေါ်ညို လှည့်မကြည့်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခြံအပြင်ဘက်

ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ... .

“လာကြပါဦးတော်!.. .ဟောဒီမှာ ဦးစိန်ပြောင်းက ဒိန်းကို
မောင်တော့မယ်တဲ့တော့၊ လာကြပါဦး!.. . လာကြပါဦး!.. .”

ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲ။ ဒေါ်ညိုအသံကို ကြား
တယ်ဆိုရင်ပဲ တစ်လမ်းလုံးက မိန်းမတွေ ထဘီရင်ရှားရော ထဘီ
စွန်တောင်ဆွဲတွေပါ ထွက်လာပြီး ဦးစိန်ပြောင်းအိမ်ရှေ့မှာ စုပြုံသွား
ပါတော့တယ်။

၅ ၅ ၅ ၅

“မညို.. . ဘာဖြစ်တာလဲ.. . ဒိန်း.. . ဒိန်း ဆိုလား”

“ဒိန်းဘာဖြစ်တာလဲ.. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြောပါဦး ဒေါ်ညိုရဲ့၊ ကလေးကို ဘယ်သူပေးမှာတုန်း”

“မသိဘူး.. . ဥက္ကဋ္ဌအမျိုးဆိုလား.. . ကလေးကိုပေးမ

ဆိုတဲ့”

“ဟေ့!.. . ဘယ်သူ့အမျိုးဖြစ်ဖြစ် မပေးနိုင်ဘူးဟေ့”

“ဟုတ်တယ်.. . အမလေးတော်.. . ချေးသိမ်းသေးသိမ်း

ဆီးထားရတာ”

“ဟုတ်ပါ.. . ကလေးကြောင့် ကျုပ်ယောက်ျားနဲ့တောင်

ထားများပြီး ထိန်းလာရတာ၊ ခုမှလာပြီး အရန်သင့်.. . ဟင်း”

“ဟဲ့!.. . ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတုန်း”

ထိုအသံက လူကိုလှည့်မကြည့်လည်း လက်သည်ဒေါ်စာ

ဆိုတာ သိသာပါတယ်။ စာကလေးသံနဲ့ ဆက်ရက်အသံ ပေါင်းပြီး အထူးပြုလုပ်ထားတဲ့ အသံမျိုးလား ထင်ရအောင် စာစာ၊ စာစာနဲ့ ဝင်လာလို့ အမျိုးသမီးအုပ်စု တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝိုင်းတိုင်လိုက်ကြတယ်။

“အောင်မာ . . . အောင်မာ . . . သူက . . .”

“ကိုင်း . . . ဖယ်ကြစမ်း၊ ဒီအဘိုးကြီးကို ငါ့ကိုင်မှပွဲပြီးမှာ”

“ဟုတ်တယ် . . . အဒေါ် ကိုင်နေကျ၊ ကိုင်သာကိုင် . . .”

“ဟေ့! . . . နင်တို့က ဘာတွေလဲ၊ လူကြီးတစ်ယောက်အိမ် ရှေ့လာပြီး ဆန္ဒပြနေတာလားကွ . . . ဟေ”

“အို . . . ဟိုး . . . ပုဒ်မဆယ်ရှစ် မရှိတော့ဘူးတော်ရေ . . . ကျုပ်တို့ဆန္ဒပြစရာမလိုဘူး ကိုစိန်ပြောင်းရဲ့၊ ရှင်ကြီးထွက်လာစမ်းပါ၊ ဒီကလေးကို ပေးချင်တိုင်းပေးရအောင် ရှင်မွေးတာမို့လို့လား”

“အေး . . . နင်မွေးတာရော ဟုတ်လို့လား”

“ဘာ! . . . ကျုပ်တို့တစ်လမ်းလုံး စောင့်ရှောက်ထားလို့ ဒီလို တစ်တုံးတစ်ခဲ ဖြစ်နေတာလေ၊ အောင်မာ . . . ပေးရဲပေးကြည့်စမ်းပါ၊ ဟင်း . . . မိစာအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသွားမယ်”

“ဘာကွ! . . . အေး . . . ငါကလည်း စိန်ပြောင်းဟေ့၊ တိမ်းစောင်းမှာ ပိန်ဖောင်းသွားမယ်၊ တစ်လုံးတည်းနဲ့ တစ်ဝိုင်းကွသလို ပလဲသွားမယ် . . . ဘာမှတ်လဲ”

“အမလေး . . . လာစမ်းပါ အဘိုးကြီးရယ်၊ ရှင်စိန်ပြောင်း လောက်ကတော့ အကြိမ်တစ်သောင်းလောက် လိမ်ချိုးပစ်လို့ လျှာပါ တစောင်းကိုက်သွားမယ်”

“ဝါး . . . ဟားဟားဟား”

“တယ်! . . . ဒီကောင်မတွေ၊ ငါလေ . . .”

ထိုစဉ်အတွင်းမှာပင် အိမ်ထဲမှ ကလေးလာကြည့်တဲ့ ဇနီးမောင်နှံ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်စွာနဲ့ ထွက်လာပြီး . . .

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒီကဦးလေးနဲ့ အပြင်ကအဒေါ်တို့ကို ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကလေးလည်းမခေါ်တော့ပါဘူး၊ ပြဿနာ မဖြစ်ကြပါနဲ့တော့”

“အေး . . . မယူရင် ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး၊ ခင်ဖြူချောဟေ့ . . . ခင်ဖြူချော”

“ရှင် . . . အဒေါ်”

“ပေးစမ်းကလေး၊ ဒီနေ့အဖို့ နင့်ဆီမှာ ဒိန်းကို စိတ်မချဘူး လာပေး . . .”

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . လာပါပြီ”

အဲ့ဒီနောက် ခင်ဖြူချောက ထုံးစံအတိုင်း ကလေးအကြံတွေနဲ့ ပေါင်ခါဘူး ထည့်ထားတဲ့ဆွဲခြင်းကိုဆွဲပြီး ကလေးနဲ့ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။

“ဟဲ့! . . . တစ်ယောက်သွားခေါ်”

ဒေါ်စာက အဲ့သလို လှမ်းအော်တယ်ဆိုရင်ပဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဒိန်းနဲ့ အဝတ်ဆွဲခြင်းကို ယူလိုက်တယ်။

“ကိုင်း . . . ပြန်ပြီ အဘိုးကြီး၊ ရှင် နောက်ထပ် အမှိုက်တွန်ပွဲ မစဉ်းစားနဲ့”

“တယ် . . . မိစာနော် . . . ငါ . . .”

၃၀ နတ်ရွာသို့

“အဟားဟား... ခပ်ခပ်ခပ်...”

ကလေးခေါ်ပြီး အမျိုးသမီးအုပ်စု ထွက်သွားမှပဲ... ဟိုနေ့
မောင်နှံလည်း ပင့်သက်ချပြီး ခြံအပြင်ထွက်ရဲပါတော့တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုမှန်း မသိလို့ပါ ဦးလေးရယ်... ဒီက
တူမတို့လည်း တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ... ငါကလည်း ကလေးရဲ့နောင်ရေး ခိုင်မာ
ဖို့ စဉ်းစားတာပါ။ ပြောသာပြောရတာ... တို့ဆီကလူတွေက ပိုက်ဆံ
သာ မရှိတာ၊ စေတနာတော့ ရှိကြတယ်ဟ”

“ဟုတ်... သွားပြီနော်”

ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ထွက်သွားမှ ဦးစိန်ပြောင်းက သူ့
သမီးကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။

ဟင်း... ဟင်း... ။

ကလေးတော့

“ခံစားမှု” လိုတာ

အမှန်တရားရဲ့ အနုကလေးတစ်ခု ဖြစ်တယ်—

(ဝက်ခြံလောကီရှိ ပယ်စင်တယ်)

ဒါကို...

သူ့အခြင်သူ့အတွေးနဲ့

မွေးထားမှာလား ညှပ်ထုတ်မလား ဆိုတာတော့

ပိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်...

၁၃၆

အမေ့မျက်ရည်

“ဒိန်း!...”

လမ်းမတန်းဆီက ကားဘီးကွဲသံကြောင့် ဒေါ်စာ ဟင်းခွက် သင်နေရာက ရပ်ပြီး နားစွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ခံစားမှုတစ်မျိုး နင့်ခနဲ ဝင်ရောက်လာလို့ သူ့တဲရှေ့က မြေကွတ် လပ်မှာ ဆော့နေတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ဆီ အကြည့်ရောက်သွား တယ်။ ကားဘီးကွဲတဲ့အသံကို ကလေးတွေလည်း သတိထားမိပုံရိပ် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြောင်ငေးကြည့်နေရင်းက နှစ် ယောက်စလုံး ထပြေးလာကြတယ်။ ဪ... ‘ဒိန်း’လေးတောင်

ကျောင်းတက်တဲ့အခွယ် ရောက်လာပါပေါ့လားလို့. .။ ဒေါ်စာ

အနားရောက်လာတဲ့ ဒိန်းက မေးတယ်။

“အဘွား. . . အဘွား. . .”

“ဟေ. . .”

“အဲ. . . အဲဒါ ဘာသံလဲ၊ ဒိန်း. . . တဲ့”

“ဟဲ့! . . . အဲဒါ နင့်နာမည်ပေါ့”

“ဟင်. . . အင်း. . . ဒိန်း. . . ဟုတ်တယ်နော်”

ဒေါ်စာရယ်ရင်း မျက်ရည်ဝဲလာတယ်။ မိတင်ရေး. . . နင်

ဘယ်ဘဝ ရောက်နေလဲတော့ မသိဘူး၊ နင့်သားတော့ ကျောင်းသား

ကြီး ဖြစ်နေပြီဟဲ့။

“လက်ချို”

“ဟင်. . .”

“နင်ကြားလား. . . ငါ့နာမည်က ကျယ်ကြီးပဲ. . . ဒိန်း. . . တဲ့

မြေကြီးတောင် တုန်တယ်”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ဒေါ်စာ အံ့သလို အားပါးတရ အော်ရယ်ပစ်တော့ သွားမရှိ

တဲ့ သွားဖုံးညိုညိုတွန့်တွန့်ကို မော်ကြည့်ပြီး ဒိန်းနဲ့ လင်းလက်ချိုတို့

လည်း ရယ်ကြပါတော့တယ်။

“အဟီးဟီးဟီး. . . ခစ်ခစ်ခစ်”

“အဘွားက သွားလည်း မရှိဘူး. . . ဟီးဟီးဟီး”

“အောင်မာ. . . မရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ထိုအခါ ဒိန်းက အရယ်ရပ်ပြီး ထပ်မေးတယ်။

“အဘွား”

“ဟေ. . .”

“အမေက ပြောတယ်၊ ကလေးတွေမှာ သွားမရှိဘူးတဲ့. .

အဘွားက ကလေးလား လူကြီးလား”

“တယ်. . . ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ကလေးတွေမှာ ဘာလို့ သွားမရှိရမှာလဲ၊ နင်တို့ပါးစပ်ထဲ နင်တို့ပြန်နှိုက်ကြည့်ပါလား”

“သား. . . သားတို့က လူကြီးတွေ ဖြစ်သွားပြီလေ”

“ဘာ. . . ဒါဆို ငါက ကလေးလား”

“အဘွားက သွားမှမရှိတာ”

“ဒိန်းနဲ့လက်ချို. . . အမေခေါ်နေတယ်”

ခြံရှေ့ကနေ လှမ်းအော်လိုက်တဲ့ ထွင်မြတ်အသံကြောင့် လင်းလက်ချိုလေး လှည့်ကြည့်ပြီး ပြေးထွက်သွားတယ်။

ဒိန်း ထွက်မလာလို့ ထွင်မြတ်က လေသံတင်းတင်းနဲ့. . .

“ဟေ့ကောင်. . . မင်းရော့ မလာသေးဘူးလား”

“လာမှာပေါ့. . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ထိုအခါ ဒေါ်စာက. . .

“ဟဲ့. . . လူလေး၊ ကိုယ့်အစ်ကိုကို အံ့သလို မပြောရဘူး

လေ”

“အဘွား ဘာသိလဲ၊ သားကို သူအနိုင်ကျင့်တယ်”

“ထွင်မြတ်ကေ”

“ဗျာ! . . .”

“ကလေးတွေကို ကောင်းကောင်းခေါ်သွားစမ်း”

၄၄ နတ်ရွာပြန်

“ဟုတ်... ”

ဒါတောင် အနားရောက်လာတဲ့ ဒိန်းကို နားရင်းအုပ်ပစ်
သေးလို့ ဒေါ်စာ လှမ်းကြည့်မြင်ပြီး ပင့်သက်ရှိက်မိတော့တယ်။
ဪ... အချိန်တွေ အကုန်မြန်လိုက်ပုံများ... ငါ့နယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

 ၄၅

“အမေ”

“ဘာလဲ သား”

မနက်စာအတွက် မီးဖိုခန်းထဲ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေတုန်း
မှုန်ကုပ်ကုပ်နဲ့ရောက်လာတဲ့ သားကြီးကြောင့် ဒိန်းနဲ့ ဘာဖြစ်လာ
ပြန်ပြီလဲလို့ စိုးရိမ်မှုနဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဒိန်းကို သူ့အမေဆီ ပြန်ပို့လိုက်တော့”

“အို!... သား... ဒိန်းက သားညီလေးပဲဟာ”

“မဟုတ်ဘူး”

ခင်ဖြူချော ရင်မောစွာနဲ့ သူ့သားမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်
တယ်။ ဒီကလေးရဲ့အမှတ်အစွဲကြီးပုံကလည်း အံ့ပါရဲ့။ ဟိုးတုန်းက
တည်းက ဒိန်းကို မလိုအပ်တဲ့စိတ်ကို ငယ်သေးလို့ပါလို့ သူမ နှစ်ခြင်း
သမျှ မှားနေကြောင်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပြီးသိသာလာပါတယ်။

၄၆ နတ်ရွာခြံ

ဒိန်းကလည်း အာဂပါပဲ။ သူ့ထက် လေးနှစ်လောက်ကွာတဲ့ ထွဋ်မြတ်ကို နည်းနည်းလေးမှ ကြောက်ပုံမပြလို့ အသိနဲ့အရွယ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ရင့်မာလာတာနဲ့အမျှ ဒိန်းနဲ့ထွဋ်မြတ်ကြားက အက်ကြောင်းဟာ စိုးရိမ်စရာ ကွာဟမှုဆိုတာ သူမ လက်ခံရတော့မှာပါ။

“ဒီမှာ မေမေပြောမယ် သား၊ သားမှာ အဖေတစ်ယောက်တည်း မရှိတာတောင် သားဘယ်လောက် အားငယ်နေရသလဲ၊ ဒိန်းမှာ အဖေရောအမေပါ မရှိဘူးကွယ်၊ အမေကပါ ဒိန်းကို စွန့်ပစ်လိုက်ရင် ဒိန်းလေး ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့ သားရဲ့ အခုဆိုရင် သားကကျောင်း သားကြီးဖြစ်နေပြီ၊ လာမယ့်နှစ်ဆို ဟိုအလယ်တန်းကျောင်းကို ပြောင်းရတော့မယ်၊ ညီလေးနဲ့ညီမလေးက အခုမှ ကလေးပဲရှိပါသေးတယ် သားရယ်”

“အဲ့ဒါကြောင့် သားက ဒိန်းကို ပြန်ပို့ခိုင်းတာ”

“သားရယ်... ပြောပြနေတာ နားမလည်ဘူးလားကွယ်”

“သားကျောင်းပြောင်းရင် ညီမလေးက ဒိန်းနဲ့ကျန်ခဲ့မှာပေါ့ အမေရဲ့... ဟီး၊ သားက အဲ့ဒါမကြိုက်တာ... ဟီး... အီး”

ဒီတော့မှ သူမလည်း သားကြီးရဲ့သူ့နှုမအပေါ် ဝန်တိုတတ်နိုင်လွန်းတဲ့စိတ်ကို ပြုံးရတယ်လေ။

“စိတ်မပူပါနဲ့ သားရယ်၊ ဒိန်းကလည်း သူ့အစ်မကို အထိမခံလို့ ခက်နေတာ... မနေ့ကပဲ အမေ ကျောင်းကိုလိုက်သွားပြီး တောင်းပန်ခဲ့ရတယ်၊ သူတို့အတန်းထဲက ဇေယျာဆိုတဲ့ကလေးက လက်ချိုကို စလိုဆိုပြီး ဒိန်းက ခဲတံနဲ့ထိုးသတဲ့၊ ဒဏ်ရာသိပ်မပြင်းလို့သာ တော်တော့တယ်၊ အခု ကျောင်းဖွင့်တာတောင် ဘာမှမကြာ

 ၄၇

သေးဘူး... လက်ချိုကြောင့် ဒိန်း ပြဿနာတော်တော်ဖြစ်နေပြီ သားရယ်”

“အဲ့ဒါ သူ့ဘာသာ စွာကျယ်နေတာ၊ ညီမလေးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

နောက်ဆုံးတော့လည်း ခင်ဖြူချောဘာသာ မျိုသိပ်တဲ့ ပင့်သက်နဲ့ သားဖြစ်သူကျေနပ်အောင် နှစ်သိမ့်ချောမော့လိုက်ရတယ်။

ဒိန်းရယ်... မင်းမှာ ဘယ်လိုအကုသိုလ် အကျိုးပေးတွေ ခို့လို့လဲဟင်... ။ အမေ သနားလိုက်တာ။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာမဆို 'အချိန်'ဟာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဘက်မလိုက် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုပါပဲ။ ကမ္ဘာနေရာ အနှံ့အပြားက တိုးတက်မှု၊ ဆုတ်ယုတ်မှု၊ ပြောင်းလဲမှု၊ အထီးကျန်မှု၊ ပျော်ရွှင်မှု၊ နာကျင်ကြေကွဲမှုစတဲ့ ဖြစ်တည်မှုအမျိုးမျိုး အစီအစဉ် တကျ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ တွန်းအားလည်း မပေးသလို နှောင့်နှေးစေတာ မျိုးလည်း မရှိပါဘူး။ အလွန်ပဲ သမာသမတ်ကျစွာနဲ့ အချက်မှန်မှန် ရွေ့လျားနေတာဟာ အချိန်ပါ။

ခုဆို ဒိန်းတို့တက်နေတဲ့ အလယ်တန်းကျောင်းလေးတောင် ရေနံမှာ တွဲဖက်(အ. ထ. က)ဖြစ်လာမှာမို့လို့ ဒိန်းနဲ့လင်းလက်ချို တို့. . ရှစ်တန်းအောင် ကိုးတန်းကို ထွင်မြတ်တက်ခဲ့တဲ့ အထက် တန်းကျောင်းဆီ ပြောင်းစရာမလိုဘဲ ဒီကျောင်းမှာပဲ ဆက်တက်ရ တော့မှာပါ။ ထွင်မြတ်ကတော့ ခုဆို ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ ဒုတိယနှစ်

ထက်နေတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးတောင် ဖြစ်နေပါပြီ။

“ငါတော့ ကိုကိုတက်ခဲ့တဲ့ ထ(၁)မှာပဲ သွားတက်ချင်တယ် ဟာ၊ နင် အမေ့ကို ပြောပေးပါလား။”

“ဟာ. . . ဘာလုပ်မှာလဲ လက်ချိုရာ၊ ဒီမှာတက်တော့ တိုယ့်အတန်းဖော် ကိုယ့်ဆရာမ၊ ကိုယ့်ကျောင်းနဲ့ ဆက်နေရတာ ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ကောင်းလဲ”

“ဟင့်အင်း. . . ငါက ဟောင်းသွားရင် သိပ်မကြိုက်ချင် တော့ဘူး”

ဆိုတော့လည်း ဒိန်းတစ်ယောက် ဒီထက်ပိုပြီး မငြင်းသာဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတယ်။ လင်းလက်ချို မျက်နှာညှိုးရင် မနေတတ် တာရယ်၊ လင်းလက်ချို ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာရယ်ဟာ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့စိတ်ပါပဲ။ အိမ်ရောက်ရင် အမေ့ကို ကျောင်းပြောင်း ယေးဖို့ကိစ္စ ပြောဖို့ရည်ရွယ်ထားလိုက်ပေမယ့် ဒီနှစ်တွေမှာ အမေ့ရဲ့ စင်ပန်းမှုကို ဒိန်း နားလည်နေတယ်လေ။

အဘိုးဦးစိန်ပြောင်း လေဖြစ်ခံထားရတဲ့ရောဂါနဲ့ အိပ်ရာထဲ လဲကတည်းက အမေပင်ပန်းခဲ့တာပါ။ နိုင်ငံခြားက ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေ အရင်လောက် ငွေပို့မပေးနိုင်တော့လို့ အိမ်ဝင်ငွေလေး တိုးအောင် အမေကိုယ်တိုင် အရောင်းအဝယ်လေး ထွက်လုပ်နေ တာကတစ်ဖက်၊ လူမမာ ပြုစုရတာကတစ်ဖက်နဲ့ ဒီကြားထဲ ကိုတို့ ထွင်မြတ် ကျောင်းစရိတ်ကလည်း သွန်ချနေသလို ကုန်နေတာ ပြောင့်. . သူတို့အတွက် နောက်ထပ်ကုန်ရမယ့် အခြေအနေမျိုး ပြောဖို့ဆိုတာ အမေ့ကို မငဲ့ညှာရာကျလွန်းတယ် မဟုတ်လား။

သူတို့ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ အမေရယ် အဘိုးကို ရေ
ပတ်တိုက်ပေးဖို့ လုပ်နေတာတွေ့လို့ ဒိန်း အပြေးရောက်သွားတယ်။

“အမေ. . . ပေး၊ အဘိုးကို သားလုပ်ပေးလိုက်မယ်”

“အောင်စာရင်း သွားကြည့်တာဆို၊ ဘာတဲ့လဲ သား”

“မနက်ဖြန်မှထွက်မယ် အမေ”

“အေး. . . အေး. . . လက်ချိုရော”

“သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီ”

“ပြန်ရောက်တာနဲ့ မအေကို ကူညီမယ်စိတ်မကူးဘူး. .
အခန်းထဲ ဝင်တော့တာပဲ”

“လက်. . လက်ချို နေမကောင်းဘူး အမေ၊ မနက်တည်းက
ခေါင်းမူးတယ်ပဲ ပြောနေတာ”

“အေး. . မင်းလည်း မင်းအစ်မဘက်ကပဲ ကာနေ. . ကြား
လား”

ပူပူဆူဆူနဲ့ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားတဲ့အမေကို လှည့်ကြည့်ပြီး
ပန်းတွန့် ပြီးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း နားသယ်ဆံစတွေ ဖြူစေ
ဖြစ်နေလို့. . အမေ အရမ်းပင်ပန်းခဲ့တာပါပဲ. . ဆိုတဲ့အတွေးက သူ့
အပြုံးကို လျှော့ချပစ်လိုက်နိုင်ပါတယ်။

အမေပြောလည်း ပြောစရာပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အဖြစ်နဲ့ လက်ချိုဆီက ဘာတစ်ခုမှ ကူဖော်လောင်ဖက် မရရှာတာ
ပါ။ ဒါပေမယ့်လည်း လက်ချိုလုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေ သူ အားလုံး
ဝင်လုပ်ပေးနေလို့ လက်ချိုအမြဲတမ်း အဆူခံရတာမျိုး မရှိပေမယ့်
ခုတလော ကိုကိုထွဋ်မြတ်နဲ့အမေရယ် နေ့တိုင်းစကားများနေတာ

တွေ ကြားနေရပါတယ်။

ကိုကိုဆီက ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုးနဲ့ တောင်းနေတဲ့ ငွေကုန်
ကြေးကျမှုဒဏ်ကို အမေ ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့်လည်း သားကို ပညာတတ်ဘွဲ့ရ ဖြစ်စေချင်တဲ့ မိခင်ရဲ့ဆန္ဒကပဲ
အရာရာကို ငဲ့ညှာပြီး ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားရတော့တာပါ။

“အမေ”

“သား. . ဒိန်း. . ဘာပြောမလဲ၊ ပြောလေ”

“သား ကျောင်းမဖွင့်ခင် အလုပ်ထွက်လုပ်ချင်တယ်”

“ဘာကွဲ့. . . မင်း ဘယ်အရွယ်ရှိသေးလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“သား လုပ်လို့ရတယ်အမေ၊ အဘွားညှိရဲ့သားက လက်
သမားလူကြမ်း လိုက်လုပ်ချင်ရင် ရတယ်တဲ့. . နေ့စား တစ်နေ့သုံး
ထောင်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်”

ဒေါ်ခင်ဖြူချော နားထောင်ရင်း ဆို့တက်လာတဲ့ရင်နဲ့ ဝဲခန့်
ထွဋ်တက်လာတဲ့မျက်ရည်ကို ပုတ်ခါဖျက်ဖျောက်ရင်း. . .

“သားရယ်. . . အဲ့ဒီသုံးထောင်လောက်ကတော့ အမေ
ညှိရာပါမယ်ကွယ်၊ ငါ့သားသာ ကိုကိုထွဋ်မြတ်လို တက္ကသိုလ်တက်
နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးရင် ရပြီ”

“သား လုပ်နိုင်ပါတယ် အမေ၊ ပြီးတော့ ကျောင်းမဖွင့်ခင်
ထူးပဲ လုပ်မယ့်ဟာ၊ ဒီနှစ်ကျောင်းဖွင့်ရင် သားတို့နှစ်ယောက်အ
တွက် အမေ ပိုက်ဆံကုန်ရဦးမယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် သားလုပ်ချင်တာ
သာမက ပြောတယ်. . အမေကို ကူညီတဲ့သား. . အမေကို အလုပ်
အတွေးပြုတဲ့သားဟာ ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲဘူးတဲ့၊ သား သင်းဆင်း

“သား လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ လက်ချို စို့ရမယ့်နို့ကို သား

ဒေါ်ခင်ဖြူချောအတွက် နောက်ထပ် ပြောစရာစကား မရှိ
တော့ဘဲ ဒိန်းကိုသာ ကျစ်နေအောင် ဖက်ပြီးငိုပါတော့တယ်။
ဆိုတော့လည်း... ဒိန်းလည်း ဝမ်းနည်းမိတယ်လေ။

သံယောဇဉ်ဟင်းတုတ်ခွက်...
 မင်းအတွက်...
 ရက်ပြတ်ပေးပြီးကာမှ...
 ငါသိလိုက်ရတဲ့အဖြစ်
 အချစ်ဆိုတာ...ချင်းတက် ဓာတ်တက်ပါလားလို့...
 (မွှေးဇေးတေး ပုဂ္ဂိုလ်ရိုင်းနဲ့ ဆိုတော့လေ)

ဘဝကို အရောင်ခွဲကြည့်ခြင်း

ဒိန်း: အတွက် တစ်လမ်းလုံးက မိခင်တွေရဲ့သံယောဇဉ်က
 လည်း အံ့သြစရာပါပဲ။ ဒိန်းကို ဘဝမှန်သိအောင် အားလုံးပြောပြ
 လိုက်လို့ ဒေါ်ခင်ဖြူချော ဒေါ်သတကြီးနဲ့ ဘွားညိုတို့ဆီ ရောက်သွား
 တယ်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ အဒေါ်ရယ်”

“ဟဲ့!.. ဘာဖြစ်လာတာလဲ အမောတကောနဲ့၊ လာ..

ထိုင်”

“မထိုင်တော့ဘူး... ဒိန်းကို ဘာလို့ အကုန်လျှောက်ပြော
ပစ်ရတာလဲ”

ဒီတော့မှ ဘွားညို့ ဆိုလိုရင်းကိုသိပြီး...

“ဪ... အဲဒါကို ညည်းက ဘာကိုဖွဲ့ကွယ်ချင်နေလို့လဲ၊
ငါမပြောလည်း တစ်လမ်းလုံးက သူ့အမေတွေ၊ တစ်ယောက်မဟုတ်
တစ်ယောက်ပြောကြမှာပဲ အေရဲ့၊ အခု ဘာဖြစ်လို့တုန်း...”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းတာ
ပေါ့... ဟင့်... ရွတ်”

“အမလေး... အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒိန်းလိုကလေးမျိုး
နှင့်နားရှိနေတာ ဘုရားပေးတာပဲမှတ်... မနက်က အလုပ်ဆင်းဖို့
သူဦးလေးဆီလာတော့ ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ၊ သားကို မကြိုက်
လည်းခိုင်း ကြိုက်လည်းခိုင်းပါတဲ့၊ ကဲ... ဘယ်သူက ဘာတွေပဲ
ပြောပြော အမှန်အတိုင်း သိသိမသိသိ သူ့စိတ်ထဲရှိတာ နင်ဟာ
သူ့အမေပဲ၊ နင့်သားထွဋ်မြတ်က အနိုင်ကျင့်တာ ငုံ့ခံနေလို့ လမ်းထဲ
က ပြန်ချဖို့ မြှောက်ပေးတာတောင် အမေစိတ်ဆင်းရဲလိမ့်မယ်တဲ့၊

တစ်ခါတစ်ခါ နင့်သားအကြီးကောင် သိပ်လွန်တာပဲ၊ အလ
တာနေရင်း ကလေးကို နှိပ်စက်နေတယ်၊ ငါတို့တစ်တွေကလည်း
ငါတို့လတ်ထဲ ကြီးလာတဲ့ကလေး... လိမ္မာတဲ့ကလေးဆိုတော့ ခံနိုင်
ဘူးအော့... ရှင်းရှင်းပြောတာ၊ ကြာလာရင် လမ်းထဲက ဒိန်းကို ထိန်း
ကျောင်းလာတဲ့ မအေတွေက နင့်သားကို ဝိုင်းရိုက်မိကြမလားပဲ”

“ကျွန်မလည်း ဆုံးမပါတယ် အဒေါ်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် သား
ကြီး ခုတလော ဆိုးလာတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်... ပိုက်ဆံလည်း

အရမ်းသုံးတတ်လာတယ်၊ အငယ်မကလည်း တစ်မှောင့်၊ လှချင်
လိုက်တာမှ စက်စက်ကို ယိုနေတာပဲ၊ ကျွန်မလည်း ရူးချင်တော့တာပဲ
အဒေါ်”

“အေးလေ... နင်လည်း အမေတစ်ယောက်မို့လို့ ငါတို့
ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သနားစရာကောင်းတဲ့ ဒိန်းလေး
နစ်မွန်းတာမျိုး ဖြစ်သွားရင် တစ်လမ်းလုံး ဘယ်သူမှ ခွင့်လွှတ်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ အေး... ဒိန်းက ဆိုးသွမ်းနေရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ဒိန်းကို ဝိုင်းစောင့်ရှောက်ပေးကြ
လို့လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ငါလည်း မေးမယ်မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်တာ ဆယ်နှစ်
တောင် မကတော့ဘူးလား မသိဘူး အေရဲ့”

“ဘာများလဲ အဒေါ်”

“ဒိန်းက တကယ်ပဲ နင့်ယောက်ျား ဝင်စားတာပဲလား”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မအတိတ်မပြောနိုင်ဘူး အဒေါ်၊ အဲဒီတုန်း
က သွားမေးကြည့်ဖို့ကိစ္စလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ မမေးဖြစ်ကြ
ဘူးလေ၊ ထူးဆန်းတာကတော့ ဒိန်းရောက်လာပြီးကတည်းက ဘာ
အိပ်မက်မှကို မရတော့တာပဲ အဒေါ်ရဲ့”

“အေး... သားအမိပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လင်မယားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်
နှမပဲဖြစ်ဖြစ် အတိတ်က ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိလို့ ဆုံရတာပဲအော့၊ နင့်အမေ
ရော သက်သာရဲ့လား”

“မလှုပ်နိုင်တာကလွဲလို့ သတိတော့ ကောင်းပါတယ်...
ဟိုတလောက ဒေါ်စာ လူနာလာမေးလို့ အိပ်ရာထဲကနေ ရန်လုပ်

နေသေးတယ်လေ”

“အေး.. သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ပဋ္ဌာန်းဆက်ပဲဟဲ့.. ။
လင်မယား မဖြစ်တာဘဲ ရှိတယ်၊ သိပ်ချစ်ကြတာလေ.. ။ ဟေးဟေး
ဟေး”

“ကဲ.. ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်၊ ဟိုဘက်ပိုင်းမှာ အထည်ဖို့
ကျန်တာလေး လိုက်တောင်းလိုက်ဦးမယ်”

“အေး.. အေး.. အထည်ကောင်းလေးတွေပါရင် ဒီဘက်
လှည့်ခဲ့ပါဦးဟဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဒေါ်”

ဒေါ်ခင်ဖြူချော အိမ်ထဲက ထွက်လာပြီးမှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်
တော့တယ်။ ရောက်လာတုန်းကတော့ ကလေးကို မဟုတ်သုတ်ခ
တွေ ပြောရကောင်းလားဆိုပြီး မောင်းတင်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ဝါကယ်လုပ်ကြည့်မှပဲ စိတ်ကူးနဲ့လက်တွေ့က မတန်တဆ
လေးလံဝေးကွာလွန်းကြောင်း ဒိန်း နားလည်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့်
နုနယ်ပြီး ပင်ကိုယ်သန်စွမ်းတဲ့ ဒိန်းအတွက် တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းမှုက
အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အမောပြေသွားမယ်ဆိုတာ နားလည်ပြီးသားပါ။
အမေ့ရဲ့ နွေးထွေးတဲ့အကြည့်နဲ့ လက်ချိုရဲ့ ကြည်လင်တဲ့အပြုံးက
သူ့ရဲ့ခွန်အားပဲလေ။ တစ်နေ့ သုံးထောင်နဲ့ ရက်ပေါင်းငါးဆယ်တိတိ
ရနိုင်တဲ့ အချိန်ကာလကို ကြိုးကြိုးစားစား ကျော်ဖြတ်လိုက်ရင် သူ့နဲ့
လက်ချိုအတွက် ကျောင်းအပ်ဖို့နဲ့ စာအုပ်စာတမ်းဖိုးအပြင် အလှ
မက်တဲ့ လက်ချိုအတွက် လွယ်အိတ်လှလှ၊ အင်္ကျီလှလှ၊ လုံချည်လှလှ
လေးတောင် ဝယ်ပေးနိုင်ဦးမယ် မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ကူးနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုက သူ့အိမ်ခြံအလံတော်
ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ သူ ထမင်းချိုင့်လေး ဆွဲပြီး ခပ်သွက်သွက်

၆၀

လျှောက်ရင်း ခြံအဝင်ဝမှာ လက်ချီရပ်နေတာ မြင်လို့ ခြေလှမ်းတွေ ပိုလို့တောင် သွက်လိုက်ပါသေးတယ်။ လက်ချီကလည်း သူပြန်အ လာကို ထွက်စောင့်နေပုံပါ။ သူ အနားရောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ မှန်သိုးသိုးမျက်နှာနဲ့ လက်ချီက...

“နင်... ဒါသဘောလဲ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟင်!...”

ရုတ်တရက်မို့ ဒိန်း ကြောင်အပြီး ရပ်ငေးမိသွားတယ်။ အဲ့ဒီ အခိုက်မှာပဲ ခြံထဲကနေ ထွင်မြတ်ထွက်လာပြီး ဒိန်းကို ခြံထဲရောက် အောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲသွင်းလိုက်ပါတယ်။

“လက်ချီ... ခြံတံခါးပိတ်စမ်း”

ခုချိန်ထိ သူ ဘာမှကို နားမလည်နိုင်သေးလို့ ထမင်းချိုင့် လေးနဲ့ ငေးကြောင်နေတုန်းမှာပဲ ထွင်မြတ်ရဲ့ပြင်းထန်တဲ့ လက်သီး တစ်ချက်ကြောင့် မြေကြီးပေါ် ဖင်ထိုင်ကျသွားရှာပါတယ်။

“အား!... ကိုကို”

“ပိတ်စမ်း... မင်းပါစပ်၊ မင်းကတော့ မိဘကိုသိတတ်တဲ့ သားလိမ္မာလေး၊ ငါတို့ကတော့ သားမိုက် သမီးမိုက်တွေပေါ့ ဟုတ် လား”

“ဘုံး!” “အား!...”

“ဘုံး!... ဘုံး!...” “အား!...”

ခွေးကန်သလို လှိမ့်ကန်ပစ်တဲ့ ထွင်မြတ်ကြောင့် ဒိန်းခမျာ အသက်ရှူရပ်သွားမတတ် နာကျင်မှုနဲ့ လက်ချီကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်ပေမယ့် မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား

တယ်။

“မင်းကြောင့်... ဒီနေ့ ငါတို့မောင်နှမ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ၊ အငယ်ဆုံးသားက သိတတ်လိမ္မာသလောက် နင်တို့မောင်နှမ အလ ကားပဲတဲ့၊ မွေးရတာ ဝမ်းရည်စပ်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်တဲ့... ဟားဟားဟား... အမေအရင်းက သားသမီးအရင်းတွေကို ခိုးမွမ်း တဲ့စကားလေ၊ အဲ့ဒါ မင်းကြောင့်...”

“ဘုတ်!...”

“အင့်!...”

“ဘုတ်!...”

“အား!...”

“မင်းကြောင့်ကွ...”

“ခွပ်!...”

“အား!...”

“ရိုက်... ရိုက်... အသေရိုက်သတ်”

“ခွပ်!... ဘုတ်!... ဘုတ်!”

“အား!... အား!... ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်တာလဲဗျ”

“ဂွပ်!... ဂွပ်!...”

“အသံတောင် မထွက်စေနဲ့... ရိုက်ကြစမ်း”

ဒေါ်စာ ဦးဆောင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်စု ခြံထဲပြိုင်လာပြီး ထွင်မြတ်ကို ဝိုင်းဘေးနေကြလို့ ပထမတော့ ဒိန်း ကြောင်ကြည့်နေ ပြီးမှ သတိဝင်လာပြီး ဒယ်ဒယ်နဲ့ ဝင်လာတယ်။

“အမေတို့ အဘွားတို့ မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ”

“မင်းဖယ်စမ်း ဒိန်း၊ အဲ့ဒီခွေးစိတ်ပေါက်နေတဲ့ကောင်ကို ခွေးရိုက်သလို ရိုက်ပစ်ရမယ်”

“သားကို ဆုံးမတာပါ။ ကိုကိုမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး အမေတို့ အဘွားတို့ရယ် . . မလုပ်ကြပါနဲ့”

“ဘုရားရေ . . သား . . . အို . . . သွေးတွေနဲ့ပါလား”

အပြင်မှာ အထည်ဖူးလိုက်တောင်းပြီး ပြန်လာတဲ့ ဒေါ်ခင်ဖြူ ချောလည်း သားနှစ်ယောက်လုံး သွေးသံရဲ့ရဲတွေနဲ့ တွေ့လိုက်ရလို့ ရင်ဆို့ပြီး ပြေးဝင်လာတယ်။ ဒီတော့မှ အဝတ်လျှော်တုတ်တွေနဲ့ရော ဝါးလုံးတွေပါကိုင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်စု . . လမ်းဖယ်ပေးလိုက် တယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွယ် . . . အမေ့ကို ပြောကြပါဦး”
အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ အဘွားဒေါ်စာ ရှေ့တိုးဝင်လာပြီး . . .

“ငါပြောမယ်ဟေ့ . . . အလုပ်က ပြန်လာတဲ့ဒိန်းကို နင့် သားက ခြံဝကနေစောင့်ပြီး ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ပစ်တယ်လေ၊ အဲ့ဒါကို လက်ပိုက်မကြည့်နိုင်လို့ ဒိန်းရဲ့အမေတွေက နင့်သားကို ဝင်ရိုက်တာ၊ ကဲ . . . ညည်းဘာပြောချင်သေးလဲ”

“အဒေါ်ရယ် . . . ကျွန်မကိုပါ ရိုက်ပါတော့၊ အသေသာ သတ်လိုက်ကြပါတော့ . . . ဟီးဟင့်ဟင့်”

“ဒိန်း . . . ဒီကိုလာစမ်း”

အဘွားဒေါ်စာ လှမ်းခေါ်လို့ ဒိန်းရောက်သွားတော့ . . .

“လူလေး . . . မင်းကို ဒီခွေးကိုက်တတ်တဲ့အိမ်မှာ ငါတို့ ဆက်မထားနိုင်တော့ဘူး၊ ခင်ဖြူချောကမှ နင့်အမေ မဟုတ်ဘူး . .

ငါကအစ တစ်လမ်းလုံးက အမေတွေဟာ နင့်အမေပဲ၊ နင့် ဒီအိမ်က လွဲရင် ကြိုက်တဲ့အိမ်မှာနေ . . ဒါပဲ”

“သားနားလည်ပါတယ် အဘွားရယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေတစ် ယောက်တည်း”

“ဟင့်အင်း . . သား၊ အမေ အားလုံးနားလည်သွားပြီ၊ သား အမေ့ကို ချစ်တယ် ငဲ့ညှာတယ်ဆိုတာ အမေသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုကိုနဲ့ အတူနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး သား၊ အဲဒီတော့ အဘွားပြော တာ လက်ခံလိုက်ပါ”

“အမေ . . .”

“အမေပြောတာ နားထောင်စမ်း သား၊ ဒီမှာနေနေ မနေနေ မင်းဟာ အမေ့သားပဲ၊ လောလောဆယ်တော့ သားအတွက် ဘေး ကင်းအောင် အဘွားပြောတာ နားထောင်ရမယ်၊ နေဦး . . အမေတို့ ဆေးခန်းသွားရမယ်”

“မလိုဘူး မခင်ဖြူချော၊ ကျွန်မတို့ဒိန်းကို ကျွန်မတို့ပဲ ဆေး ကုမယ်၊ အစ်မသားပဲ အစ်မလုပ်ပေးလိုက်၊ လာ . . . ဒိန်း သွားမယ်”
ဒိန်း ဆုတ်ကန်ကန်နဲ့ လှည့်ကြည့်တော့ . . .

“လိုက်သွား သား၊ ခဏနေရင် အမေ မင်းအဝတ်အစားနဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ လာပို့မယ်”

ဒိန်း အခုမှပဲ မျက်ရည်ကျဖို့ သတိရသွားတယ်။

ဒိန်းကို လမ်းပေါ်ခေါ်ထုတ်လာပြီးမှ ဒိန်းရဲ့အမေများက ဒိန်းကိုခေါ်ထားဖို့ သူခေါ်မယ်ခေါ်မယ် ဖြစ်နေကြပြန်ရော။

“ဟဲ့ဟဲ့. . တော်ကြစမ်း. . ငါပြောမယ်၊ ကဲ. . ဒိန်း. . မင်း ဘယ်သူ့အိမ်မှာနေမလဲ”

အဘွားဒေါ်စာရဲ့အမေကို ဒိန်း ချက်ချင်းပင် ပြန်မဖြေနိုင် သေးလို့ အားလုံးငုံလင့်နေကြတယ်။

ဝန်ခံရရင် ဒိန်းအတွက် အလွန်ပဲ ရွေးချယ်ရခက်ပါတယ်။ လူမမယ်အရွယ်ကတည်းက မိဘမဲ့ဖြစ်သွားတဲ့ သူ့ကို အမေ ဒေါ်ခင် ဖြူချောက နို့တိုက်ပေး၊ အခုရှိနေတဲ့အမေတွေက ထိန်းကျောင်း ပေးရင်း လူဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေမို့လို့ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်ကွက်ဝမ်းနည်းရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး မဟုတ်လား။

ဆိုတော့ကဲ. . .

“သား အမေတို့အားလုံးရဲ့ စေတနာနဲ့မေတ္တာကို နားလည် ပါတယ်၊ အခုလောလောဆယ် သားတစ်ယောက်တည်း နေချင် တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သားကိုမွေးခဲ့တဲ့ခြံလေးမှာ သားပြန်နေချင် တယ်”

“ဟင်! . . .”

“ဟဲ့! . . . အဲဒီတဲက လူမနေတာ ကြာပြီလေ”

“သင်္ကြန်တွင်းတုန်းက အမေပြန်ပြင်ထားလို့ တဲလေးက ပြန်ကောင်းနေပါပြီ၊ သားနေလို့ရပါတယ်”

“ဒိန်းရယ်. . အေးကွယ်. . အေးလေ. . မင်းသဘောက ဒီလိုရှိမှတော့လည်း ငါတို့ မတားတော့ပါဘူး၊ ကဲ. . ကဲ. . လာဟေ့၊ ဟိုမှာ နေဖို့ထိုင်ဖို့အဆင်ပြေအောင် ဝိုင်းလုပ်ပေးမှ သင့်မယ်”

“အဲဒါဆို ဒိန်းရဲ့ပစ္စည်းတွေလာမို့အောင် စောင့်ဖို့မလိုတော့ ဘူးလေ၊ တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့မယ်”

“အေး. . . ကောင်းတယ်၊ သယ်နိုင်တဲ့သူတွေ လိုက်သွား ကြ၊ ဒိန်းနဲ့ ငါတို့အဘွားကြီးတွေ ဟိုကစောင့်နဲ့မယ်”

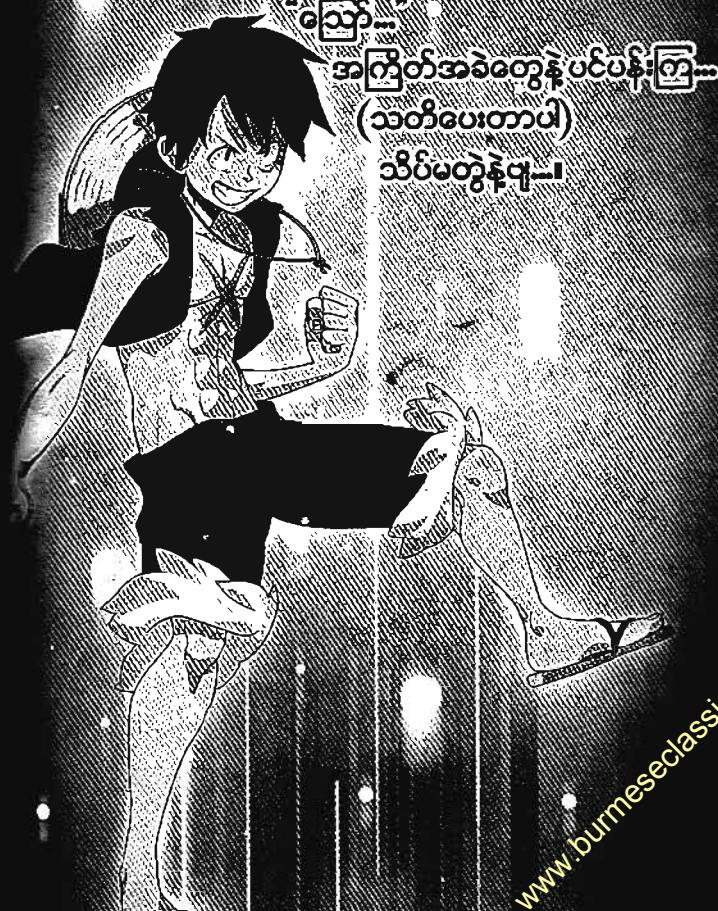
ကဲ. . . ဒီလိုအဖြစ်မျိုး တကယ်ရှိသလားမေးရင် စာရေးသူ တို့ရဲ့ရပ်ကွက်မှာ တကယ်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒိန်းနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့အမေ တွေမှာ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ သားသမီးတွေ ရှိသော်ငြားလည်း ဒိန်းအ တွက်လည်း အမေများရဲ့မိခင်မေတ္တာဟာ တညီတညွတ်တည်း ရှိနေ ကြပြန်တာပါ။ တချို့က ဒိန်းကို ‘ဟဲ့! . . ပြည်သူပိုင်လေး’ လို့ခေါ် ချစ်စနိုး စနောက်ကြပါတယ်။ ခုတော့. . ပြည်သူပိုင်လေး ဒိန်းဟာ မိခင်ဆုံးဖြဲ ဘယ်သူမှမပိုင်ဘဲ ဒီအတိုင်းရှိနေတဲ့ ခြံလေးထဲက တဲငယ်

လေးတစ်လုံးမှာ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ အမေများကလည်း ဒေါ်ခင်ဖြူ
ချောဆီက ဒိန်းအတွက် သုံးခွင့်ရှိတဲ့ပစ္စည်းအားလုံးကို ကြမ်းတိုက်
အဝတ်နဲ့ တံမြက်စည်းအစုတ်ကအစ မကျန်အောင် အကုန်သယ်
ထုတ်လာပြီး ဒိန်းနေမယ့်တဲလေးပေါ်မှာ တင်ကာ ပြင်ဆင်ပေးကြပါ
တယ်။

ပြောရရင် ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ကျော် အထီးကျန် ဆိတ်သည်း
နေတဲ့ ခြံဝင်းလေးနဲ့တဲလေးဟာ ဒီနေ့စတင်ပြီး အသက်ဝင်လာတယ်
ဆိုရပါမယ်။ ဒီခြံလေးကို ဒိန်းရဲ့တစ်ခုတည်းသော မိဘအမွေအနှစ်
အဖြစ်နဲ့ ဒေါ်ခင်ဖြူချောအပါအဝင် လမ်းထဲက အမေများအားလုံး
ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းပေးထားတဲ့ ကျေးဇူးကလည်း
မသေးလှပါဘူး။ တွေးစရာတစ်ခုကတော့ ဒိန်းဆိုတဲ့လူငယ်လေး
လူ့လောကကို ရောက်လာတာဟာ ကံဆိုးခြင်းနဲ့လား ကံကောင်း
ခြင်းနဲ့လားဆိုတာပါ။ ဒါကို ချစ်သောပရိသတ်ကပဲ တွေးတောပိုင်း
ဖြတ်ကြည့်ကြပါတော့. . ။

အတိတ်အတွက်နိမ့်နိမ့်ခံရ
စိတ်ထဲမှာလွှမ်းမိုးခဲ့ရ...
တိပ်ကွေ့အောင်...ရမ်းတဲ့ဘဝ
“အယ်ကောင့်မှလူမထင်ဘူးကွ...အေ...ဝီ”
“ငါလည်းမထင်ဘူးကွ”
“ခွင့်...”

“ဪ...”
အကြိတ်အခဲတွေနဲ့ပင်ပန်းကြ...
(သတိပေးတာပါ)
သိပ်မတွဲနဲ့ဗျ...။

လူမှန်နေရာမှန်

လူမှန်နေရာမှန်ဆိုတဲ့စကား ရှိပါတယ်။ လူမှန်လို့ နေရာမှန်တာလား၊ နေရာမှန်လို့ လူမှန်တာလားဆိုတာ ခွဲသိရခက်ပေမယ့် နှိမ့်အတွက် ဒီနေရာလေးက လူမှန်နေရာမှန်လို့ပဲ ဆိုရပါမယ်။ စစ်ဥပဒေဖြင့် ခြောက်သွေ့အထိကျန်ခဲ့တဲ့ အိမ်ခြံလေးက 'ဒိန်း' ကြောင့် အဓိပ္ပာယ်ရှိလာခဲ့သလို . . ဒီကာလအတွင်း 'ဒိန်း'ကိုယ်တိုင် သည်း အလုပ်နဲ့စိတ်ကို မြှုပ်နှံရင်း . . ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေခဲ့ပါ တယ်။ အရွယ်ရောက်ပြီလို့ မဆိုနိုင်သေးတဲ့ နုနယ်တဲ့ လူငယ်လေး အစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ထဲ ရင့်မာတဲ့စိတ်ကူးအတွေးတွေ ဝင်ရောက်

လာဖို့ ဘယ်လိုကံတရားမျိုးက စီမံပေးတယ်ဆိုတာကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပါ။

တစ်ယောက်တည်း နေနေရလို့ အမေများက စားဝတ်နေရေးအတွက် ဘယ်လိုတာဝန်ယူကြမလဲဆိုပြီး အဘွားဒေါ်စာရဲ့ အိမ်မှာ စုပြီးတိုင်ပင်ကြပါသေးတယ်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်တဲ့ အမေ ဒေါ်ခင်ဖြူချောက သူပဲ ဆက်ပြီးတာဝန်ယူမှာပါလို့ ပြောတာကို . . ကျန်တဲ့အမေများက လက်မခံပါဘူး။ လူမမာတစ်ဖက်နဲ့ ကိုယ်တိုင် ရုန်းကန်ရှာဖွေနေရတာကို ထောက်ထားပြီး ထောက်ပံ့ပေးတဲ့ငွေကြေးနဲ့ ကျန်တဲ့အမေများက အလှည့်ကျစီမံပေးဖို့ သဘောတူလိုက်ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီအစီအစဉ်အားလုံးကို 'ဒိန်း' လက်မခံပါဘူး။ ဒီအိမ်လေးမှာ ခွဲနေပြီး နောက်တစ်နေ့ကစလို့ ကိုယ့်လုပ်အားခနဲ့ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်စားပြီး တစ်ကိုယ်ရေအသုံးအဆောင် အဝတ်အစားလည်း ကိုယ်တိုင်လျှော်ဖွပ်သန့်စင်ထားတာကို အမေများ ရင်နင့်စွာ တွေ့မြင်ကြရပါတယ်။

“ဟဲ့! . . ဒိန်း၊ နင့်ထမင်းချိုင့်က ဘယ်သူချက်ပေးတာလဲ”

“သား မနက်စောစော ထချက်တာလေ၊ မနက်စာ ညစာ အပြီးချက်ထားတာ၊ ညနေ အလုပ်က ပြန်လာရင် . . အသင့်စားပေါ့ အမေကြီးရဲ့”

“နင့်အဝတ်တွေ လျှော်စရာရှိ သပ်သပ်ဖယ်ထားနော်”

“မရှိဘူး အမေလေး၊ သားရေချိုးရင်း လျှော်လှန်းထားခဲ့တယ်”

“နင့်ဦးလေးနဲ့ လိုက်လုပ်မနေပါနဲ့တော့ ဒိန်းရယ်၊ မင်းတစ်ယောက်စာလောက်ကတော့ ငါတို့တွေ တစ်ယောက်တစ်ဆုပ်စာ ဖဲ့ခွဲရင်တောင် လုံလောက်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွားညိုရယ်၊ ဒီလို လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက်အောင် မွေးကျွေးလာပေးခဲ့တာပဲ ပြည့်စုံနေပါပြီ . . သားလုပ်နိုင်ပါတယ်”

ပြောသလို လုပ်လို့လည်း . . အမေတွေ အံ့သြယူရတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကိစ္စလေးပြီးတာနဲ့ ဒိန်းအတွက် လိုအပ်တာလေး လုပ်ပေးဖို့ ဒိန်းရဲ့အိမ်လေးဆီ ရောက်သွားရင် ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်ပြီး အပြုံးနဲ့ ပြန်ခဲ့ကြရတာပါ။

အိမ်လေးထဲမှာ သူ့ပစ္စည်းလေးတွေ သူ့နေရာနဲ့သူ အစီအစဉ်တကျရှိပြီးသား၊ သန့်ရှင်းထားပြီးသား။

ညနေစာတဲ့ . . . အိုးထဲမှာ ဓာတ်ခြမ်းကျန်နေတဲ့ထမင်းနဲ့ ပြုတ်ပြီးသားဘဲဥကို လုပ်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့်လည်း ဒေါ်ခင်ဖြူချော လာပို့ထားပုံရတဲ့ ဘာလချောင်ကြော်တို့၊ သရက်သီးသနပ်တို့၊ ငါးပိကြော်တို့နဲ့ တွဲဖက်ရင် မဆိုးပါဘူး။

အိမ်အပြင်မှာလည်း အမှိုက်သရိုက်တွေ လှည်းကျင်းထားတာ သန့်လို့ ပြောင်လို့။ အမယ် . . . ဘောင်လေးခတ်ပြီး စိုက်ခင်းလေးတောင် လုပ်ထားသေး၊ သင်းကလေး ဘာတွေ စိုက်ပျိုးထားလဲ၊ လိမ့်လို့သွားကြည့်တော့ ချဉ်ပေါင်ပင် ငုတ်စိလေးတွေ ထွက်နေတယ်လေ။

ဆိုတော့ကား... ရောက်လာပြီး ကြည့်ကြတဲ့ အမေတွေမှာ
ဒိန်းကြောင့် ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းဖြစ်အောင် ကြည်နူးလှိုက်ခါခဲ့ရတာ
ပါ။

၆ ၆ ၆ ၆

ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းဖွင့်ရာသီကို ရောက်လာပါတယ်။ ဒေါ်ခင်ဖြူ
ချောက ကျောင်းအပ်ပေးဖို့ ဒိန်းဆီကိုရောက်တော့... .

“သားအပ်ပြီးပြီ အမေ၊ ဘွားညှိရဲ့သားက လိုက်အပ်ပေး
တာ”

“ဟင်... ကျောင်းအပ်ခကရော”

“သားလုပ်ခ ရှိတယ်လေ... အမေ၊ ဒီမှာ ကျောင်းဝတ်စုံနဲ့
လွယ်အိတ်တောင် အသစ်ဝယ်ထားတယ်၊ ဪ... အမေပြန်ရင်
ဒါလေး ယူသွားပေးပါ”

“အဲ့ဒါဘာလဲ သား”

“ဒါက အမေအတွက် လုံချည်၊ ဒါက အဘိုးကြိုက်တဲ့ ကိတ်
ခြောက်၊ ဒါက လက်ချိုကြိုက်တဲ့အရောင်နဲ့ ထီးလေးပါ”

“သားရယ်... အလကား အကုန်ခံနေတာ အဲ့ဒီပိုက်ဆံ

တွေက သားအတွက် လိုလိုဖိုဖို ဆောင်ထားရမှာလေ။ အလုပ်လုပ်
နေလို့ ပိုက်ဆံရနေတယ်ပဲထား။ အခု မင်းကျောင်းတက်ရတော့မှာ
ကွဲ့ လူလေးရဲ့”

“အဆင်ပြေပါတယ် အမေရဲ့။ သားတို့က တွဲဖက်အထက
ဆိုတော့ နှစ်ချိန်ကျောင်းဖြစ်သွားပြီ။ အတန်းကြီးတွေက မနက်
ပိုင်းလေ။ နေ့ခင်းတစ်နာရီကနေ ညခုနစ်နာရီအထိ မုန့်ဖိုမှာ အလုပ်
လုပ်ဖို့ ဦးလေးလိုက်ပြောပေးထားတယ်။ . . တစ်လ လေးသောင်းပေး
တယ် အမေရဲ့. . . အဆင်ပြေမှာပါ”

ဘယ်လိုပဲပြောပြော အမေစိတ်နဲ့ အမေတစ်ယောက်ရဲ့
ခံစားမှုမှာတော့ ငါ့သားလေး ပင်ပန်းပြီဆိုတဲ့ ကရုဏာဒေါသလေး
ဖြစ်ကြတာပါပဲ။

“သားရယ်. . . မင်း သက်သက်မဲ့ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာတာပဲ
ကွဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေ၊ သား ဒီလိုတွေးမိလို့ပါ။ ခုနေ့များ
ငါ့အမေ တိမ်းပါးသွားရင် ငါဘယ်လိုအသက်ရှင်မလဲလို့လေ”

“ဒါဆို မင်းဘဝ ငါမရှိလည်း ဖြစ်တယ်ပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး အမေ၊ သားမှာ အမေရှိမှဖြစ်မှာပါ။ တကယ်
မရှိခဲ့ရင်တောင်. . . စိတ်ထဲမှာ အမေရှိတယ်လို့မှတ်ပြီး ဒီလိုလေး
ကြိုးစားနေမှာ”

နောက်ဆုံးတော့လည်း ဒီကလေး စကားတွေ တတ်လာ
လိုက်တာ ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ပင့်သက်ချပြီး ဒိန်းရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်
လျောထားခဲ့ရတယ်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ ငါ့ကိုယ်တိုင်

ဟိုတုန်းက ဒီလိုအတွေးမျိုး မရှိခဲ့တော့ ခင်ပွန်းသည်ဆုံးတာနဲ့ မိဘ
အားကိုးစိတ်ဖြစ်ပြီး အဖေအိမ် ပြန်တက်ပြေးခဲ့ရတာပဲလေ။ ငါ့မှာသာ
ဒိန်းလို သတ္တိရှိရင်၊ အတွေးရှိရင်. . . ခုလို ကိုယ့်အားကိုးကိုးတာ
ဟိုတုန်းကတည်းက စခဲ့ပြီပေါ့။ အင်းလေ. . . ငါ့သားလေး မှန်ပါ
တယ်၊ လိမ္မာလိုက်တာ ကလေးရယ်။

“အမေ. . . လက်ချိုကို ပြောင်းပေးလိုက်မယ် မဟုတ်လား
ဟင်”

ဒိန်းရဲ့အမေးစကားကြောင့် သူမအတွေးပြတ်ပြီး ဒိန်းရဲ့
မျက်လုံးတွေကို ငေးကြည့်တယ်။ ပြီးမှ. . .

“သားက အဲသလိုဖြစ်စေချင်လို့လား၊ ဒီမှာပဲ အပ်ထားပေး
သားအစ်မကို သားစောင့်ရှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်လား”

“အင်း. . . ဒီမှာပဲဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ
ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး အမေ၊ သူပျော်အောင်ပဲ လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ ဟိုမှာ
က တစ်နေကုန်ကျောင်းဆိုတော့ အခွင့်အရေးရရင် သား သွားကြည့်
ပေးလို့ရပါတယ်”

ဒေါ်ခင်ဖြူချော ပင့်သက်ချရပြန်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဖေ
ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ငဲ့လင့်နေပုံရတဲ့ ဒိန်းကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။
ကြည့်ပါဦးကွယ်. . . ပျော်ရွှင်မှု လဲရည်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ အပြစ်
တင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဒီမိမိမှာ ဒီနန်းမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း အိမ်မှုကိစ္စတာဝန်
တချို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်အပေါ် ပုံကျလာတယ်။

“ထွဋ်မြတ်. . . ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“မီးလာရင် ရေတင်ထား၊ နေ့ခင်း မင်းအဘိုးကို ရေပတ်
တိုက်ပေး၊ ခြံထဲမှာလည်း အမှိုက်တွေ ပွလဲနေတာပဲ၊ အားတဲ့အချိန်
ရှင်းထား. . . ကြားလား”

“လက်ချို”

“ရှင်. . . အမေ”

“ညည်းလည်းအားအားရှိ အိပ်နေဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ကိုယ့်အ
ဝတ်အစားလေးတွေ ကိုယ်လျှော်ပြီး မီးပူတိုက်စရာရှိတာ တိုက်ထား၊
မနက်က နင့်အဘိုး သေးဝတ်တွေနဲ့ အိပ်ရာခင်းတွေ ရေချိုးခန်းထဲမှာ

ပုံထားတယ်၊ အဲ့ဒါလျှော်ပြီး လှန်းထား”

လက်ချို တွန့်ခွံပြီး ကျန်ခဲ့ရင်း ထွဋ်မြတ်ဘေးနားကပ်ရင်း
နဲ့တဲ့တဲ့အသံနဲ့. . .

“အဘိုးဟာ ကိုကိုလျှော်ပေးဟာ”

“အံ့မာ. . . နင့်ကိုခိုင်းခဲ့တာ၊ နင်လုပ်ပါလား”

“လက်ချို အဲ့ဒါတွေလုပ်ပြီးရင် ထမင်းစားလို့ မရတော့ဘူး”

“မရရင် သေလိုက်၊ ငါလည်း လုပ်စရာတွေ အများကြီး”

ပြောပြီးထွက်သွားတဲ့ ထွဋ်မြတ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်မှည့်
သွားတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဒီနန်းကို တမ်းတမိတဲ့စိတ်က တစ်ထပ်တည်း
လိုလို ဖြစ်လာတယ်လေ။ ဒီနန်းလည်း စိတ်ဆိုးတုန်းခဏလေး ရှောင်
နေလိုက်ပြီး စိတ်ပြေတော့ ပြန်လာပေါ့. . . ခုတော့ တစ်သက်လုံး
ပြန်မလာတော့လား မသိဘူး. . . တကယ်ပါပဲ။ ကိုကိုလည်း အရမ်း
လွန်တယ် ကိုယ့်ညီမလေးကို. . . ဒီနန်းလောက်တောင် ညှာတာစိတ်
မရှိဘူး။ သူမ ညစ်တစ်တစ်တွေ့ရင်းက အသိတစ်ချက် လက်ခနဲ
ဝင်လာပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူရှိရာ အပြေးရောက်သွားတယ်။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

လက်ချိုက ပြီတီတီမျက်နှာလေးနဲ့. . .

“ကြည့်ပါဦး. . . တစ်ခြံလုံး ပြည့်နေတဲ့အမှိုက်တွေ တီထုံ
တစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်လို့လား”

“ငါမလုပ်နိုင်တော့ နင်ဝိုင်းလုပ်မှာမို့လား”

“လုပ်မယ့်သူ ရှိတယ်”

၇၈ နတ်ရွာပြန်

“ဘယ်သူလဲ”

“ဒိန်း”

“ဟာ... ဒီကောင်နာမည်ကို ပြောပြန်ပြီလား”

“ကိုကိုတို့ အဲ့ဒါ ခက်တာပေါ့။ ဒိန်းရှိတုန်းက ကိုကို ဒါမျိုး လုပ်ဖူးလား၊ ဒီနေ့ မေမေခိုင်းတဲ့အလုပ်တွေအားလုံး ဒိန်းတစ်ယောက်တည်း လုပ်သွားတာလေ... အိမ်မှာ ဒိန်းရှိရင် ကိုကိုရော ညီမလေးပါ အေးဆေးပဲမဟုတ်ဘူးလား ကိုကိုရဲ့”

ဆိုတော့ဟာ... ထွင်မြတ် နည်းနည်းတွေစေသွားတယ်။

မှေးလေးကီး၊ ဒီကောင်မရှိမှ အလုပ်တွေကလည်း ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာမှန်းမသိ၊ လုပ်လိုက်ရတာဆိုတာ... အဘိုးဝေယျာဝစ္စ တစ်ခုတည်းတင် အန်ထွက်ချင်လောက်အောင်ပဲ။ ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်ကို... အင်း...။

“ဒီကောင်က သူ့အိမ်မှာ သူပြန်နေပြီပဲဟာ”

“ဟာ... ကိုကိုကလည်း အိပ်တော့ အိမ်ပြန်အိပ်ပစေပေါ့၊ ဒီမှာ နေခင်းဘက် ရှိနေဖို့ပဲလိုတာ”

“ဟုတ်ပြီလေ... ငါတော့ သွားမခေါ်ချင်ဘူး၊ နင်သွားခေါ်မလား”

“အင်း...”

“ပြီးရော... ဒါပေမယ့် အရင်လို ပူးတွဲပူးတွဲ လုပ်မနေနဲ့၊ နင်တို့တွေ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး”

“သိပါတယ် ကိုကိုရဲ့”

ပြောပြီး ခပ်သွက်သွက်ထွက်ပြေးသွားတဲ့ လက်ချိုကို ကြည့်

၇၉ ၇၉

ပြီး ထွင်မြတ် ပင့်သက်ချတယ်။ သူက အရွယ်ရောက်နေတဲ့သူ၊ ရည်းစားလည်း ရှိတဲ့သူဆိုတော့ အနေနီးတဲ့သံယောဇဉ်ခရီးကို သူ ပိုသိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒိန်းလိုကောင်မျိုးနဲ့ သူ့ညီမသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒိန်းကို သူသတ်မိမလားပဲလို့ တွေးပြီး လက်ထဲက တံမြက်စည်းကို ပစ်ထုတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

BURMESE
CLASSIC

ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်လို့ နေ့ခင်း မုန့်ဖတ်ရုံ မသွားခင် ခြံထဲမှာ အပင်လေးတွေ လိုက်စိုက်နေတုန်း လင်းလက်ချို ရောက်လာလို့ ဒိန်း အတော်ပဲအံ့အားသင့်သွားတယ်။

“နင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“သစ်ပင်စိုက်နေတာလေ . . . ဒါက သီဟိုဠ်ပင်လေ”

“ဟင် . . . နင် ဒါတွေစိုက်တတ်တယ်”

“ဒီလိုပဲ မေးရတာပေါ့၊ ခဏလေး . . . ငါလက်သွားဆေးလိုက်ဦးမယ်”

အသားလေး နည်းနည်းညှိသွားတာကလွဲလို့ ခန္ဓာကိုယ်က ပိုပြီးတောင့်တင်းကျစ်လစ်လာတယ်လို့ သူမငေးရင်း မှတ်ချက်ချမိတယ်။

“လက်ချို့ . . . လာလေဟာ၊ ငါ့ရဲ့နန်းတော်လေးထဲ ဝင်ထိုင်

ကြည့်ပါဦးလား”

သူမ ပထမတော့ ငြင်းမလိုပါပဲ . . . ဒါပေမယ့် ဒီကာလမှာ ဒိန်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေထိုင်မှုနဲ့လည်းဆိုတာ သိချင်လာလို့ ဒိန်းရဲ့တဲလေးကို ချောင်းကြည့်မိပါတယ်။ အိမ်မှာတုန်းက သူ့အခန်းထဲမှာ မြင်နေကျပစ္စည်းတွေကလွဲလို့ ထူးခြားတာမျိုး မရှိပေမယ့် မီးဖိုချောင်ဘက်မှာ မီးဖိုနဲ့ အိုးလေးခွက်လေး၊ ပန်းကန်စင် သေးသေးလေးကို မြင်လို့ . . . ။

“နင် ဒီမှာ ဘယ်သူလာချက်ပေးတာလဲ”

“ငါ့ဘာသာ ချက်တာလေ . . . ထမင်းစားသွားမလား၊ ဒီနေ့ ပိတ်ရက်မို့လို့ ငါဈေးသွားပြီး ငါးခြစ်လေး ဝယ်လာခဲ့တယ်၊ ငါးဆုပ်ချဉ်စပ်လေး ချက်ထားတယ်လေ”

“အမယ် . . . တယ်ဟုတ်ပါလား၊ နင် ဒါတွေ ဘယ်လိုသိလဲဟင်”

“အိမ်မှာတုန်းက အမေချက်နေတာကို ကြည့်ထားတာပေါ့ စားမလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ကော်ဖီသောက်”

ပြောပြောဆိုဆို ဒိန်းက ကော်ဖီမစ်တစ်ထုပ် ဖျော်ပေးပြီး ယူလာပေးတယ်။ ဒါလောက်တော့ သူမ မငြင်းတော့ပါဘူး။

“နင်တစ်ယောက်တည်းနေရတာ မပျင်းဘူးလား”

“ပျင်းတော့ရော အော်နေလို့ရမှာလား လက်ချို့၊ အခုတော့ ကိုတောင် နင်တစ်ဝက်ဖဲပေးလို့ အဲဒါလေး သောက်စို့ပြီး လူဖြစ်ခဲ့

၁၂ နတ်ရွာခြံ

ရတာ၊ အမြဲတမ်း သူများလက်ဝေခံဘဝနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံချေး
အတက်ခံနေမယ့်အစား ဒီလိုလေး အပင်ပန်းခံကြည့်ပြီး လူ့ဘဝရဲ့
အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်အောင်ကြိုးစားတာ ပိုပြီးမကောင်းဘူးလား”

“အမလေး. . . စကားလုံးကြီးတွေ ပိုပြီးသေနေပါဦးမယ်၊
နင် စာရောလိုက်နိုင်လား”

“လိုက်နိုင်ပါတယ်. . . နင်ရော”

“အင်း. . . ဟိုဘက်ကျောင်း ရုတ်တရက် ရောက်သွားတော့
တစ်မျိုးပဲဟ၊ ငါသိပ်နားမလည်သလိုပဲ”

“ငါပြေး. . . အဲ. . . နင်အခုလာတာ ကိုကိုသိလား၊ အိမ်
မှာရောခိုလား”

“သိတယ်. . . နင့်ဆီသွားမယ်လို့ ကိုကိုဆီပြောပြီး ထွက်
လာတာ”

“ဟာ. . . နင့်ကိုမဆူဘူးလား”

“မဆူပါဘူး. . . နင့်ကိုတောင် မေးခိုင်းလိုက်သေးတယ်၊
အိမ်မပြန်ဘဲနဲ့ အဲဒီမှာ တစ်သက်လုံးနေမှာလားတဲ့”

ဆိုတော့လည်း ‘ဒိန်း’ရင်ထဲက သံယောဇဉ်တွေ ‘ဒင်’ခနဲ
မြည်လာတယ်လေ။

“ဒါဆို ကိုကို ငါ့ကို စိတ်ပြေသွားပြီကိုး၊ အေးပါဟာ. . .
ငါကတော့ နေ့တိုင်း သတိရနေတာပါ၊ မနေ့တုန်းကတောင် ငါ
အလုပ်ကနေ ခွင့်တောင်းပြီး နင် မုန့်စားဆင်းတဲ့အချိန် လာချောင်း
ကြည့်သေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

၁၃

“အင်းလေ. . . ခပ်ပုပုကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ နင်နဲ့
ယူကလစ်ပင်ဘေးမှာ ရပ်ပြီး ချောကလက် စားနေတာလေ”

“အကောင်စုတ်. . . အဲဒါများ လှမ်းခေါ်လိုက်ပါလား”

“မခေါ်တော့ပါဘူး. . . နင်ပျော်နေတာ ငါတွေ့နေတာပဲ”

“ထင်လို့ပါ ဒိန်းရယ်၊ နင်မှ မရှိတာ. . . ငါဘယ်လိုလုပ်
ပျော်မှာလဲ”

လက်ချိုရဲ့ တိုးတိုးညင်းညင်းစကားသံက ဒိန်းရဲ့ရင်ကို ပြင်း
ပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်သွားစေတယ်။

အဲဒီနောက် လက်ချိုက. . .

“နင်မရှိတော့ အိမ်မှာ ငါအရမ်းပင်ပန်းတာပဲ၊ အခုလည်း
အမေက အလုပ်တွေတစ်ပုံကြီး ခိုင်းထားခဲ့တယ်”

“ငါ. . . ငါ. . . အခု လိုက်လုပ်ပေးရမလား”

“နင့်သဘောပဲ. . . နင်လုပ်မပေးလည်း ငါ့ဘာသာ လုပ်ရ
တော့မှာပေါ့”

“ကဲ. . . ကဲ. . . ညည်းမနေနဲ့၊ လာ. . . သွားစို့၊ နေ့လယ်
တစ်နာရီ ငါအလုပ်ဝင်ရမှာဆိုတော့. . . အခု ကိုးနာရီ ငါ သုံးနာရီ
ကျော်ကျော်လောက် နင့်ကို ကူပေးလို့ရတယ်”

“အင်း. . .”

ဒိန်းနဲ့လက်ချို ခြံထဲ ဝင်လာတာ မြင်လို့ ထွင်မြတ် မသိချင်
ဟန်ဆောင်ပြီး စာဖတ်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ဖုန်းဖွင့်ပြီး
သူ့ကောင်မလေးဆီ message ပို့လိုက်ပါတော့တယ်။

“အချစ်လေးနဲ့ တွေ့ဖို့ . . ကိုယ် အလုပ်တွေ အသားကုန်
လုပ်ပြီး အခုထွက်လာပြီ . . . ဆုံနေကျနေရာပဲနော်”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ဒိန်းရောက်ရောက်ချင်းပဲ အဘိုးဖြစ်သူကို ဝင်နှုတ်ဆက်
လိုက်တယ်။ အနံ့အသက်တွေလည်း မကောင်းတာကြောင့် ချက်ချင်း
ပဲ သန့်ရှင်းဖို့ ပြင်ဆင်ပေးတော့တာလေ။ ဂရုတစိုက်နဲ့ ညင်ညင်
သာသာ လုပ်ကိုင်ပေးနေတာကြောင့် အဘိုးစိန်ပြောင်း မျက်ရည်ကျ
ပြီး ဗလုံးဗထွေးအသံကြီးနဲ့ စကားပြောရှာတယ်။ ဒါကို အခန်းဝတ
နေ နှာခေါင်းပိတ်ပြီး ရပ်ကြည့်နေတဲ့ လင်းလက်ချိုက . . .

“အဘိုးက အမြဲတမ်း နင့်လာလုပ်ပေးပါလို့ ပြောနေတာ
ထင်တယ်။ ဟုတ်လား အဘိုး၊ ဒိန်းကိုပဲ လုပ်ပေးစေချင်တာလား”

အဘိုးက မျက်ရည်တွေနဲ့ ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ကိုကိုက နင့်လောက် စိတ်မရှည်ဘူးဟ၊ ဒါကြောင့် အဘိုး
က နင့်ကိုသဘောကျတာ”

“ဒီတစ်ခုတော့ စိတ်ရှည်သင့်ပါတယ်ဟာ၊ ငါတို့အဘိုး သ

၈၆ နာမည်

နားပါတယ်”

ဒိန်းရဲ့စကားကြောင့် လက်ချို နောက်ကျောမလုံသလို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ထွန်မြတ် ဧည့်ခန်းထဲကနေ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားပေမယ့် ဒိန်းရဲ့စကားကို ကြားပုံမရပါဘူး။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

၈၇ ၈၇

ဒီရက်တွေ အိမ်အတွင်းအပြင် သန့်ရှင်းရေးကိစ္စရော ဖခင်ရဲ့အခန်းမှာပါ အနံ့အသက်ကောင်းပြီး သန့်ပြန့်နေလို့ ထွန်မြတ်နဲ့ လင်းလက်ချိုတို့မောင်နှမ လိမ္မာလွှာပြီလို့ပဲ တွက်ဆမိတယ်။

ထွန်မြတ် ပိုက်ဆံတောင်းရင်တောင် အရင်လို ပူပူညည်ည ပြောမနေတော့ဘဲ ပေးလိုက်တာမျိုးအထိ သူမစိတ်ထဲ ဘဝင်ကျသလို ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒါ. . ဒိန်းကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒိန်းသာရှိရင် ဘယ်သူမှ ဘာမှခိုင်းစရာမလိုလောက်အောင် အကုန်လုပ်ပေးနေတော့ သူတို့တွေ ပေါ့နေတာလေ။

ခုမှပဲ လူပီသကုန်တော့တယ်လို့ အတွေးနဲ့ကျေနပ်ပြီး အထည်ကြွေးစာရင်းစာအုပ် ဖွင့်မယ်လုပ်တုန်း. . .

“ဟဲ့! . . ခင်ဖြူချော”

“ရှင်... ဪ... အဒေါ်... လာ”

ဒေါ်စာ ကုန်းကုန်းကိုင်းကိုင်းနဲ့ ဝင်လာရင်း ဦးစိန်ပြောင်း ရှိရာအခန်းဘက် လှမ်းငဲ့ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးမှ ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း...

“အဘိုးကြီးရော... ဘယ်နှယ့်တုန်း”

“ကောင်းတယ် အဒေါ်၊ ဒီရက်တွေ ပိုတောင် လန်းလာသ လိုပဲ၊ ထမင်းတောင် ပြန်စားလာတယ်”

“အေးအေး... အဲ့ဒါဆို ဝမ်းသာစရာပဲ၊ ဒါနဲ့ ညည်းတို့က ဒိန်းကို ပြန်ခေါ်ထားတာလား”

“ဟင့်အင်း... ဒိန်းက ဟိုအိမ်မှာပဲလေ၊ မနေ့က ညက တောင် သားအမိတွေ စကားကောင်းနေလို့ ဆယ်နာရီလောက်မှ ကျွန်မပြန်လာတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဒေါ်”

“မသိပါဘူး... ဒိန်းကို နေ့ခင်းဘက် ဒီမှာတွေ့တွေ့နေလို့”

“ဟုတ်လို့လား အဒေါ်ရဲ့”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ လက်ချိုကျောင်းသွားဖို့ ထွက်အလာ... ဒေါ်ခင်ဖြူချောက...

“လက်ချို... ခဏ”

လက်ချို အနားရောက်မှ...

“ဒိန်း... နေ့ခင်းဘက် လာတယ်ဆို”

“ဟင့်အင်း”

“အံ့မယ်... ဒီကလေးမ၊ ငါအဘွားကြီးပေမယ့် မျက်စိ မမှန်သေးပါဘူးနော်၊ မနေ့ကတောင် ဒိန်းက ခြံထဲ တံမြက်စည်း

လှည်းနေတုန်း ညည်းက ဘေးကနေ ရပ်စကားပြောနေတာလေ”

ဆိုတော့ကာ လင်းလက်ချို မငြင်းသာတော့ဘဲ...

“ဪ... မနေ့က ဟုတ်တယ်၊ ဟို... ဟို... အဘိုးတို့ သတိရလို့တဲ့၊ အဲ့... အဲ့ဒါပါ”

“ဒါဖြင့်... ဟိုနေ့ကရော အေရဲ့၊ အဲ့ဒီနေ့တွေက ဒီမှာ တစ်မနက်ခင်းလုံး ဒိန်းရှိနေတယ်လို့ မသန်းမြတို့ ပြောနေကြပါလား၊ ဒိန်းကိုယ်တိုင် လျှော်ထားပုံရတဲ့ စောင်တွေ၊ ပုဆိုး၊ အိပ်ရာခင်းတွေ ထွက်လွန်းနေတာတောင် တွေ့သတဲ့”

လက်ချိုရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာပြီး...

“အမေ... သမီး ကျောင်းနောက်ကျတော့မယ်... သွား တော့မယ်”

တကယ်လည်း ကျောင်းချိန်နီးနေလို့ ဒေါ်ခင်ဖြူချော မတား တော့ဘဲ ဘာသာသက်ပြင်းရှိကွံ့ချလိုက်ပါတော့တယ်။

အဲ့ဒီနောက်မှ...

“ဒါကြောင့် အိမ်မှာ ခါတိုင်းလို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေတာကိုး ကျွန်မ တကယ်မသိတာပါ အဒေါ်ရယ်”

“အေးလေ... ငါကတော့ သူတို့မောင်နှမတွေ ပြေလည် ပြီး ပြန်ရောက်နေပြီလို့ပဲ ထင်နေတာ”

“မဟုတ်ဘူး အဒေါ်ရဲ့၊ နေဦး... အကြီးကောင် ပြန်လာတဲ့ မေးဦးမယ်၊ အဲ့ဒီရက်တွေ သူရှိနေတာပဲ၊ ဒိန်းလာရင် သူသိရမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေး အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ”

“ငါလည်း အဲ့ဒါပဲပြောချင်တာ ခင်ဖြူချောရဲ့၊ လူလူချင်း

၉၀ နတ်ရွာသို့

နိုင်လို့ရတိုင်း လွတ်ပြီးနိုင်စားတာတော့ မကောင်းဘူးအော့”

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဒီနန်း ဒီလိုလာလုပ်ကိုင်ပေးနေမှန်းသိရင် ကျွန်မတားမှာပေါ့”

“အေးပါလေ... နင်လည်း ဒီနန်းကို ချစ်တဲ့အမေပါပဲ... ၊

ကဲ... ငါ အဘိုးကြီး သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“အဖေ့ကို ဆေးတိုက်ပြီး သိပ်ထားတာ အဒေါ်”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို နောက်မှပဲ လာမယ်၊ သွားပြီဟဲ့”

“ဟုတ်... အဒေါ်”

ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားတဲ့ ဧည့်ခန်းလေးထဲ ဒေါ်ခင်ဖြူ ချော ရင်မောစွာနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။

“အူး!... ဝူး!... ”

အိပ်ခန်းထဲက အဖေ့အသံကြောင့် သူမ ရင်မောနေတာ လေး ခဏချပြီး ထပြေးလာခဲ့တယ်။

“အဖေ... သမီးလာပြီလေ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲဟင်”

“အာ!... ဝု!... ဟု!... အီး!... အီးဟီးဟီး... ဒ ဒ ဒီး... ဒီး... အီး... ဟီး”

အဖေ့စကားက ပီပီသသ မဟုတ်ပေမယ့် သူမ သေသေချာချာ နားလည်နေပါတယ်။ စောစောက ဒေါ်စာနဲ့ ပြောဆိုနေတာ အဖေကြားနေရတဲ့ပုံပါ။

ဒီနန်းကို အိမ်မလာခိုင်းတဲ့ကိစ္စ... အဖေ သဘောမတူဘူး ဆိုတာ သူမ သိနေတယ်လေ။

အဲဒါကြောင့်... မျက်ရည်တွေထဲမှာ ငိုသံပါ ပါမလာအောင်

 ၉၁

ထိန်းမျိုး ပြောလိုက်ရတယ်။

“ဒေါ်စာ ကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်တာပါ အဖေရဲ့၊ အဖေ့ ပြေး ဒီနန်းကိုလာခိုင်းမှာပါ... နော်... အဖေ... နော်”

ရပ်ရန့်လေးပွေးပါလျက်နဲ့
 ကံကုန်တဲ့အခန်း
 လမ်းခြားမှာချိန်းတဲ့ညစာ...
 ဇောက်ဖန်တည်အာစိုးစာပေ
 တစ်ချိုးတည်းလပ်စပ်...
 ငြိုးရတဲ့လမ်း...
 ရွေးသရမ်းထိုးထိုးဟောင်လို့
 အမှောင်ကိုကွယ်ကာလွှဲတယ်
 ရဲတွေကမ်း...၊
 “လာစမ်း...မှောင်ရိပ်နိတဲ့ကောင်”

ရင်ခုန်သံတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်

“ဒီလို”ကို မင်းမလာနဲ့တော့ သား၊ အမေပဲ လာခဲ့မယ်”
 ဆိုတဲ့ အမေ့စကားကို သူစိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ နာခံပြီး
 အိမ်နှင့် လမ်းစပြတ်ခဲ့တာ အတော်ကြာသွားပါတယ်။ အမေကတော့
 တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်သုံးရက်ဆိုသလို ပုံမှန်ရောက်လာပါတယ်။ စား
 စရာ မုန့်ပဲသွားရည်စာ၊ ထမင်းနဲ့စားဖို့ ဟင်းအမယ်နှစ်မျိုးသုံးမျိုး
 မပေးပါနဲ့လို့ တားတဲ့ကြားက အတင်းထိုးသိပ်ပေးသွားတဲ့ ပုန့်ဦး
 ဆိုတာမျိုး အမေလာရင် တစ်မျိုးမျိုးတော့ ပါတတ်တာပါ။ သူလည်း

သူ့လုပ်အားခထဲက အဘိုးကြိုက်တတ်တဲ့မုန့်နဲ့ အမေအတွက် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုကို လုပ်ခရင်းတိုင်း ဝယ်ထားပြီး အမေရောက် လာရင် ပြန်ပေးတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ လက်ချိုအတွက်ပါ ပါသေးလို့ အမေက မဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံကိုပဲ စုထားဖို့ တွင်တွင်မှာခဲ့ တာပါပဲ။

သူလည်း ကျောင်းတက်၊ မုန့်ဖိုမှာ အလုပ်လုပ်၊ ရတဲ့အ ချိန်လေး စာကျက်၊ အိမ်ခြံဝင်းထဲ အပင်လေးစိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်မှန်း မသိ ကုန်ပြီး ကိုးတန်းတစ်နှစ်ကို ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့တယ်လေ။ ဒီတစ်နှစ်လုံး လက်ချိုနဲ့ သုံးလေးငါးခါလား ဒါပဲတွေ့ဖြစ်တာပါ။ ကျောင်းလည်း မတူ၊ အိမ်လည်းမတူ၊ သူလည်းမလာ၊ ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်အလုပ် နဲ့ကိုယ် အချိန်ပိုတယ်ကိုမရှိတော့ မတွေ့ဖြစ်ကြတာပါ။

စာမေးပွဲတွေဖြေပြီး ကျောင်းတွေပိတ်လိုက်တော့ ဘွားညိုရဲ့ သား လက်သမားဦးလေးက သူနဲ့ အလုပ်လိုက်လုပ်ဖို့ ခေါ်ပါတယ်။ နေပြည်တော်မှာ သွားလုပ်ရမှာဆိုတော့ သူလည်း စိတ်ဝင်စားသွား တယ်လေ။ အလုပ်ကတော့ လူကြမ်းပါပဲ၊ ရပ်ဝေးခရီးသွားရမှာမို့လို့ ငြင်းမနေတော့ဘဲ လုပ်ဖို့သဘောတူလိုက်တယ်။ လမ်းထဲက အမေ များကလည်း ဘွားညိုရဲ့သားနဲ့ဆို စိတ်ချတယ်။ တစ်ခုပါပဲ၊ အမေလာ ရင် သူ နေပြည်တော် လိုက်သွားမယ့်ကိစ္စ အသိပေးခွင့်တောင်းဖို့ ကျန်နေသေးတာပါ။ ဒါပေမယ့် . . . သူမျှော်နေတဲ့ တစ်ပတ်လုံးလုံး ရောက်မလာလို့ ဒီနေ့တော့ အိမ်ကိုလိုက်သွားပြီး အမေ့ကို ပြောပြ မယ်၊ အဘိုးကိုလည်း ကန်တော့ခဲ့မယ်ပေါ့။ အဲ့သလိုစိတ်ကူးနဲ့ ခြံထဲ ကအထွက် လက်ချို မျက်ရည်တွေနဲ့ ရောက်လာပြီး. . .

“ဒိန်း! . . . ဟင် . . . အင့် . . . အမေ . . . အမေ . . . ဟင် . . . ဟီး”

“အမေ . . . အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ လက်ချို”

“အမေ သတိလစ်ပြီး လဲကျသွားတာ၊ ခေါ်လို့မရတော့ဘူး”

“ဘာ! . . . ဟာ . . . အမေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဟဲ့ . . .

ငိုမနေနဲ့၊ လာစမ်း မြန်မြန်”

ပြောပြီးတာနဲ့ လက်ချိုကို စောင့်မနေတော့ဘဲ အိမ်ဘက်ကို ခြေကုန်သုတ်ပြီး ပြေးလာခဲ့တယ်။ ဒိန်းရောက်သွားတော့ အိမ်ထဲမှာ အနီးနားဝန်းကျင်က လူတွေပါ ရောက်နှင့်နေပြီး ဘယ်သူမှ မျက်နှာ မကောင်းကြပါဘူး။

“အမေရော . . . ဟင် . . . အမေဘယ်မှာလဲ”

ဒိန်းဟာ အဏ္ဏတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်မေးနေရာက . . . အဘိုးရဲ့ခြေရင်းဘက်အခန်းဖြစ်တဲ့ အမေ့အိပ်ခန်းရှိရာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင် လာခဲ့ပါတယ်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေတဲ့ အမေ ကို ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ငုံ့ကြည့်ပြီး တီးတိုးလေး ခေါ်လိုက်တယ်။

အမေပြန်မထူးလို့ အသာလှုပ်ပြီးခေါ်တယ်။ ဒိန်းရင်ထဲ ဆုပ်ညှစ်ထားသလို ခံစားရပြီး ယူကုန်းမရတဲ့စိတ်နဲ့ အမေ့ကို ဆွဲလှုပ် ပါတော့တယ်။

“အမေ . . . အမေရော . . . အမေ”

“အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . အင်း”

“ဟင်! . . . အမေ . . . အမေ သတိရလာပြီ၊ အမေ . . .

အမေ မသေဘူးဗျ. . . အမေ”

“သား. . .”

ဒီတော့မှ အခန်းထောင့်မှာ ချိုးပွဲချင်နေရှာတဲ့ လက်ချိုရော
အပြင်က အမျိုးသမီးတွေပါ ပြေးဝင်လာကြတယ်။

“ဘုရားရေ. . . ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ဆရာဝန် ခေါ်ကြပါဟဲ့”

“ဟဲ့!. . . မြန်မြန်သွားကြ”

“ခင်ဖြူချော နင်သတိရပြီလား”

“ဟုတ်. . . အဒေါ်၊ ကျွန်မ တအားမူးတာပဲ”

“အေး. . . အေး. . . ခဏလေး အားတင်းထား”

“လက်ချို. . . ပန်ကာဖွင့်စမ်း၊ ရှူဆေးဘူးရော”

ဘာပဲပြောပြော ဒိန်းနဲ့ ခင်ဖြူချောက ပဋ္ဌာန်းဆက် မကုန်
သေးဘူးလို့ပဲ အားလုံးက နားလည်ထားလိုက်တယ်။ အသက်လည်း
မရှူ နှလုံးလည်းမခုန်၊ သွေးစမ်းလို့လည်း မရမှတော့. . . သေပြီပေါ့။
ခုတော့ ဒိန်းရောက်လာမှပဲ ပြန်ရှင်လာတယ်ဆိုတော့လေ။

၁၁၁၁

ဒီခွဲဒီနေ့ကစလို့ တစ်ပတ်လောက် ဆေးကုသမှု ခံယူလိုက်
တဲ့အတွက် ဒေါ်ခင်ဖြူချော အတော်လွေး ထူထူထောင်ထောင် ပြန်
ဖြစ်လာတယ်။ ဒီရက်တွေမှာ ဒိန်း ဒီမှာပဲနေပြီး ချက်ပြုတ်လျှော်
ဖွပ်တာကအစ လိုအပ်တာအားလုံး လုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့အတွက် အိမ်
လည်း မပြန်ဖြစ်သလို. . . နေပြည်တော် လိုက်သွားမယ့်ကိစ္စလည်း
မလိုက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ သူရှိနေတဲ့ရက်တွေမှာ ထွင်မြတ်ကို လုံးဝ
မတွေ့ရလို့ တစ်ရက်တော့ လက်ချိုကို မေးကြည့်တယ်။

“အမေ အခုလိုဖြစ်တာ ကိုကိုကြောင့်လည်း ပါတယ်”

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့လဲ လက်ချို”

“ကိုကို မိန်းမခိုးသွားတယ်လေ၊ အိမ်က အမေပစ္စည်းတွေနဲ့
ပိုက်ဆံတွေပါ ယူသွားတယ်၊ အဲ့ဒါတွေထက် ကျောင်းမပြီးဘဲ ခုလို
လုပ်သွားတာကို ဒေါသထွက်တာ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ တိုတို

ဖုန်းဆက်တယ်၊ ပြန်အပ်ဖို့ကိစ္စ အမေ့ကို စိစဉ်ခိုင်းတယ်၊ အမေက လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလို့ပြောလို့ ဖုန်းနဲ့ သားအမိတွေ စကားများကြတယ်၊ အဲဒီမနက် မတိုင်ခင်ကတည်းက အမေရယ် စိတ်ဆင်းရဲပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေတာ၊ ဖုန်းလဲချဲ့ . . လူလည်း မူးတယ်မူးတယ်လို့ပြောပြီး ပစ်လဲတော့တာပဲလေ”

ဒိန်း နားထောင်ရင်း ပင့်သက်နှိုက်လိုက်တယ်။

ကိုကို ပြဿနာအတွက် သူ ဘယ်လိုထင်မြင်ချက်မှ မပေးပေမယ့် မေမေအတွက် သူ အမေ့နားမှာ ရှိမှဖြစ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။

“ငါ ဒီမှာပဲ ပြန်နေတော့မယ် လက်ချို့ အဲဒါ နင် သဘောတူလား”

“ဟင် . . . နင်တကယ်ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် . . . အမေသနားပါတယ်ဟာ၊ အမေ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ”

“အေးဟယ် . . . ငါလည်း ဘာမှမလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့ နင်ရှိတော့ အဆင်ပြေပြီ သိလား”

လက်ချို့ ဝမ်းသာအားရ ပြောရင်း . . . သူ့ကို အားပေးတရ ဆွဲဖက်ထားလိုက်လို့ ဒိန်းတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းကုန်တယ်။

၂၂၂၂

သူ နေပြည်တော်လည်းမရောက်၊ မုန့်ဖိုကိုလည်း မဆင်းဖြစ်တော့ပေမယ့် . . . အမေ့အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းလေးကိုတော့ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးဖြစ်တယ်။ အိမ်မှာအပျော်ဆုံးကတော့ အဘိုးပါပဲ။ သူရောက်လာပြီးနောက်ပိုင်း အဘိုးရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေက ပိုပြီးသိသာကောင်းမွန်လာတယ်။ သူလည်း တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် လုပ်ကိုင်ပြုစုပေးတာပါ။

ခုဆို ဦးချဲ့လေးနဲ့ အပြင်ထွက်ထိုင်ချင်တဲ့အထိ အဘိုးဖျက်နာ ကြည်လင်လာပြီး . . . မကြာခဏ အိမ်လည်ရောက်လာတတ်တဲ့ ဘွားစာတို့၊ ဘွားညိုတို့ အုပ်စုနဲ့လည်း ရန်ဖြစ်နေနိုင်ပါပြီ။

“အလိုလေး . . . ဦးစိန်ပြောင်းအပြင်မှာတောင် ထွက်ထိုင်လို့ အဘွားစာရေ . . . ”

“ဟုတ်ပ . . . ဘယ်လိုလဲအဘိုးကြီး . . . သေမင်းက တော့ကို

မခေါ်သေးဘူးပေါ့. . ဟုတ်လား. . ”

ဘွားစောက. . ဟန်ပါပါနဲ့ ခါးလေးထောက်ပြီးပြောတော့ အဘိုးဦးစိန်ပြောင်းက ရယ်တယ်. . ၊ သူတစ်ခုပြန်ပြောချင်ပေမယ့် အသံကမထွက်တော့၊ လက်ညှိုးလေးထောင်ကာထောင်ကာနဲ့ လုပ်ပြတယ်၊ ဒါကို အဘွားစောက သူ့အဖွဲ့တွေဘက် မဲ့ရွံ့ပြပြီး. . .

“မြင်လား ဒီမိုကရေစီအဘိုးကြီး လေဖြတ်ထားလို့ အသံမထွက်ပေမယ့် လက်က တို့အရေးလုပ်နေသေးတယ်. . . ”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ခစ်ခစ်ခစ်. . . ”

“ဒီမယ်. . . အဘိုးကြီး၊ ကုလားဆိုင်ပေါ်က မဆင်းလို့ကတော့ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူးမှတ်. . . ”

“ဝူး! . . . အု! . . . အိ! . . . အိ. . . ဟီး. . . အီး. . . ”

အမယ်. . အမယ်. . သူကပဲ ဒေါသထွက်ရတယ်ရှိသေး၊ ဒီမယ်. . စိန်ပြောင်းဟေ့ တိမ်တောင်းမှာ ပိန်ဖောင်းသွားမယ်. . ဘာညာလာမလုပ်နဲ့. . . တော်တို့ခေတ် ကုန်သွားပြီ. . . ”

“ဝူး! . . . ဘူး! . . . အု. . . အီး. . . ”

ထိုအခါ. . အဘွားညိုက ထက်ထက်မိုးဦး ကြော်ငြာစတိုင်နဲ့. . .

“အု. . အိ. . အား. . အား. . ဗီဗီ. . အချို. . ဘူး. . ”

“ဟားဟား. . ဟားဟား. . ခစ်ခစ်ခစ်. . . ”

“ကဲ. . အဘွားရေ အဘိုးနားမှာပဲကပ်မနေနဲ့၊ ဒီမှာ ကော်ဖီလာသောက်ကြပါဦး. . . ”

“သောက်မှာ. . သောက်ဦးမှာ၊ ကပ်စေနဲ့တဲ့အဘိုးကြီး အူ

တိုသွားအောင် သောက်ပစ်ဦးမှာ. . . ”

ရယ်ကြပြန်တယ်. . . ။

ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်လို့ သူ့ရော လက်ချိုပါ ထ(၁)မှာ အတူတူ တက်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ သူ ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘဲ အမေ့ကိုကူဖို့ ဆန္ဒပြုတာကို အမေလက်မခံပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ ဆယ်တန်းနှစ်အတွက် ကျောင်းကို တစ်လပြည့်အောင်တက်ခွင့် မရပါဘူး. . ။

အဲ့ဒီနေ့က ညဉ့်ဦးကတည်းက ရွာတဲ့မိုးဟာ သူတို့ ကျောင်းသွားမယ့်အချိန်အထိ ရွာအားကောင်းကောင်းနဲ့ ရွာနေတာမို့လို့ သူ့စိတ်ထဲ ဘာရယ်ညာရယ်မသိဘဲ ကျောင်းသွားချင်စိတ် ကုန်ခမ်းနေပါတယ်။

မနက်အစောကြီးကတည်းက ကုန်သွားကြိုဖို့ သင်္ဘောဆိပ်ဆင်းသွားတဲ့အမေ့ကို စိတ်မချတာလည်း ပါပါတယ်။ ဒီနှစ်မှာ အထည်ရောင်းတဲ့လုပ်ငန်းအပြင် သင်္ဘောနဲ့ နယ်ဘက်ကတက်လာတဲ့ ငါးခြောက်ကောင်းကောင်း၊ ပုစွန်ခြောက်ကောင်းကောင်းတွေပါ ရောင်းတဲ့အလုပ်လေး တိုးချဲ့ပြီး လုပ်နေလို့ ကျောင်းပိတ်ထားတဲ့ရက်တွေ သူဝင်ကူနိုင်လို့ မထောင်းသာပေမယ့် ခုလိုနေ့မျိုးမှာ မိုးနဲ့လေနဲ့ အမေတစ်ယောက်တည်းအတွက် ခက်ခဲလိမ့်မယ်ဆိုတာ တွက်မိနေတာပါ။

“ဒိန်း. . . ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သွားမယ်လေ”

“နေဦး. . ဘွားစာ မလာသေးဘူးလေ. . ၊ ငါတို့ ဒီအဘိုးသွားရင် အဘိုးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာပေါ့”

“ဟာ.. ကျောင်းနောက်ကျတော့မှာပဲ၊ ရှစ်နာရီ ခွဲပြီးနေပြီ”

“ကဲ... အဲဒါဆိုလည်း နင်သွားနှင့်ပါ၊ ငါ ဘွားစာရောက်မှ လိုက်လာခဲ့မယ်”

“ပြီးရော... ငါ့ထမင်းချိုင့်ပါ ယူလာခဲ့နော်”

တစ်ခါတလေတော့လည်း လက်ချိုကို သူ့အားကျနေမိတယ်။ အပူအပင်သောကရယ်လို့ ဘာမှမရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးနေတတ်တဲ့ သူမရဲ့စိတ်မျိုး ရှိချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး၊ အိပ်ရာထဲရောက်သွားတာတောင် နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး မနက်ဖြန် လုပ်ရမယ့်အလုပ်အတွက် စဉ်းစားပြီးမှ အိပ်ပျော်တတ်တဲ့ သူ့စိတ်ကိုက ခေါက်ရိုးကိုးနေပြီလား မဆိုနိုင်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ပူပင်သောက တစ်ခုခုမှမရှိရင် မနေတတ်သလို ဖြစ်နေတာပါ။

သူ နာရီကြည့်လိုက်၊ ဘွားစာကို မျှော်လိုက်နဲ့ ရှိနေတုန်းမှာပဲ ဧည့်ခန်းထဲက ဖုန်းမြည်လာပါတယ်။ အမေများလားလို့ တွေးပြီး ဖုန်းလက်ခံလိုက်တယ်။

“ဒေါ်ခင်ဖြူချောရဲ့အိမ်ကပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒေါ်ခင်ဖြူချော သင်္ဘောဆိပ်မှာ မူးလဲလို့ အရေးပေါ်ဆေးရုံတင်ထားရပါတယ်၊ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဆိပ်ကမ်းရဲစခန်းမှာ ထိန်းသိမ်းထားပါတယ်၊ အဲဒါ အကြောင်းကြားပေးတာပါ”

“ဘယ်... ဘယ်ဆေးရုံလဲခင်ဗျာ”

“.....”

ဒိန်းလက်ထဲက ဖုန်းခွက်က ဖုန်းပုခက်ပေါ် တင်လိုက်ပေ

မယ့် ပူလောင်သွားတဲ့စိတ်နဲ့ အံဝင်ခွင်ကျ မရောက်တော့ပါဘူး။

အဲဒါကြောင့် ဆေးရုံကနေ ဆက်တိုက်ဆိုသလို အကြောင်းကြားပေးတဲ့ သတင်းကိုလည်း လက်ခံခွင့် မရတော့ပါဘူး။

၅ ၅ ၅ ၅

အငှားကားကို အိမ်ရှေ့ခြံအဝင်မှာ ရပ်ခိုင်းပြီး ထွင်မြတ် ကားထဲကနေ ထွက်လိုက်တယ်။ တစ်သက်လုံး ဖြစ်ချင်တာတစ်ခု အတွက် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လုပ်လာတဲ့စိတ်နဲ့ . . အခုလည်းပဲ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ကွာဆိုပြီး လုပ်လာတာပါ။ အဲ့ဒါကြောင့် . . အမေ ဒေါသတကြီး မောင်းမထုတ်နိုင်အောင် ကားခအမြန်ရှင်း၊ သူ့ဇနီးလေးကိုလည်း ကားထဲက အမြန်ထွက်စေပြီး ခရီးဆောင်သေတ္တာကြီးနှစ်လုံးနဲ့ ခြံထဲ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ခြံတံခါးလည်း ပိတ်မထား . . အိမ်တံခါးလည်း ဟောင်းလောင်းမို့လို့ အမေရှိနိုင်တယ်လို့တွက်ပြီး . . ရင်ကတော့ ခပ်တုန်တုန်ပါပဲ။

“ဖြစ်ပါ့မလား မောင်ရယ်၊ တော်ကြာ . . .”

“ဖြစ်ပါတယ် မိန်းမရာ၊ ဒါ မောင့်အမေ . . မောင့်ရဲ့အိမ်ပါ လာ . . . မြန်မြန်”

အိမ်ထဲ ဝင်လာတော့လည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲမို့လို့ ထွင်မြတ် ပိုပြီးဝမ်းသာသွားပြီး အပေါ်ထပ်က သူ့အခန်းရှိရာ မြန်မြန် ဆန်ဆန်တက်သွားဖို့ လိုတယ်လေ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အခန်းထဲ တောင် ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ သားနဲ့ချွေးမကို အမေ ဆူဆဲရုံအပြင် မတတ်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။

“မြန်မြန်လာလေ”

“ဒီမှာ . . အလေးကြီး”

သေတ္တာတစ်လုံး တရွတ်ဆွဲတက်လာတဲ့ဇနီးကြောင့် စိတ်မ ရှည်နိုင်တော့ဘဲ ဇနီးသည်လက်ထဲက သေတ္တာကိုပါ သူ ဆွဲယူပြီး တက်လာခဲ့တယ်။

“ဟူး . . . ရောက်ပြီကွ . . . အဟတ် . . . ဟား”

ထွင်မြတ် အခန်းတံခါးပိတ် ချက်ချပြီးတာနဲ့ ဇနီးသည်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး မွေ့ရာခုတင်ပေါ် ပစ်လွှဲချလိုက်တယ်။

“အိုး! . . . မောင်”

“ဒီနွေကစပြီး ဇိမ်နဲ့ နှပ်လို့ရပြီ မိန်းမရေ . . အဟတ်ဟား ဟားဟား”

“ဟွန်း . . . အမေကဖြင့် ဘာပြောမယ် မသိဘဲနဲ့များ”

“ပြောချင်ရာပြောလေ . . . သူ့မွေးထားတဲ့ သားအစစ်ကြီး ပါကွ၊ ဟိုသားအတု . . ဒိန်းဆိုတဲ့ကောင်ကိုတောင် ငုံထားမတတ် ချစ်တာ၊ မောင့်ဆို မျိုတောင်ချထားပြီလား မသိဘူး . . . ဟားဟား ဟား”

“ကျွန်မတော့ ကြောက်တယ် မောင်”

“မကြောက်ပါနဲ့ မိန်းမရယ်၊ ကဲ. . ကြည့်စမ်း. . မောင်အခန်းက ရှယ်ပဲမဟုတ်လား၊ ဟိုမှာ အပေါ်စက်အောက်စက်၊ ဟိုမှာ ကွန်ပျူတာ၊ ဟိုးမှာ ရေခဲသေတ္တာ၊ အဲ့ဒီဘေးမှာ သန့်စင်ခန်း၊ မွေ့ရာ ကလည်း ဒန်းလော့အစစ်. . . အဟတ်ဟတ်၊ အခု မောင်တို့နေခဲ့တဲ့ ထရံကာပျဉ်ခင်းအခန်းလေးနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“အဲ့ဒါ ဟုတ်တယ်လေ. . . အမေက”

“အိုး. . . အေးဆေးမိန်းမ၊ နည်းနည်းတော့ ဆူမှာပေါ့ကွာ ဒါပါပဲ၊ မောင်က အကြီးဆုံးသားဆိုတော့ အမေ အရမ်းအလေးထားတယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့်. . . မောင်အခန်းကို မောင်စိတ်ကြိုက်နေဖို့ မောင် ပူဆာသမျှ အမေလုပ်ပေးထားတယ် အေးဆေးပါ”

တကယ်လည်း အေးဆေးပါပဲ။ ညနေ လက်ချို ကျောင်းက ပြန်လာတဲ့အချိန်အထိ ဘာသောကမှမရှိဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ ထမင်းချိုင့်နှစ်ချိုင့်ကိုတောင် အပေါ်ထပ်ယူလာပြီး. . . လင်မယားနှစ်ယောက် အားပါးတရ စားသောက်ကြ၊ တရေတမော နှပ်ကြနဲ့. . . လက်ချို ပြန်ရောက်လာပြီး အော်သံဟစ်သံကြားမှ လန့်နိုးလာကြတာပါ။

“ဒိန်း. . . ဒိန်း. . . မသာကောင်၊ နင် ထွက်လာနော်. . . တောက်! . . ငါ့ကို သက်သက်အရှက်ခွဲတဲ့ကောင်၊ နင့်ကို မကျေဘူး ဒိန်း”

လက်ချို တစ်အိမ်လုံးအနံ့ လိုက်အော်လိုက်ရှာရင်း အပေါ်ထပ်မှာ ထွဋ်မြတ်တို့လင်မယားနဲ့ ဆုံသွားတယ်။

“ဟင်. . . ကိုကို”

“ညီမလေး. . . အဟားဟား. . . ငါ့ညီမလေးက တစ်နှစ်လောက် မတွေ့ရတာနဲ့ပဲ ထွားလာ လှလာလိုက်တာ၊ မိန်းမရေ. . . ဒါ မောင်ညီမ အချောအလှလေးလေ”

“အဟင်းဟင်း. . . မောင်ညာနေတယ်ထင်တာ၊ တကယ်ချောတယ်နော်”

“ညီမလေး. . . ဒါ ကိုကိုဇနီး သဒ္ဒါတဲ့. . . ချစ်ရမယ်နော်”

“အင်းပါ. . . ညီမလေးရဲ့အစ်မပဲ ချစ်ရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကိုကိုတို့လာတော့ ဒိန်းကို မတွေ့ဘူးလား”

“ဟေ့အေးကွ. . . ဒီကောင် ဘာပြဿနာရှာပြန်ပြီလဲ”

“ဟား! . . . ညီမလေး ကျောင်းမှာအရှက်ကွဲလိုက်တာမှ”

“ဟမ်! . . . ဘာ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထမင်းချိုင့်လည်း လာမပို့ဘူး၊ ကျောင်းလည်း မတက်ဘူးလေ၊ ညီမလေးက ထမင်းစားဆင်းတော့ ထမင်းချိုင့် သွားယူတာပေါ့၊ အဲ့ဒါ သူ့အတန်းကကောင်တွေက ဝိုင်းစကြလို့ စိတ်တိုပြီး ပြန်လာတာ၊ ဗိုက်တွေလည်း ဆာလှပြီ”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ အထုပ်အပိုးတွေ ထမ်းပြီး မှုန်အို နီအစ်နေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ဒိန်းကို ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာတာကို အပေါ်ထပ် ဝရန်တာကနေ ထွဋ်မြတ် လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ. . .

“ခွေးမသား ပြန်လာပြီ၊ တစ်နှစ်လောက် ငါ့လက်နဲ့ ဝေးနေတော့ ဇောင်းထနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ပြောရင်းနဲ့ ပြေးဆင်းသွားလို့ လက်ချိုတို့နှစ်ယောက်လည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ပြေးလိုက်လာကြတယ်။

ရုတ်တရက်မို့ ဒိန်းလည်း ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ကြောင်အပြုံး
ရပ်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ထွဋ်မြတ်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတာ
ရော၊ မိခင်ရဲ့ နာရေးသတင်းပါပေါင်းပြီး ဆို့နေတဲ့လည်ချောင်းဟာ
ပူလောင်ခြောက်ကပ်နေတော့တာပါ။

“ခွပ်! . . .”

“ဝုန်း! . . . ခုံး! . . . ခလွမ်!”

“မောင် . . . မောင် . . . လွန်မယ်”

“ဖယ်စမ်း မိန်းမ၊ ဒီကောင် ငါ့လက်နဲ့ ထေးနေလို့ သောက်ခွံ
မပြေတာ”

“ကိုကို”

လက်ချို ပြေးဝင်သွားပြီး ဒိန်းရှေ့ကနေ ဝင်ကာရင်း . . .

“ကိုကို . . . တော်တော့၊ ကိုကိုနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“ဘာ . . . လက်ချို၊ နင်ဘာစကားပြောတာလဲ . . . နင်ဖယ်
စမ်း”

“ညီမလေးကိစ္စ ညီမလေးဘာသာ ရှင်းလို့ရတယ်၊ မမသဒ္ဒါ
ကိုကိုကို ခေါ်သွားတော့၊ အမေပြန်လာတော့မယ်”

လက်ချိုရဲ့ဗျူဟာ မှန်ပါတယ်၊ အမေဆိုတဲ့အသံ ကြားလိုက်
လို့ ထွဋ်မြတ်ရဲ့ ဆွဲမရလွှဲမရ ဒေါသတွေ တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး
ငြိမ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် . . .

“အေး . . . အဲ့ဒါဆို နင်ရှင်း၊ ငါ့ရှေ့မှာ ရှင်းစမ်း . . . ဟေ့
ကောင် . . . ကျောင်းကို ထမင်းချိုင့် သွားမပို့ဘဲ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မောင် . . . အဲ့ဒီထမင်းချိုင့်က နေ့ခင်းက ကျွန်မတို့စား

လိုက်တဲ့ ချိုင့်များလား”

“ဟာ . . . မင်းအသာနေစမ်း”

နှာခေါင်းကနေ အဆက်မပြတ် စီးကျနေတဲ့သွေးတွေ
ကြောင့် လက်ချို အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး သူမ လွယ်အိတ်
ထဲက တစ်သျှူထုပ် ပြေးယူပြီး သုတ်သင်ပေးလိုက်တယ်။

“နင်ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ ဒိန်း၊ ငါထမင်းဆာတော့
မယ်ဆိုတာကို နင်စိတ်မပူဘူးလား”

“ငါလည်း ဒီနေ့ ထမင်းငတ်တာပါပဲ လက်ချို၊ ဆေးရုံပေါ်
မှာရှိနေတဲ့ အမေ့အလောင်းကို အအေးတိုက် ပို့ဖို့ကိစ္စ၊ ဆေးရုံကိစ္စ
စခန်းမှာသိမ်းထားတဲ့ အမေ့ပစ္စည်းတွေ သွားယူရနဲ့ တစ်နေကုန်ခဲ့
တာပါ လက်ချို”

“ဘာ! . . . ဘာ! . . . နင် ဘာပြောလိုက်တယ်”

“အမေ ဆုံးပြီ . . .”

“ဟင်! . . .”

အားလုံး ကျောက်ရုပ်တွေလို ငြိမ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဒိန်း
ထထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ သူ့အတွက် ရွှေတောင်ကြီး ပြိုပြိုလို့
ခံစားနေရပေမယ့် . . . ကိုကိုအတွက်တော့ . . . ။

အချစ်ဦးဆိုတာ...

တစ်သျှူးပါပဲ

ကိုင်ရတာကိုက

ရွှေရွှေလေးရယ်...

ခြည်းခြည်းသုတ်ရင်တောင်

စုတ်သွားမလား စိုးရိမ်စိတ်နဲ့...

သိပ်မတိုရဲ့မထိရဲဘူး...ဆိုတော့လေ...

ရင်လက်ကြား

ဒေါ်ခင်ဖြူချောရဲ့ဈာပနကတော့ လှလှပပပဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့တယ်။ တစ်ချိန်တစ်ခါက လူမှုရေးကောင်းခဲ့တဲ့ ဦးစိန်ပြောင်းရဲ့ မျက်နှာကြောင့် မဟုတ်ရင်တောင် ဒိန်းကို ချစ်ခင်ကြတဲ့ လမ်းထဲက အမေများရဲ့ သိုင်းဝိုင်းမှုနဲ့တင် အတော်ပြည့်စုံပါတယ်။ ဘာမဆို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် လုပ်နိုင်ကူညီနိုင်တဲ့ 'ဒိန်း'ကြောင့်လည်း အစစအရာရာ အထစ်အငေါ့မရှိဘဲ ပြီးခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ အဘိုးဦးစိန်ပြောင်းကတော့ သမီးဖြစ်သူရဲ့ဈာပနအတွက် မျက်ဆူစက်လက်နဲ့ ခံစားနာကျင်နေမိရုံကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ဒီနေ့က ရက်လည်ပြီးတဲ့နေ့မို့လို့ မနေ့ကတစ်ညလုံး၊ ဒီနေ့ တစ်မနက်ခင်းလုံး လုပ်ရကိုင်ရ ပြေးရလွှားရနဲ့ အလှူပြီးတော့လည်း အိုးခွက်ပန်းကန် တိုက်ချွတ်ဆေးကြောပြီး ငှားရမ်းယူလာတဲ့နေရာကို ပြန်ပို့ပြီးတဲ့အထိ မပါမပြီး ပါခဲ့ရတဲ့ ဒိန်းအတွက် မိခင်ကို လွမ်းချွန် တောင်မရတဲ့ ဖတ်ဖတ်မောသွားပုံပါ။ အဲ့ဒါကြောင့် သူ့အခန်းဘက် ခြေဦးလှည့်ပြီး တစ်မှေးလောက် မှေးမယ်ပေါ့။

“ဟေ့ကောင်... မင်း လာဦး”

ဧည့်ခန်းထဲကနေ လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ ထွဋ်မြတ်အသံကြောင့် ငိုက်မျဉ်းစပြုနေတဲ့ မျက်လုံးတွေပါ ပြူးကျယ်လာပြီး ခြေလှမ်းတွေ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ရပါတယ်။ ဧည့်ခန်းဆက်တီမှာ ထွဋ်မြတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့အတူ လင်းလက်ချိုလည်း ရှိနေပါတယ်။

သူတို့ကိုကြည့်ရတာ နေ့လယ်ခင်း တစ်ရေးတစ်မောအိပ် ပြီး နိုးထလာလို့ ကော်ဖီသောက်နေကြပုံပါ။

“ကော်ဖီသောက်မလား ဒိန်း၊ ငါဖျော်ပေးမယ်”

သူဝင်ထိုင်တုန်း လက်ချိုအမေးကို သူပြန်ဖြေဖို့ အခွင့်မသာ ပါဘူး။ ထွဋ်မြတ်ကပဲ ဖြတ်ပြီး...

“အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့ လက်ချို၊ ဟေ့ကောင်... ငါပြော တာ နားထောင်”

“ဟုတ်... ပြောပါ ကိုကို”

“အေး... လိုရင်းတိုရှင်းပဲ၊ အခု ဒီအိမ်မှာ အနေမ မရှိတော့ ဘူးဆိုတော့ ဒီအိမ်ရဲ့အရှင်သခင်က ငါပဲကွ... ရှင်းလား၊ တစ်ခါ တည်း အပြတ်ပြောထားမယ်၊ သွေးမတော်သားမစပ် လာကပ်နေတဲ့

မင်းနဲ့... ဒီအိမ်ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုမှာ ဖုန်နဲ့တောင် ရှုခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်လား”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“အေး... သိရင် မြင်းအလုပ်မြင်းလုပ်၊ ခွေးအလုပ် ခွေး လုပ်၊ ဝင်မရှုပ်နဲ့ ခိုင်းတာလုပ်၊ ကျွေးတာစား တန်တဲ့နေရာမှာနေ၊ မင်းကို ကာဗာပေးမယ့်အမေ မရှိတော့ဘူး၊ ဇောင်းထလို့ကတော့ သေမယ့်သာ ပြင်ထား၊ အပေါ်ထပ်က အခန်းမှာ မင်းနေခွင့်မရှိဘူး၊ ဒီနေ့ကစပြီး မီးဖိုခန်းမှာအိပ်ကွာ”

“ကိုကို... အဲ့ဒါတော့...”

“နင်လျှာမရှည်နဲ့နော် လက်ချို”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာ ဒိန်းက...

“ဒီလိုစီစဉ်တာ ပိုမကောင်းဘူးလား ကိုကို”

“ဘာကွ!... မင်းက ဘာစီစဉ်ချင်သေးလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်အတွက် ကိုကိုတို့ ဝန်လေးခံပြီး ခေါ်ထားမယ့် အတူတူ ကျွန်တော့်ခြံလေးမှာ ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြန်နေလိုက်တာ ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်”

“ဟား... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွ... အဟတ်ဟတ်၊ ငါ ဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်တာ၊ အမေ့ကို အားနာလို့”

“နောက်တစ်ခုလောက် ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်”

“ပြောစမ်းပါဦး... ဘာလဲ... မင်းအခန်းထဲက ပစ္စည်း တွေလား၊ ဒီလောက်တော့ ငါ သိပါပါတယ်... အကုန်ယူသွား”

“ကျွန်တော် အဘိုးကို ခေါ်သွားချင်ပါတယ်”

“အေး.. အေးကွာ... ဒါဆို အဘိုးကို မင်းခေါ်သွား၊ မင်း မှာလည်း အဘိုးကျေးဇူးတွေ ရှိတာပဲ၊ ကဲ... ဒါဆို ဘယ်တော့တွေ့မလဲ”

ဒိန်းအဖြစ်ကိုမြင်ပြီး ရင်ထုံမနာဖြစ်ကြ၊ သနားကြတဲ့ အမေများရဲ့ အကြံဉာဏ်နဲ့ပဲ ခြံမြေလေးကို ဆယ်ပေဖဲ့ရောင်း၊ ရတဲ့ငွေလေးနဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ ဈေးဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး အဘိုးကိုပြုစုရင်း အိုးမကွာအိမ်မကွာ လုပ်ကိုင်ခွင့်လေး ရသွားတယ်။ တစ်လမ်းလုံး ဒိန်းရဲ့ဈေးဆိုင်လေးကို အားပေးဝယ်ခြမ်းကြလို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ တစ်ခါမိခင်ဆီက လက်သင်လေးရထားတဲ့ အထည်လပေးရောင်းတာမျိုး၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်လေးတွေ လပေးရော၊ လက်ငင်းပါ တင်ရောင်းတာမျိုး လုပ်နိုင်ခဲ့လို့ ဒိန်းတို့မြေးအဘိုးအတွက် လင်မှတ်ထားတာထက်တောင် ချောင်လည်ခဲ့ပါတယ်။

၁၁၆ နတ်ရွာခြံ

ဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ်တာကာအတွင်း လက်ချိုတစ်ယောက်ပဲ အချိန်ရရင်ရသလို ရောက်လာတတ်ပေမယ့် ထွဋ်မြတ်တို့လင်မယား ကတော့ အဘိုးဦးစိန်ပြောင်းဆီ တစ်ခေါက်တစ်ကျင်းလေးတောင် ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။

တစ်ရက်တော့ ဒိန်းဆိုင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ပြည့် ဖို့ မြို့တွင်းဈေးကိုအသွား ဈေးပေါက်ဝမှာ လက်ချိုနဲ့ ဆုံကြတယ်။

“ဒိန်း...”

“ဟာ... လက်ချို၊ နင် ဘာလာဝယ်တာလဲ”

“ထမင်းချိုင့်ပါ... ငါအလုပ်ဆင်းဖို့လေ”

“ဘာ!...”

ဒိန်း အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ဈေးလမ်းဘေးမှာ ပုံရောင်းနေတဲ့ တစ်ထောင်တန် ကော်ဘူးလေးကို မြင်ပြီး မယုံကြည် နိုင်အောင်ဖြစ်သွားတယ်။ အင်မတန် အသန့်ကြိုက်၊ အလှကြိုက်ပြီး ပစ္စည်းကောင်းကောင်းသုံးတတ်တဲ့ မိန်းကလေးက တစ်ထောင်တန် ကော်ဘူးထမင်းချိုင့်နဲ့ ပြီးတော့... အလုပ်ဆင်းဦးမတဲ့ ဆိုတော့ ကာ...။

“လာဟာ... လက်ချို၊ ငါတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ခဏထိုင်ရအောင်”

အဲ့ဒီနောက် ဈေးရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ကြ ပြီး လက်ချိုအတွက် ကော်ဖီနဲ့ သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည် ဇွာလိုက် တယ်။

“ဒီဆိုင်က အဘိုးထိုင်နေကျဆိုင်လေ၊ ဒီက လက်ဖက်ရည်

၁၁၇

ကို အဘိုးအရမ်းမက်တာ၊ မနက်တိုင်း သူ့အတွက်ဝယ်ပေးရတယ် ဟ၊ ငါ ဈေးကပြန်လာလို့ သူ့အတွက်လက်ဖက်ရည်မပါရင် စိတ် ကောက်တော့တာပဲ... အဟတ်ဟတ်... အဘိုးစိတ်ကောက်ရင် ကလေးလို့ပဲ သိလား”

သူ အားပါးတရပြောနေရင်းက လက်ချိုရဲ့ညှိုးငယ်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို သတိထားမိပြီး စကားစ ဖြတ်လိုက်တယ်။ လာချ ပေးတဲ့ ကော်ဖီပန်းကန်ကို လက်ချိုရှေ့ အသာတွန်းရွှေပေးရင်း...

“နင် အဆင်ပြေရဲ့လား လက်ချို”

မေးမိကာမှ ပြုကျလာတဲ့မျက်ရည်တွေကြောင့် ဒိန်း လန့်ဖျပ် ပြီး လက်ချိုရဲ့လက်ကို လှမ်းဆုပ်ယူလိုက်တယ်။

“ငါ... ငါ... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ နင် ဘာအခက်အခဲရှိလဲ ပြောသာပြောဟာ၊ ဟဲ့... မငိုနဲ့လေ ဆိုင်ထဲမှာ”

သူမလက်ကို ဒိန်းဆီကနေ အသာရုန်းထွက်ပြီး မျက်ရည် တွေ သုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲ့ဒီနောက်မှ...

“ငါ ငိုနေရတာ အတော်ကြာပါပြီ ဒိန်းရယ်၊ အမေ မရှိတော့ ကတည်းက ငါ့အတွက် မျက်ရည်နဲ့ပဲ နေနေရတာ”

“ဟာ... အဲ့ဒါ နင် ငါ့ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ငါ နင့်ဆီလာတိုင်း ပြောပြဖို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ဘက်က အရမ်းလွန်သွားမလားလို့ပါ”

“ဘာကို လွန်ရမှာလဲ လက်ချို၊ နင်စို့မယ့် အမေ့နှုတ်စက်ကို နင်ခွဲဝေပေးခဲ့လို့ ငါ လူဖြစ်ခဲ့ရတာပါလို့ ပြောပြီးပြီဟာ၊ ငါ့ဘဝမှာ အမေနဲ့နင်က အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ ကဲ... ပြော... နင်ဘာတွေဖြစ်နေ

သလဲ”

“အမေဆုံးပြီးကတည်းက ဒီနေ့အထိ ဘယ်သူမှ ဝင်ငွေရ အောင်မရှာဘဲ ဘာနဲ့စားနေကြသလဲလို့ တွေးကြည့်ရင်ပဲ နင် နား လည်မှာပါ။ အမေ့ရက်လည်ပြီးလို့ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ဈေး အပေါ်ထပ် ရွှေဆိုင်က အန်တီမြ ရောက်လာတယ်။

အိမ်နဲ့ခြံကို အမေ သိန်းနှစ်ဆယ်နဲ့ ပေါင်ထားတာ၊ အခု အမေမရှိတော့ ဘယ်သူက တာဝန်ယူပြီး ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲလို့ လာမေးတယ်။ သူလာတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်းလေ၊ ကိုကိုက အိမ် ဂရန်ကို နင်ယူသွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ တပ်အပ်စွဲပြီး.. နင့်ကို ပြဿနာရှာတော့မယ့်ဆဲဆဲပဲ”

ဒီနီး ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားပြီး ဆက်နားထောင်တယ်။

“အဲ့ဒီမှာတင် ကိုကိုအတွက် လက်သင့်သလိုဖြစ်သွားပြီး ပေါင်နှံလက်စထဲကနေ မရှိလိုက် ယူသုံးလိုက်၊ ကုန်သွားလိုက်၊ ထပ် ယူလိုက်နဲ့ ခုဆို အတိုးရောအရင်းပါ ပေါင်းရင် သိန်းတစ်ရာနီးပါး ရှိနေပြီ၊ အန်တီမြက အိမ်ခြံတန်ဖိုးကို တစ်ရာနှစ်ဆယ်နဲ့ ဖြတ်ထားတဲ့ အတွက် ထပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ရွေးနိုင်ရင်လည်းရွေး၊ မရွေးနိုင်လို့ တိုးရင်းပေါင်း တစ်ရာနှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့လမှာ ဆင်းပေးကြဖို့ လာပြော သွားပြီလေ။

ခုတော့ အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေဘက် လှည့်ပြီး တစ်ခုချင်း ထုတ်ရောင်းပြီး သုံးနေကြတယ်၊ ငါလည်း စာမေးပွဲ ပြီးပြီး ချင်း အလုပ်ရှာတာ၊ ခုမှပဲ စက်ရုံမှာရတယ်၊ လောလောဆယ် တစ်လ လေးသောင်းကျော်ကျော်တော့ ရမယ်”

လက်ချို စကားပြတ်သွားပေမယ့် ဒီနီးရဲ့အကြည့်မျက်လုံး တွေက မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်လိုက်ရမှာကိုပဲ နှမြောတွန့်တို နေခဲ့တာပါ။ ဒီကာလတွေမှာ လက်ချို ဘယ်လောက်ပင်ပန်းလိုက် မလဲလို့တွေးရင်း နွမ်းဖျော့နေတဲ့ မျက်နှာလေးဆီကနေ သူ့အကြည့် တွေကို မခွာရက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကို လက်ချို တစ်ချက်ပြန်ကြည့် ပြီးမှ အကြည့်လွှဲပြီး..

“နင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါကြောင့် ငါမပြောချင်တာ၊ ထားလိုက်ပါဟာ.. ဒါ ငါတို့ဘဝပါ၊ ကိုယ်နဲ့ ထိုက် တန်တာ ကိုယ်ရတာပဲ”

ဒီနီး ပင့်သက်ချပြီး လက်ချိုတောင် ဒီလိုစကားမျိုး ပြောတတ် လာပြီပဲလို့ တွေးရင်းက..

“ကိုကိုကရော နေရေးအတွက် ဘယ်လိုအစီအစဉ်ချထား လဲ”

“အရက်ပဲ ခွသောက်နေတယ်လေ”

“နင်တို့ နောက်ထပ် အချိန်ဘယ်လောက်ရနိုင်ဦးမလဲ”

“ငါ့အထင်တော့ နှစ်လသုံးလအပြင် မရှိတော့ဘူးထင်တာပဲ၊ ပြန်လည်း ရွေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့လေ”

ဒီနီး တစ်ခုခုကို ငြိမ်ပြီးစဉ်းစားနေပြီးမှ..

“လက်ချို”

“ဟင်...”

“ငါ့ကို ယုံကြည်လားဟင်”

“ဘာကိုလဲ”

“နင့်အတွက် နင့်ဘက်မှာ ငါ အမြဲတမ်း ရှိနေတယ်ဆိုတာ”

သူမ ခေါင်းညိတ်တဲ့အတွက် ဒိန်းက သူမလက်ကလေးကို ဖွဖွဆုပ်ယူနှစ်သိမ့်ရင်း...

“နင် စက်ရုံအလုပ်ကို မလုပ်နိုင်ဘူး လက်ချို့ အရမ်းပင်ပန်းတယ်၊ ဘာမှမလုပ်ဖူးတဲ့ နင့်အတွက် ပိုပင်ပန်းတယ်၊ နင်လုပ်ချင်ရင် အထည်ဖြန့်တဲ့အလုပ်ကို နင်လုပ်၊ ငါ စက်ဘီးတစ်စီး ဝယ်ပေးမယ်၊ အမေ ငါတို့ကို ဒီအလုပ်ကလေးနဲ့ပဲ ရွာကျွေးခဲ့တာ၊ အကျွန်းအမြတ် လည်း ရှိတယ်၊ အမေ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ငါဆက်လုပ်နေတဲ့ အတွက် ဖောက်သည်လည်း ထူးပြီးရှာစရာ မလိုဘူး၊ အရင်းပဲပြန်ပေး၊ ရတဲ့အမြတ်ကို နင်ယူ၊ နောက်တစ်ခုက ဒီလထဲမှာ ငါ အိမ်ပြင် ဆောက်ရမယ်၊ ကိုကိုတို့လင်မယားနဲ့ နင့်အတွက် ငါ့လက်ရှိအိမ် လေးနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ”

လက်ချို့ အံ့အားသင့်နေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ကြည့်ပြီး...

“နင် စိတ်မနာဘူးလား ဒိန်း”

ဒိန်း ခေါင်းခါပြီးမှ ပြောတယ်။

“ငါ့မှာ အဘိုးနဲ့အမေရဲ့ကျေးဇူးတွေ ဆပ်လို့မကုန်ဘူး လက်ချို့၊ ဒါဟာ အမေ့သားသမီးတွေပါ၊ အမေက သူ့သားသမီးတွေကို ဒီလိုဘဝမျိုးတွေနဲ့ မြင်ချင်ပါ့မလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒိန်းရယ်၊ နင် စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်... ငါ့ဘဝမှာ မဖြစ်နိုင်တာတွေချည်းပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရလို့ အခုလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ၊ နင်လည်း ဒီနှစ် အောင်ရင် တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ရမယ်၊ နောက်တစ်ခုက အမေ့

ကျေးဇူးနဲ့ မဆိုင်ဘဲ ငါ့တစ်ယောက်တည်းနဲ့ပဲဆိုတာ ပြောပြမယ် ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် လက်ချို့”

“ဟာ... နင် မိုးကြိုးပစ်ကုန်မယ်နော်”

“မိုးကြိုးမှာ မျက်စိပါပါတယ်၊ နင်နဲ့ငါ မောင်နှမ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သူသိတယ်”

“ငါ... ငါ... ပြန်တော့မယ်”

“နေဦး... ငါနည်းနည်းနောက်ကျမှာမို့လို့ အဘိုးအတွက် လက်ဖက်ရည် ယူသွားပြီး နင် တိုက်ပေး၊ ပြီးရင် ငါပြန်လာအောင် စောင့်”

“မစောင့်ပါဘူး”

ဒိန်း သိတယ်။ ဒါ ရှက်မွန်ပြီး ပြောတဲ့စကားဆိုတာ...

အခြေတံတန်းမို
ထပ်တိုးတဲ့ရပ်အာရုံကို...
အခြေသောပုံလိုက်ပါစော့...
အနှစ်အကာမပုံပေမယ့်...
သဒ္ဒါရုံ-နိမိတ်က
ကာမဂုဏ်အညွှန်းမိမိတွေကြောင့်...
အဆီအဆိမ့်ကလည်းများလွန်းပါဘိသန့်
တအားစွန်းကာ အိပ်ချင်လည်း...
မညစ်ခင်ပြုအောင်ပွဲမပါမှ...
လွတ်လာသဖြင့်ငြိမ်သိန်းနိုင်မယ်...
တယ်...
တိုင်သဗ္ဗပဟိနိလှတယ်...
နံ့ရည်နဲ့သိမ်း...!

အနုပညာ

အချိန်ကာလနဲ့ လိုအပ်မှု...

အချိန်ရဲ့စီးဆင်းမှုက နှေးတာမြန်တာ မရှိပေမယ့် လိုအပ်
နေသူတွေအတွက်တော့ မြန်လွန်းတယ်။ သူနဲ့လက်ချိုတို့ နေ
ပေါက်ဝမှာဆိုပြီး နှစ်လဆိုတဲ့အချိန်ကို ဖြတ်သန်းကျော်လွန်ပြီးချိန်မှာ
သူတစ်ဦးတည်း ဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ဆန္ဒတွေ အကောင်အထည် ဖော်ဖြစ်ခဲ့
တယ်။

လက်ချိုလည်း သူဝယ်ပေးတဲ့စက်ဘီးနဲ့ အမေရဲ့ လက်ထုတ်
လက်ရင်းလုပ်ငန်းလေးထဲ အတော်လေး အဝင်ခွင့်ကျလေး ဖြစ်ခဲ့သ
လို အနောက်လမ်းက အဘဦးစိန်ဝင်းတို့ အကူအညီနဲ့ သူ့အိမ်လေး

ကိုလည်း ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အကောင်းစားကြီး မဟုတ်တောင်
တဲအိမ်သေးသေးလေးကနေ သွပ်မိုးပျဉ်ခင်း ထရံကာအိမ်လေး
အဖြစ် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒိန်းနဲ့လက်ချို့တို့ ဆိုင်
ထဲမှာ ပုစွန်ခြောက်ထုပ်တွေ ခွဲထုပ်နေကြရင်း လက်ချို့အိမ်ဘက်
လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဟဲ့... နင့်အိမ်လေးက ဒီလိုတော့လည်း ချစ်စရာလေး
တဲ့”

“အရမ်းလှတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိနေမယ့် အိမ်
လေးကို မဖြစ်ညစ်ကျယ် လုပ်လို့ရမလားဟ”

ဒိန်းရဲ့စကားကြောင့် သူမ မျက်စောင်းလေး ထိုးပြီး...

“ဒိန်း”

“အင်း... ပြော”

“နင် ငါ့ကို ဘယ်လောက်အထိ မျှော်လင့်ထားသလဲဟင်”

ဒိန်းလက်ထဲက ဖယောင်းတိုင်မီးနဲ့ ပိတ်နေတဲ့ ပုစွန်ခြောက်
ထုပ်ကလေး လက်ဆလွန်ပြီး ပေါက်ပြဲကုန်လို့ ဗန်းထဲပြန်ချရင်း
လက်ချို့ကို ငေးကြည့်တယ်။

“ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ဘူး လက်ချို့၊ တစ်ခုပဲ အမြဲ
တမ်း... တမ်းမက်နေမိတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်... ချစ်တယ်ဆိုတဲ့
စကားကို အရောင်ဆိုးကြည့်ရင် မောင်နှမချစ်၊ သူငယ်ချင်းချစ်၊
ချစ်သူချစ်၊ ဇနီးမောင်နှံချစ်၊ ဘာချစ်ညာချစ်ဆိုတာတွေကတော့
အများကြီးပဲ၊ ဒါ... ငါ ဉာဏ်မီသလောက် ပြောကြည့်တာပါ၊ ငါ့စိတ်
ထဲမှာတော့ တစ်ခုတည်းပဲရှိတယ်... နင့်ကို ငါချစ်တယ်၊ လူ့လောက

ကို ဘာမှမသိတဲ့အရွယ်ကတည်းက မိခင်တစ်ယောက်တည်းရဲ့
အတူစို့ပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြရတဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ဒီ
လောကကနေ ကျောခိုင်းသွားရတဲ့အချိန်အထိ အတူရှိသွားချင်
တယ်၊ အဲ့ဒါ တစ်သက်စာအတွက် ငါ့ရဲ့တစ်ခုတည်းသော တမေ့မတ်
မှုပဲ လက်ချို့”

သူ ပင့်သက်ချရင်း...

“ငါလည်း နင့်ကို ချစ်ပါတယ် ဒိန်းရယ်၊ သွေးသားမတော်
စပ်တဲ့သူတွေထဲမှာ နင့်ကို ငါအချစ်ဆုံးနဲ့ သံယောဇဉ်အရှိဆုံးပဲ၊
နင်နဲ့အတူနေရတာ ငါ့စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံခြုံမှု
ရှိသလို ယုံကြည်မှုလည်း ရှိတယ်၊ နင်မမျှော်လင့်ပေမယ့် ငါမျှော်လင့်
တယ်၊ တကယ်လို့ ငါအိမ်ထောင်ကျခဲ့ရင်တောင် နင့်ကို ငါအနား
မှာပဲ ရှိစေချင်တယ်”

သူမစကားကို အဆုံးသတ်ပေမယ့် ဒိန်းရဲ့မျက်နှာကို မ
ကြည့်ရဲခဲ့ဘူးလေ။ ဒိန်းကတော့ အံ့သြမှု၊ ထိတ်လန့်မှု၊ ပြန်မရနိုင်တဲ့
ဆုံးရှုံးမှုတွေ ပြတ်သိပ်နေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေရင်းက ခြောက်
ကပ်ကပ်လေး ပြုံးရင်း...

“အေးဟာ... နင့်စိတ်ထဲမှာ ငါ အဲ့သလောက် နေခွင့်ရ
တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ငါတို့ ပွင့်လင်းခဲ့
ကြတယ်၊ ငါလည်း ငါနေရမယ့်နေရာကို တွေ့လိုက်ရလို့ ဝမ်းနည်းနေ
မယ့် ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကဲ... နေ့ခင်း... နင် အထည်သွားတင်တာ
မဟုတ်လား”

“အင်း”

၁၂၆ နတ်ရွာသို့

“ငါ အဘိုးကို ထမင်းကျွေးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် အတူစားကြမယ်လေ၊ နင်ကြိုက်တဲ့ ငနပ်ဟင်း ချိုချင်စပ်လေး ချက်ထားတယ်”

ဒိန်း ဘယ်လောက်တောင် အံ့ကြိတ်ပြီး ပေါ့ပါးပြနေသလဲ ဆိုတာ လက်ချို မြင်နေရပေမယ့် . . . ။

၆ ၆ ၆ ၆

ဝါကယ်လည်း ခဏလေးပဲ ကြာခဲ့တယ်ဆိုရင် ပရိသတ်ယုံချင်မှ ယုံမှာပါ။ ကံဆိုတာ မမြင်နိုင်တဲ့အရာဖြစ်သလို အလှည့်အပြောင်း အချိုးအဆစ်များဟာလည်း အံ့သြဆန်းကြယ်လွန်းပါတယ်။ ပိုပြီးဆန်းကြယ်တာကတော့ ဒိန်းပါပဲ။

“ဒါ ဦးစိန်ပြောင်းရဲ့အိမ်ပါနော်”

မျက်နှာစိမ်းနုည့်သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးရဲ့အမေးကြောင့် အဘွားဒေါ်စာ မျက်မှောင်တွန့်ချိုးကြည့်ပြီး . . .

“ညည်းက ဘယ်သူတုန်း”

“ကျွန်မက ဦးစိန်ပြောင်းရဲ့သမီးအငယ်ဆုံးပါ”

“ဪ . . . နို့ . . . နိုင်ငံခြားမှာ နေတယ်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်း . . . လာသေးသကိုး”

၁၂၈

“ဟုတ်... ကျွန်မတို့လည်း ဟိုမှာ အခက်အခဲတွေဖြစ်ပြီး စီးပွားရေး အကျပ်အတည်းတွေကြောင့် အဖေနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့တာပါ”

“အေးလေ... ဒါတော့ ညည်းတို့ကိစ္စပဲ၊ ဟိုးအိမ်ပေါက်ဝ မှာ မှောက်လျက်လဲနေတာ ခင်ဖြူချောရဲ့သားအကြီးကောင်ပဲ၊ ခင်ဖြူချောကတော့ ဆုံးရှာပြီ”

“အို!...”

“နင့်အဖေတော့ ရှိသေးတယ်၊ လေဖြတ်ထားတာ ကြာပြီ၊ အခု အဲ့ဒီအဘိုးကြီးကို ခင်ဖြူချောရဲ့မွေးစားသားက ခေါ်ပြီးစောင့်ရှောက်ထားတယ်၊ ဒီမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တွေ့ချင်ရင် ငါ့နောက်လိုက်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွားရယ်၊ ကျွန်မ တွေ့ချင်ပါတယ်”

အဲ့သလိုနဲ့ပဲ အဘွားဒေါ်စာက ဒိန်းရှီရာ ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။

“ဒိန်းရေ... လူလေး”

“ဗျာ... အဘွား”

“ဒီမှာ ဧည့်သည်ဟဲ့၊ နင့်အမေရဲ့ညီမတဲ့... နိုင်ငံခြားက လာတာ”

“ဪ... ရောက်လာပြီလားခင်ဗျာ”

“အေးကွယ်... ဒါနဲ့ အန်တီဆီ ဖုန်းဆက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ပါပဲခင်ဗျာ၊ အိမ်ထဲကို ကြွပါ... အဘိုးတွေ့ရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာပါ၊ ဪ... အဘွား သားကို ဆိုင်ခဏ စောင့်ပေးပါလား”

၁၂၉

“အေး... အေး... သွား... လက်ချိုရော ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“ရောက်တော့မယ်... သူ အနောက်လမ်းတင်သွားတာ”
အဲ့ဒီနောက် အဘိုးရှီရာကို ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ အိပ်ရာပေါ်မှ မှေးမှိန်းနေတဲ့ဖခင်ကို မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ဒေါ်ခင်မူချော မျက်ရည်မထိန်းနိုင်တော့ပါဘူး။

“အဘိုး... ဒီမှာ ဘယ်သူလဲလို့ မျက်လုံးလေး ဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

“အဖေ... သမီးလေ... မူချောလေ အဖေ”
ခေါင်းလေး စောင်းငဲ့ပြီး နှုတ်ခမ်းရွရွ၊ မျက်ရည်ကြည်တွေ တစ်စစ စီးကျနေတဲ့အဘိုးကို ကြည့်ပြီး ဒိန်းလည်း ရင်ထဲ လှိုက်ဆို့လာပြီး...

“အန်တီ... အဘိုးနဲ့ နေခဲ့ပါဦး၊ သား ကော်ဖီဖျော်ပေးမယ်”
ဒိန်း အခန်းထဲက ထွက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ လက်ချို အိမ်ရှေ့မှာ စက်ဘီးလေး ဒေါက်ထောက်ပြီး အပြေးအလွှား တက်လာတယ်။

“အဒေါ်ရောက်နေတယ်ဆို”

“အဘိုးနဲ့ ရှိနေတယ်... သွားလေ”

တစ်မနက်ခင်းလုံးကတော့ တူဝရီး သားအဖတွေ မျက်ရည်ချောင်းစီးပြီး အကြောင်းကြီးငယ်နဲ့ ပြောမကုန် ငိုမဆုံးပါပဲ။ ဒိန်းကတော့ ထပ်ရောက်လာတဲ့ဧည့်သည်အတွက် လိုလိုမယ်မယ် နားနေခန်းပြင် စားသောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးမှပဲ တွေ့နိုင်တော့တယ်။

“နင် ငါ့ကိုလည်း မပြောဘူးနော် ဒိန်း”

၁၃၀ နာမည်ကျော်

“အဆင်မပြေရင် နင်စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာမို့လို့ပါ။ ဒါလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ အဘိုးအိပ်ရာအောက်က စာအုပ်လေးကို ယူကြည့်ရင်း.. အဲ့ဒီထဲမှာ အဒေါ်လိပ်စာ တွေ့လိုက်လို့လေ၊ ဒေါ်ခင်မူချောဆိုတော့ အမေ့ညီမဖြစ်မှာပဲလို့ ထင်ပြီး ဆက်သွယ်ကြည့်တာ.. ၊

ရည်ရွယ်ချက် ကတော့ နင်တို့အခက်အခဲ ဖြေရှင်းဖို့ ရလိုရငြားနဲ့ အချိန်အရမ်းနည်းသွားတဲ့ အဘိုးရဲ့ ပြောမပြနိုင်တဲ့ ဆန္ဒများ ပြည့်နိုင်မလားလို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်၊ သားမျှော်လင့်ထားတဲ့ ဆန္ဒတွေအားလုံး ပြည့်မှာပါ။ အိမ်ကိစ္စကို လက်ချိုပြောလို့ အန်တီသိရပြီ၊ အိမ်ကို အန်တီပြန်ရွှေးခဲ့မယ်၊ ပြီးရင်.. အိမ်ဂရန်ကို အန်တီယူသွားမယ်၊ လက်ချိုကိုလည်း အန်တီခေါ်သွားမယ်၊ လက်ချို ဟိုမှာ ကျောင်းတက်ခိုင်းပြီးပြန်လာမှ အိမ်ဂရန်ကို ပြန်ထည့်ပေးလိုက်မယ်.. ၊

နောက်တစ်ခုက သားအဘိုးကိုလည်း အန်တီ ခေါ်သွားပါရစေ၊ အဖေရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လေးကို အန်တီ တာဝန်ယူချင်လို့ပါ”

သူ ခေါင်းညိတ်ရုံကလွဲလို့ ဘာကို ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့်ရှိလို့လဲ။ တိတ်ဆိတ်စွာနဲ့ သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေတဲ့ လက်ချိုတို့တူဝရီးကို နာနာကျင်ကျင် ခေါင်းညိတ်ပြီးပြပြီး စကားဝိုင်းကို မြန်မြန်ပဲ အဆုံးသတ်ပေးလိုက်တယ်။

ဒီထက် တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့် ပိုသွားဖို့ သူ့မှာ ခွန်အားမရှိတော့ဘူးဆိုတာ ရင်တစ်ခုလုံး ကြပ်ခဲဆို့တက်နေတဲ့ စိတ်ခံစားမှုက သိနေလေတော့.. ။

(ကောင်းပါတယ်.. အမေက.. လူ့လောကထဲ ငါ့တစ်ယောက်တည်း ချန်ထားရစ်ခဲ့တာ အခုလည်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်မှာပဲ.. ။ မဆန်းပါဘူးဟ)

၆ ၆ ၆ ၆

လက်ချိုတို့ မြေးအဘိုးသားအဖတစ်တွေကို လေယာဉ်
ကွင်းလိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာတော့. . ည(၁၂)နာရီကျော်နေပြီ။ ရင်ထဲမှာ
နာကျင်ကြေကွဲမှု၊ ခါးသီးပူလောင်မှုတွေသက်သက်နဲ့ ဆို့နင့်ပြည့်
ကြပ်နေတော့ ညစာတောင် မစားဖြစ်တော့ဘဲ ခြောက်ကပ်အထီး
ကျန်လွန်းတဲ့ အိမ်ကလေးထဲ ထိုင်နေတုန်း. . . ။

“ဒိန်း. . . ဒိန်း. . . ဟေ့ကောင် ထွက်ခဲ့စမ်း”

ကိုကိုအသံဆိုတာ ဒိန်းသိတယ်။ မူးမူးနဲ့ ဘာပြဿနာလာ
ရှာဦးမလဲလို့ တွေးပြီး အသံမပေးဘဲ ထိုင်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ မီး
လည်းထွန်းမထားတော့ သူ မအိပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာကို မမြင်
ဘူးလေ။

“ဒိန်း. . . ဟေ့ကောင်. . . အေး. . . မင်းမဒိန်းရင် ငါဒိန်း
မယ်. . . ကဲ”

“ဒိုး!. . ဒလုံး!. . ဒုတ်!. . .”

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ခဲလုံးပစ်တင်လိုက်တာကြောင့် ဒိန်းမနေ
သာတော့ပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။

“ကိုကို. . ဘာကိစ္စလဲ”

“ဘာ. . .”

ထွင်မြတ် ဒယီးဒယိုင်နဲ့ ရောက်လာပြီး. . ဒိန်းရဲ့ ရင်ဘတ်
အကျိုကို ဆွဲဆုတ်ယူလိုက်တယ်။

“ဘာကိစ္စလဲလို့ မင်းကမေးသေးတယ်ပေါ့. . . ဘယ်မလဲ
လက်ချို. . ဘယ်မလဲအဘိုး”

“အန်တီခင်မူချော လာခေါ်သွားပြီ. .”

“ဘာကွ. . . အဲ့ဒီကိစ္စ မင်းသဘောနဲ့မင်း လုပ်ရအောင်
မင်းကဘာကောင်လဲ. .”

“ဟာ. . ဒါတော့ ကိုကိုမဟုတ်သေးဘူးဗျ”

“ဘာ. . . မင်းကများ. . .”

ပြောရင်း. . လွင့်တက်လာတဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို သူမျက်နှာ
ဘေးနား မရောက်ခင်မှာပဲ ပုတ်ခါချလိုက်တယ်။ ဘာမှမကျန်တော့
တဲ့ဘဝမှာ နောက်ထပ်ဘာမှ သည်းခံနေစရာလည်း မလိုတော့ဘူး
လို့ တွေးနေတုန်း. . ထွင်မြတ်က သူ့ကိုနောက်ထပ်လက်သီးတစ်လုံး
ပစ်သွင်းတယ်။ ဒါကိုလည်း သူ့ရှောင်တိမ်းပြီး ရင်ဘတ်အကျိုစက
လက်ကိုပါ ခိုက်ခါထုတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။

“ကိုကို ပြန်တော့ဗျာ. . . ကျွန်တော်မရိုင်းချင်ဘူး. .”

“အံ့မာ. . . မင်းကများ. . .”

ထွဋ်မြတ် ပိုဆိုးလာပြီး အတင်းဝင်လုံးလို့ . . ဒိန်း စိတ်ကို ချွန်းဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒုတ်! . . ခွပ်! . . ဘုတ်! . . ”

“အု! . . အား! . . အွတ်! . . ”

တုံ့လွဲဆွဲထားတဲ့ သဲအိတ်တစ်လုံးကို ထိုးရသလိုမျိုး စိတ်ရှိ လက်ရှိထိုးနှက်ကန်ကျောက်ပြီးမှ မြေကြီးပေါ် တွန့်လိမ်ညည်းညူနေ တဲ့ ထွဋ်မြတ်ကို ဆွဲထူပြီး ကုန်းပိုးလိုက်ပါတယ်။

အဲ့ဒီနောက် အိမ်ရောက်အောင်လိုက်ပို့ရင်း . . .

“ဒီကရှေ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်သည်းခံမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး . . ကိုကို၊ ဒီထက်ပိုပြီး အနိုင်ယူချင်ရင် . . ခင်ဗျား ဒီထက်ပိုပြီး ခံရလိမ့်မယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားမလည်နိုင်ရင် . . ဒီ ထက်ပိုပြီး ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားသိထားဖို့က ကျုပ်ဘဝမှာ . . အမေရယ်၊ လက်ချိုရယ်၊ အဘိုးရယ် . . အဲ့ဒါပဲရှိတယ်။

ပတ္တမြားလုံးတွေသိမ်းဖို့ . . ပတ္တမြားထုပ်တဲ့ ဂွမ်းစတွေပါ သိမ်းရတယ်၊ အခု . . ကျုပ်ဆီမှာ ပတ္တမြားတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ဂွမ်းစ တွေ သိမ်းနေဖို့ မလိုတော့ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသဘောပေါက်အောင် တယ်၊ အခု . . ဒီအိမ်ကို အန်တီခင်မူချော ပြန်ရွှေ့ပြီး ဂရန်ပါယူသွား ပြီ၊ ခင်ဗျား . . အဲ့ဒီအိမ်ကို ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ ခင်ဗျား . . ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ သောက်စားယစ်ဖူးနေတာတွေ ရပ်သင့်ပြီ . .

မသဒ္ဓါလည်း ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရပြီ၊ ခင်ဗျား . . သားသမီး ဘဝမှာလည်း တာဝန်မဲ့ခဲ့တယ်၊ အခု မိဘဘဝမှာလည်း တာဝန်မဲ့ ဦးမယ်ဆို စောစောသေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဘာပဲပြောပြော

ယောက်ျားဆိုတာ ဆိုခဲ့စေ . . မြစေ . . ဗျ၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူခဲ့ရ တယ်၊ နောက်လေးငါးခြောက်လဆို ခင်ဗျားကို အဖေခေါ်မယ့် လူ တစ်ယောက် ခင်ဗျားမိသားစုထဲ ရောက်လာတော့မယ်၊ ခင်ဗျား . . ဒီပုံစံ . . ဒီစရိုက် . . . ”

“တော်ပြီ . . တော်ပြီ . . ချီးပဲ . . ကွ၊ မင်းထပ်ပြီး လျှာ ရှည်လို့ကတော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့နော် . . ဒိန်း . . ချီးပဲ . . ”

“အဲ့ဒါဆို . . ခင်ဗျား အချိုးပြင်လေ . . ဒီသောက်အရက်ပဲ ခွသောက်နေလို့ ခင်ဗျားဘာသောက်သုံးကျမှလဲ”

“အေး . . ငါသိတယ်ကွာ . . သိပြီကွာ . . ချီးပဲကွာ . . မင်း ပါးစပ်ပိတ်တော့ကွာ . . . ”

“မပိတ်ဘူးဗျာ . . ဒီကရှေ့ ခင်ဗျားပြင်ချင်ပြင် . . မပြင်လို့ ကတော့ ခင်ဗျားနာပြီ”

ဒိန်း အိမ်ထဲရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးတယ်။ ယောက်ျား ပြန်မလာသေးလို့ အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး ဆက်တီခုံမှာ ခွေခွေလေးအိပ်ရင်း စောင့်နေတဲ့ မသဒ္ဓါနီးထလာပြီး . . .

“ဘုရားရေ . . မောင် . . မောင် . . ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

မျက်နှာတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်ဖူးယောင်ပြီး သွေးသံရဲရဲနဲ့ ဖြစ် နေတော့တာ . . လန့်ဖျပ်ဖြူးပျာပြီး ရောက်လာတယ်။

ဒိန်းလည်း နီးရာဆက်တီခုံမှာ ထွဋ်မြတ်ကိုချပြီး မီးအလင်း ရောင်နဲ့ကြည့်မှ သူ့လက်ဆံ အတော်များသွားမှန်း သိရတယ်။

“ဒိန်း . . ငါ့ယောက်ျား ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ထိုးလွှတ်လိုက်တာ . . ”

၁၃၆ ကမ္ဘာကြီး

“ဘာ! . . နင်ကများ. . .”

“ဟေ့. . မိန်းမ. . ငါမှားတယ်၊ ဒိန်းမှန်တယ်. . . နင်ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့”

ဒိန်းစိတ်ထဲ နည်းနည်းဘဝင်ကျမိပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်လာခဲ့တယ်။

တစ်အိမ်လုံးလည်း ထုံထိုင်းမှုန်မှိုင်းနေပြီး အမေရှိတုန်းက အိမ်ရဲ့တောက်ပမှုအရိပ်အယောင်ကို ဘယ်နေရာမှာ ရှာရမှန်းမသိ ဖြစ်မိပေမယ့်. . . ထွင်မြတ်ဆီမှာ သူ့ရဲ့လက်သီးချက်ပေါင်းများစွာက ထွင်မြတ်အတွက် သတိတစ်ခု ကပ်နိုင်လိုက်တာမို့လို့. . . ကျန်တာ မေ့ပြီး ရေခွေးခါတ်ဘူးနဲ့ ဆေးသေတ္တာပါ ဆွဲယူလာခဲ့တယ်။

အဲ့ဒီနောက် ဒါဏ်ရာနဲ့ သွေးစသွေးနတွေ ရေခွေးနဲ့ သေချာဆေးကြောပေး. . . ဆေးထည့်ပေးပြီး. . .

“ကဲ. . . ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်. . . အကူအညီလိုတယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီလာခဲ့၊ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် ကူညီမယ်၊ အနှောင့်အယှက်လာပေးရင်တော့ နောက်တစ်ခါ အိမ်ပြန်မပို့တော့ဘူး. . . အဲ့ဒီနေရာမှာပဲ ရိုက်သတ်ပစ်မယ်”

“အေးပါ. . . ငါက သောက်တာများနေတော့ မင်းကိုမနိုင်တော့ဘူးပေါ့ ခွေးကောင်ရာ. . . ၊ အစ်ကိုကို ဖော်ကားတဲ့ကောင်မင်း. . . မြေမျိုမယ်. . . ကြည့်လုပ်. . .”

ဘာပဲပြောပြော တစ်ဘဝလုံး တစ်ဖိုးအောက်အတူ နေလာခဲ့တဲ့ ကာလတစ်လျှောက် ညီအစ်ကိုဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်စကားကို စီးစီးပိုးပိုးလေးပြောလာတဲ့ ထွင်မြတ်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး စိတ်အပြောင်း

အလဲကို မြင်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား. . . ။

“အမေရေ. . . အမေသား လူမိုက်ကြီးတော့ မိုက်ကြေးမိုက်ခွံတွေ ချွတ်ပစ်တော့မယ် ထင်တာပဲဗျ. . .”

၆ ၆ ၆ ၆

သည့်နောက်ပိုင်းတော့ ထွင်မြတ် သူဘဝသူ ပြောင်းလဲဖို့ အများကြီးကြီးစားလာခဲ့တယ်လို့ ပြောရမှာပါ။ ရုတ်တစ်ရက် အရက် ဖြတ်လိုက်လို့ ကယောင်ချောက်ချားတွေဖြစ်၊ အစားပျက် အအိပ် ပျက်နဲ့ အတော့်ကိုပိန်လို့သွားတယ်။ မသဒ္ဓါလည်း မှန်းချက်နဲ့ နှမ်း ထွက်မကိုက်တာလား. . အငတ်မခံနိုင်တော့တာလား မသေချာပေ မယ့်. . . သေချာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချလာတယ်။

“ဒိန်း. . .”

“ဪ. . . မသဒ္ဓါ၊ လာဗျ. . . အထဲမှာဝင်ထိုင်”

သူလည်း ဈေးရောင်းလက်စနဲ့မို့လို့ ဝယ်သူကိစ္စ ပြတ်အောင် လုပ်ပေးပြီးမှ ဆိုင်ရှေ့ဝါးတန်းခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့မသဒ္ဓါကို ဧည့်ခံနိုင် တော့တယ်။ နဖူးဆံစတွေ ခြောက်ပြီး လရင့်လာတဲ့ကိုယ်ဝန်နဲ့ အဟာ ရချို့တဲ့မှုက မသဒ္ဓါရဲ့အလှတရားကို ဝါးမျှပစ်လိုက်တာကတော့ စိတ်

မကောင်းစရာပါပဲ”

“မသဒ္ဓါ ဆိုင်ပေါ်တက်ထိုင်ပါလား. . ကျွန်တော် ကော်ဖီ ဖျော်ပေးမယ်”

“နေ. . နေ. . ရတယ်၊ ငါပြောစရာရှိလို့”

“ဟုတ်. . ပြောပါ မသဒ္ဓါ”

“ငါ. . . နင့်အစ်ကိုနဲ့ ကွာရှင်းတော့မယ်”

“ဗျာ! . .”

ဒိန်းတစ်ချက်တွေဝေသွားပြီးမှ. . .

“ဒါတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးအစ်မရယ်. . ၊ ဘာအဆင်မ ပြေတာရှိလို့လဲ”

“မင်းမသိလို့လား ဒိန်းရယ်၊ ငါနဲ့ရပါပြီဆိုကတည်းက. . ငါ့ ပစ္စည်းတွေ ထိုင်သုံးတယ်၊ အဲ့ဒါကုန်တော့ သူ့မိဘပစ္စည်းတွေ ထိုင် သုံးတယ်၊ အဲ့ဒါတွေကုန်တော့ အရိုက်နာကျပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေ တယ်၊ အိမ်ရောင်းရအောင်ကလည်း ဂရန်ကမရှိဘူး. . ငါဒီကလေး ကို ဘယ်လိုမွေးမလဲ၊ ဒီပုံစံနဲ့ ဘဝကို ဘယ်လိုရပ်တည်မလဲ”

ဒိန်းလက်ကာပြပြီး ခဏတော့စဉ်းစားတယ်. . .

အဲ့ဒီနောက်. . .

“ကွာရှင်းတာက လွယ်ပါတယ်၊ မသဒ္ဓါ. . ကိုယ့်မိဘအိမ် ကိုယ်ပြန်တက်လိုက်ရုံပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မွေးလာမယ့်ကလေးအတွက် အကြောင်းကြောင်းတွေ အများကြီး စဉ်းစားသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ မိဘအရင်းအချာ အစုံအလင်ရှိတာဟာ သားသမီးအ တွက် အားဆေးတစ်ခွက်ပါ၊ မိဘမစုံတဲ့ သားသမီးတွေရဲ့ ခံစားချက်

ကို. . ကျွန်တော့်ထက်ဘယ်သူ ပိုနားလည်ဦးမှာလဲဗျာ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အစ်မရဲ့ရင်သွေးကို ကိုယ်ချင်းစာပြီး ပြောချင်တယ်၊ အဲ့ဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ပေးပါ၊ အခု ကျွန်တော်အဆင်ပြေပါတယ်. . လောလောဆယ် အစ်မတို့စားဝတ်နေရေးနဲ့. . ကိုကိုကျန်းမာရေးကို ဆေးကုဖို့ ကျွန်တော်တာဝန်ယူထားပေးမယ်၊ ကိုကိုကျန်းမာလာရင် အလုပ်ကိစ္စ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်မယ်ဗျာ. . ၊ ကျွန်တော်ကတိပေးတယ်. . မသဒ္ဓါ ဒီထက်ပိုပြီး ဒုက္ခမရောက်စေရဘူး ဘယ်နှယ့်လဲ. . .”

“ငါတော့မထင်ပါဘူး. . ငါ့ယောက်ျားအကြောင်း ငါအသိ ဆုံးပဲ”

“လောကမှာ ဘယ်အရာမှ အမြဲမရှိပါဘူး မသဒ္ဓါ. . ၊ ဒါ ဘုရားရှင်ရဲ့အဆုံးအမပါ. . . နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင့်ငါးရာကျော်တဲ့ အထိ လုံးဝမမှားခဲ့ဘူး. . နောင်လဲမမှားဘူးလို့ ကျွန်တော်ယုံကြည် တယ်၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မဟုတ်ရင်တောင် လူ့လောကထဲ အပြစ် ကင်းစွာနဲ့ ရောက်လာမယ့် ကလေးအတွက် ကျွန်တော်ကြိုးစားပေး ကြည့်ချင်တယ်”

မသဒ္ဓါ တစ်ချက်တော့ငြိမ်သွားတယ်၊ အဲ့ဒီနောက် ပင့်သက် တစ်ချက်ရှိကဲသွင်းပြီး. . .

“အင်းလေ. . မင်းကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်ဆိုလည်း ကြိုးစား ကြည့်ပေါ့”

“အဲ့သလိုလုပ်ပါအစ်မရယ်. . . ကဲ. . . ကဲ. . . အစ်မ. . . အခုမနက် ဟင်းချက်စရာ ဘာစီစဉ်ထားလည်း”

“ဘာမှမရှိလို့ ဘာမှကို မချက်ဘူး. . .”

“အာ. . ဒုက္ခပါပဲ. . ဒီလိုလုပ်၊ အစ်မလည်း မွေးရဖွားရ လွယ်အောင် လမ်းလျှောက်. . ၊ ရော့. . ပိုက်ဆံတစ်သောင်းယူသွား အစ်မစားချင်တာ စိတ်ကြိုက်ဝယ်လာခဲ့၊ နေ့ခင်းကျရင် ကျွန်တော် ဆရာဝန်ပင့်ပြီး အိမ်ကိုလာခဲ့မယ်”

ဖြူရောင်နေတဲ့ မသဒ္ဓါရဲ့မျက်နှာလေး သွေးရောင်လွှမ်းလာ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စအတွက် ကျေးဇူး စကားဆိုဖို့ ဝန်လေးနေတုန်းပဲလေ။

ဒိန်းအတွက်တော့ မလိုပါဘူးအစ်မရယ်၊ ဒိန်းဆိုတဲ့ကောင် က လူ့လောကကို အဖြည့်ကံသက်သက်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ကောင်ပါ၊ ဒါကိုကူညီရတယ်လို့ သဘောမထားဘဲ အမေ့ကျေးဇူးကို ဆပ်နေ တာလို့ အောက်မေ့ရင်. . . အမေလည်းဝမ်းသာ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ချမ်းသာစရာပါ. . . ။

၆ ၆ ၆ ၆

သည်ကာလအတွင်း ထွင်မြတ်တို့ဇနီးမောင်နှံ အဆင်ပြေပြေဖြစ်လာပြီး.. မိသားစုစီးပွားရေးအတွက် ဒိန်းရဲ့ဦးဆောင်ပေးမှုနဲ့ အသက်ရှူချောင်သွားကြလို့ ဒိန်းကြည်နူးဝမ်းသာရပေမယ့်.. အခါမလပ် သတိတရရှိနေတဲ့ လက်ချိုအတွက် လွင့်ဟာနေတဲ့ သူ့စိတ်ခံစားမှုကို ဘာနဲ့မှအစားထိုးလို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ အောင်အည်းမျိုးသိပ်မထားနိုင်တော့လို့ တစ်ညတော့ ဖုန်းဆက်ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ဆီက သူ့ဆီက တစ်ဆို့လွှမ်းမက်နေရတဲ့အသံနဲ့.. လက်ချို.. ငါပါလို့ တစ်ခွန်းပဲပြောနိုင်ပြီး လက်ချိုပြောသမျှ အငမ်းမရနားထောင်.. တစ်ဖက်က နင် ပိုက်ဆံတွေအများကြီးကုန်နေမယ် ငါဖုန်းချလိုက်တော့မယ်လို့ ပြောပြီး.. ဖုန်းချသွားတာတောင် ကိုယ့်ဘက်ကဖုန်းချလိုက်ဖို့ နှမြောတသ ဖြစ်နေတဲ့စိတ်က နောက်ထပ်ဘယ်လောက်အထိ နာကျင်ခံစားရမယ်ဆိုတာ အဲ့ဒီအချိန်က မသိခဲ့ဘူး။

ဒါပေမယ့် လက်ချိုနဲ့ ဖုန်းတစ်ခါလောက် ပြောပြီးချိန်ကတော့ အရာအားလုံး အသစ်ပြန်ခံစားကြေကွဲနေမှုက သူ့အတွက် ပြေဆေးမရှိဘူး မဟုတ်လား။

ဒီနေရာမှာ လက်ချိုရဲ့ခဲဘူးတယ်ဆိုတဲ့ အစွဲအမြစ်ကို ခွတ်ပစ်ဖို့ ဒီနေရာလေးကို ကျောခိုင်းပစ်မှဆိုတဲ့ ရိုင်းစိုင်းရက်စက်တဲ့ အသိအာရုံရှိလာတဲ့ တစ်နေ့တော့..

“ကိုကို..”

“ဟေ!..”

“ဆိုင်ကို.. ကိုကိုအိမ်ရှေ့ ပြောင်းဖွင့်လိုက်တော့မယ်”

“ဟ!.. မင်းဘာအရှေ့ထပြန်ပြီလဲ..”

“ကျွန်တော် ငါးဆူတောင်ဘက်မှာ စိုက်ပျိုးရေးခြံလုပ်ငန်းတစ်ခု ပြောင်းပြီးလုပ်ချင်တယ်၊ အိမ်ဆိုင်အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကလည်း ကိုကိုနဲ့ အတော်အသွားကျနေပြီဆိုတော့ ဒီအလုပ်ကို ကိုကိုပဲဆက်လုပ်ထား၊ မသဒ္ဒါလည်း မွေးတော့မယ်ဆိုတော့ ကိုကိုအိမ်မြဲမှ ဖြစ်မှာ.. ။ အဲ့ဒါကြောင့် ဆိုင်ကို ဟိုဘက်ရွှေ့လို့ပြောတာ”

ထွင်မြတ်ခေါင်းကုတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်.. အမှန်ပြောရရင် ဒိန်းကြောင့် သူ့အသက်.. သူ့ဘဝ.. အရာအားလုံး နေသားတကျ ပြန်ဖြစ်ခွင့်ရတာဆိုတော့.. ဒိန်းသဘောလေ.. ။

သည်းခံခွင့်လွတ်ခြင်းသာလျှင်
သင်၏အရုံးအားလုံးကို
လွတ်မြောက်စေနိုင်သည့်
အခွင့်အလမ်းကောင်းတစ်ခု
ဖြစ်သည်။

(ပုဒ္ဒါအဆုံးအမ)

၁၄၁

တောင်တန်းတွေရဲ့အပြုံး

ပြေယာဉ်ကွင်းက ထွက်လာပြီးကတည်းက နှေးလွန်းတဲ့
အငှားကားကို တစ်လမ်းလုံး မြန်မြန်မောင်းဖို့ချည်း တိုက်တွန်းနေလို့
ကားဆရာလည်း အားမနာဘဲ လှည့်အော်ပစ်တဲ့အထိ သူမရဲ့ ဆန္ဒ
စောမှုတွေ အလွန်အကျွံ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ခွဲပြီးနေမှ တကယ်ရင်ထဲရှိနေတဲ့ နှလုံးသားရဲ့
အလိုမပြည့်မှုကို သူမ နားလည်လိုက်ရချိန်မှာ ဒိန်းကို လွမ်းမက်စိတ်
တမ်းတငတ်မွတ်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ ကာလတစ်ခုကို ပင်ပန်းစွာ ကျော်
ဖြတ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။

သူမ အဝေးရောက်နေခိုက်မှာ ဒိန်း ဘယ်လိုနေထိုင်မလဲ။
ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရမယ့်အချိန်မှာ အရမ်းကို စိတ်လှုပ်
ရှားပြီး . . . တအားနဲ့ ပျော်ရွှင်သွားမယ့် ဒိန်းရဲ့မျက်နှာကို မြင်ချင်လွန်း
တာကြောင့်ပါ။

ပြည်ပမှာ နေထိုင်စဉ်ကာလက ဖုန်းနဲ့တစ်ခါပဲ ဆက်သွယ်
ပြောဆိုပြီး နေစိမ့်နိုင်လွန်းတဲ့လူဆိုးကိုတွေ့မှ အားပါးတရ ထုနှက်
ပစ်ဖို့လည်း တွေးထားတာပါ။

အဘိုးကတော့ ဟိုရောက်ပြီး (၁)နှစ်လောက်ပဲ နေခွင့်ရ
သွားရှာပါတယ်။ သေချာတာကတော့ တွေ့တာနဲ့ . . . အဘိုးကို သူ
အရင်မေးမှာလေ။

လင်းလက်ချို ကားပေါ်ကနေ သူတို့တွေနေထိုင်ခဲ့တဲ့ အဘိုး
ရဲ့တိုက်အိမ်လေးကို ငဲ့ကြည့်ရုံသာကြည့်ပြီး ဒိန်းရဲ့ဈေးဆိုင်လေးရှေ့
အထိ မောင်းခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်ပိတ်ထားလို့ သူမစိတ်ထဲ ထိတ်
ခနဲ ခံစားရပြီး ကားထဲကထွက်လိုက်တယ်။

အဲ့ဒီနောက် ကားဆရာထုတ်ပေးတဲ့ ကားနောက်ခန်းက
ခရီးဆောင်သေတ္တာကိုတောင် မယူနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ခြံဝင်းထဲ ပြေး
ဝင်ခဲ့ပါတယ်။

“ဒိန်း. . . ဒိန်းရေ. . .”

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးလည်း သစ်ရွက်ခြောက်တွေနဲ့ ပြည့်နေပြီး
သော့ခတ်ထားတဲ့အိမ်လေးက သူမရင်ကို ဆီးကြိုထုနှက်လိုက်သလို
ပါပဲ။

“ဟဲ့! . . . အဲ့ဒါ ဘယ်သူပါလိမ့်”
ဘေးခြံက အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အသံကြောင့် သူမ
အားကိုးတကြီး လှည့်ကြည့်ပြီး. . .

“ဪ. . . အဒေါ်၊ ကျွန်မ လက်ချိုပါ. . . မှတ်မိရဲ့လား
ဟင်”

“ဟေ. . . အေး. . . မှတ်မိပြီဟဲ့၊ ဒိန်း မရှိတာကြာပြီ”

“ဟင်. . . သူဘယ်သွားတာလဲ အဒေါ်”

“အဲ့ဒါလည်း မသိဘူးဟဲ့၊ ဪ. . . ခဏလေး”

အမျိုးသမီးကြီး အိမ်ထဲတစ်ခေါက်ပြန်ဝင်သွားပြီးမှ ခေါက်
ကြွေနေတဲ့စာအိတ်ကလေး လှမ်းပေးရင်း. . .

“သူထွက်သွားတာ နှစ်နှစ်တောင် မကတော့ဘူးဟဲ့၊ ဒီမှာ
နင်ပြန်လာရင် ဒါလေး ပေးပေးပါဆိုလို့”

လက်ချို မငိုမိအောင် ထိန်းထားတဲ့ကြားက စီးပျော်လာတဲ့
မျက်ရည်တွေနဲ့ပဲ ဒိန်းရဲ့စာကို ယူဖတ်လိုက်ပါတယ်။

လက်ချို

ငါ လူ့သဘာဝမှာ ရှိသမျှ ကာယပတ်လုံး
နင့်ကို ချစ်နေမှာပါ။

ဒါပေမယ့်.....နင့်သန္ဓေအတိုင်း နင့်နားမှာ
ငါ့နဲ့ မရလိုက်တာတော့ ဝမ်းနည်းစရာ အရမ်း
ကောင်းတာပဲ...။

ငါအားတင်းပြီး နင့်ကိုမျှော်ရှင်၊ နေကြည့်
ခဲ့ပါသေးတယ်။ ချော့တဲ့ရှက်တွေထဲ ငါ့ခိုင်ရာ
မရှိတော့လို့ ဒီလိုပဲ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရောက်
တတ်ရာရာသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...ငါနေရမယ့်နေရာကို နင်
သတ်မှတ်ပေးပြီးပြီဟာ အဲဒီမှာနေတတ်အောင်
ကြိုးစားရမှာလေ။

နင့်ကို မခံမရှပ်နိုင်အောင် လွှမ်းတဲ့အချိန်
မျိုးမှာ နင်ပျော်နေတာပေးကို တွေးပြီး ငါပြောပါ။

ငါ့နားမှာ အမေ နင်၊ အဘိုး၊ ပြီးတော့...
ငါ့လမ်းထဲက အမေတွေလည်း ဆုံးသုဆုံး၊ ပြောင်း
သွားပြောင်းနဲ့...အဘွားစာတို့ အဘွားညီတို့လည်း
မရှိကြတော့ဘူး မဟုတ်လား...။

ကိုယ့်ရှင်ဘတ် ကိုယ်ပြန်ဝံ့ကြည့်တိုင်း.....
ဟာဟဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်ဖြစ်နေတဲ့ အထီးကျန်
ခြောက်ကပ်မျိုးနဲ့ ငါ ဒီမှာဆက်နေရင် အသက်
ရှင်ပဲလားဆိုတာ တွေးစရာဖြစ်လာတယ်။

ငါ အသက်ရှင်သေးတယ် လက်ချုပ်ပါ။

ငါ နင့်ကို ချစ်နေချင်သေးတယ်...

နင်ပျော်ရမယ်...

နင် ပျော်နေရမယ်နော်...

ကြားလား.....။

လက်ချို ယူကျုံးမရ မျက်ရည်တွေနဲ့ အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ကျ
သွားတယ်။

“.....ဒိန်းရယ်.....”

၆ ၆ ၆ ၆

ဒီလိုနဲ့...

အလွမ်းများတာ

အနမ်းခါးခါးနဲ့ အဆုံးသတ်ခဲ့ရ

ငါ့ရင်ထဲက အကွဲအပေါက်တွေလည်း

အသည်းခြောက်နဲ့ ဖာထေး...

အနေနိုးပြီး ထေးနေတဲ့ ကာလဟာ

ရေပဲခါးချစ်သူ...

ငါနဲ့ကို အပြစ်မယူရက်ပါဘူး

အသစ်လူအတွက်

အဖြစ်တူ မခံစားရအောင်

နှင်များများလေး ချစ်ပေးလိုက်စမ်းပါ...

လှုပ်ဟပေးကြောခွင့်မရတဲ့

ငါ့ရင်ဘတ် အစုတ်ပလုတ်နဲ့

ငုတ်တုတ်မေ့ရတဲ့ညတိုင်း

ဘဝက အရိုင်းဆန်ဆန် လွင့်မျော

အထီးကျန် သပွတ်တောမှာ

လွှတ်မောပြီး အိပ်ဖွဲ့...

ညည်းသံယုယုလေးတ

ငါ့ရဲ့သီချင်းဆိုရင်...

အဲ့ဒါဟာ

ရင်ကွဲသံစဉ်ပါပဲ...

နှင်လှည့်ကြည့်မနေပါနဲ့

ငါ့ရဲ့သောကကို

ငါ့ရဲ့ကာလတစ်ခုကပဲ

သူ့အလိုလိုသေးကြောကြာပါ...

ငါ့ဘာသာ

တစ်ဘဝကြာကြာ

အချိန်နဲ့ တွက်ရင် ခဏပါကွယ်...

ကြိုးကြာတို့ အုပ်ဖွဲ့ပျံ့သန်းရာသီ လိုက်ပါစီးမျောကာ တေးကြည့်ရင်း ဒိန်းရင်ထဲလွင့်ဟာတဲ့ ခံစားမှုတစ်မျိုး နိုးထလာတယ်။ ညနေချိန်ရဲ့ ဆည်းဆာရောင်အောက်မှာ . . . ညှို့မိုင်းပြီး အရိုးပေါ် အရေတင် လဲလျောင်းနေတဲ့ ပဲခူးရိုးမဆီမှ သူရဲ့အကြည့်တွေကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်တယ်။

နှစ်နှစ်ကျော်သုံးနှစ်တာကာလအတွင်း ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းအောင် ပြောင်သလင်းခါသွားတဲ့ ရိုးမရဲ့အဆီအနှစ်တွေ၊ ရာသီသဘာဝကို အလှဆင်ပေးနိုင်တဲ့ ရိုးမရဲ့ကိုယ်ခံအားတွေ၊ ဘုရားရေဘယ်တွေများရောက်ကုန်ကြပါလိမ့်။ သူရောက်ခါစ အံ့မှောင်နေအောင် မြင်နေရသေးတဲ့ သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေ . . . အခုတော့ ဝဲနာစွဲသလို ဟိုတစ်ကွက်သည်တစ်ကွက်ပြောင်ချောင်ကာ အကျည်းတန်လွန်းသော ရိုးမကျောပြင်ကိုငေးကာ ပင့်သက်ရှိက်မိသည်။

တောင်ပံရှိပြီး တောမရှိတော့တဲ့ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်အပြောင်းအလဲအပေါ်မှာ ဒိန်းလို ရိုးသားတဲ့လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့အတွေးထဲမှာ ရိုးသားစွာပဲမြင်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်က . . . ဘယ်အရာမှမမြဲဘူး . . . ဖြစ်ပြီးရင်ပျက်တာပဲ . . . ပျက်ပြီး ပြန်ဖြစ်တာပဲ။ အခုသစ်ပင်တွေကုန်သွားပြီဆို တစ်နေ့ပြန်ပေါက်လာမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျ ရိုးမကြီး ပြန်လှလာမှာပဲလို့တွေးပြီး ပြုံးတယ် . . . တစ်ခုပဲ ဆန်းကြယ်စွာ သူတွေ့မိသွားတယ်။ သူကျောပြင်မှာ သစ်ပင်တွေ မရှိတော့လို့ ပူပြင်းတောက်ရှတဲ့နေရောင်ကို တစ်နေကုန်ခံစားနေရတာတောင် . . . ရိုးမကြီးဆီက ညည်းတွားသံတစ်ချက်မှ ထွက်ပေါ်မလာဘူးဆိုတာပါပဲ။

အဲဒီအတွေးက . . . သတိရတမ်းတမှုနဲ့ လွင့်ဟာသွားတဲ့ရင်ကို ဖြတ်စီးခံနေရတဲ့ ပူပင်သောကတွေကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ငါးဆူတောင်ကို သူရောက်လာတာပဲ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ပြစ်နေပြီ မဟုတ်လား . . .

အနာရှိရင်လည်း ကျက်သင့်ပျောက်သင့်တဲ့အချိန် ရောက်နေပြီလို့ သူတွေ့ရင်း အတော်ကြာအောင် ထိုင်နေခဲ့မိတဲ့ တောင်စောင်းကလေးကနေ ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ် . . .

ဘယ်အရာမှ အမြဲမရှိဘူး . . . ဘယ်အရာမှ အမြဲမရှိဘူး . . . ဟုတ်တာပေါ့ . . . ငါလည်း ငါ့အမေတွေနဲ့ တစ်သက်လုံးမခွဲဘူး . . . ငါ့ချစ်တဲ့လက်ချိုရဲ့ဘေးမှာ . . . ငါ့အမြဲရှိမယ် . . . အဟတ်ဟတ် . . . အခုဘယ်မှာလဲ . . . အမေတွေအားလုံး ငါ့ကိုစွန့်ခွာသွားကြတယ်၊ လက်ချိုလည်း ငါ့ကိုထားခဲ့တယ် . . . ဟားဟား . . . ဟားဟား . . . ဒါအမှန်

တရားပါပဲလား..

ငါလည်း အမေရဲခြံလေးမှာ တစ်သက်လုံးနေတော့မယ်ဆိုပြီး.. ဘာဖြစ်လို့များ ဟောဒီကခြံမြေလေးကို ဝယ်လိုက်တာလဲ.. ဟိုမှာတုန်းက လွမ်းသက်နာကျင်မှုတွေ ခါးစည်းခံခဲ့သမျှ ဒီမှာကျတော့ ငါဘာလို့အေးချမ်းပျော်ရွှင်နေတာလဲ.. ဟားဟားဟား.. ဟာ.. အဲဒါကြောင့် တောင်ဝန်းတွေက မညည်းညူတာပေါ့.. ခုတ်စမ်း.. မင်းတို့ဘယ်လောက်ခုတ်နိုင်မလဲ ခုတ်ကြ၊ အပင်ကြီးကြီး မရှိတော့ရင် အပင်သေးသေးလေးတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့တစ်နေ့မှာ အပင်ကြီးတွေဖြစ်လာလိမ့်မယ် ခုတ်ကြ.. ဟားဟားဟားဟား.. အမှန်ပဲ၊ ငါ့ကို ဘယ်သူထားခဲ့ဦးမလဲ ထားခဲ့ကြ.. ထွက်သွားကြ၊ ဘယ်သူမှမရှိတော့တဲ့ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့ဘာသာတစ်ခုခု ရှိလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတစ်ခုခုက ငါ့ကိုပျော်ရွှင်စေလိမ့်မယ်၊ ငါလည်း တောင်တန်းတွေလို မငိုဘူးကွာ၊ မညည်းမညူဘူးကွာ..

ဒိန်းရဲ့အတွေးအာရုံတွေက ဒိန်းရဲ့စိတ်ဝိညာဉ်ကို အဆုံးအထိ လွှမ်းမိုးခံလိုက်ရတယ်ထင်ပါရဲ့.. သူ့ကျောခိုင်း လျှောက်နေရာကနေ ချာခနဲပြန်လှည့်ပြီး ချောက်ကမ်းပါး အစွန်းဆီပြေးသွားတယ်..

“ဟေ့.. တောင်တန်းတွေ.. ငါလည်းမင်းတို့လိုပဲ မငိုဘူးကွ.. မညည်းညူဘူးကွ..”

“ဒိန်း.. ဒိန်းရေ..”

ဒိန်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်ခန်တစ်ချက်ဖြစ်ပြီး.. အသက်တောင်နဲ့ ဆက်စပ်သမျှအရာအားလုံး ဒုတ်ခနဲမြည်ပြီး ရပ်

တန့်သွားတယ်..

ဟူး.. ဟူး.. လျှင်လျှင် တိုက်ခတ်နေတဲ့ လေစီးထဲမှာ အော်သံတစ်ချက်.. အဲဒီအသံက လက်ချိုရဲ့အသံဆိုတာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဆဲ(လ်)တွေအားလုံးသိတယ်။ ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား.. လက်ချိုက ပြည်ပကသူ့အဒေါ်ဆီမှာ ဘယ်လောက်ပျော်ရွှင်နေမလဲ.. နဂိုကမှ အလှကြိုက်၊ အကောင်းကြိုက်၊ အပျော်အပါးကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲဟာ.. ဒီလောက်ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်မှာ နေခွင့်ရနေတာ.. ငါ့လိုကောင်ကို.. ဟားဟား.. ဟား.. အေးပါဟာ.. ငါ့ဆန္ဒကလည်း နင့်တို့ပျော်စေချင်တာပါ၊ နင့်အဲဒီမှာ ပျော်.. ပျော်.. ပျော်လိုက်..

တွေးရင်းနဲ့ နွေးပူအောင်စီးဆင်းလာတဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့ အတူ မြေပေါ်ဒူးထောက်သွားတယ်။ အမြင်အာရုံထဲ ဝိုးတဝါးဖြစ်နေတဲ့ တောင်တန်းညိုညိုကြီးတို့မြင်တော့မှ သူ့သတိရပြီး လက်ချိုမျက်ရည်တွေကို သုတ်ဖယ်ပစ်ပြီး..

“ငါ နည်းနည်းပျော့ညံ့သွားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီအတွက် ငါ့ကိုမလှောင်ပါနဲ့ ရိုးမကြီးရယ်၊ ငါ့နှလုံးသားက မင်းရဲ့နှလုံးသားလို ကျောက်ခဲကြီးတွေ မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ဒါပေမယ့်.. ငါ မင်းတို့လေးစားအတုယူပြီး ကြိုးစားမှာပါ၊ နောက်တစ်ခါ.. ဘယ်လောက်လွမ်းလွမ်းမျက်ရည်မကျအောင် ငါနေပြမှာပါကွ.. နော်..”

“ဟင့်အင်း.. နင်.. ငိုရမယ်.. ဒိန်း..”

ဒိန်းလန့်ပြီးလှည့်ကြည့်တော့ လက်ချိုကို လင်းခနဲမြင်လိုက်ရလို့.. လန့်ပြီး ထခုန်တယ်..

၁၁၆ နတ်ရွာခြံ

“ဒိန်း... ”

အချိန်မီလေးပါပဲ... ဒိန်းရောက်နေတဲ့နေရာက ခြေတစ်လှမ်းစာတောင် မကျန်တော့တဲ့ ချောက်ကမ်းပါးစွန်းမှာမို့ လက်ချိုအချိန်မီ လှမ်းဆွဲပြီး... ဖက်ထားလိုက်လို့သာပေါ့...။

“လက်ချို... ”

“နင်... ငိုလေ... ငိုစမ်းပါ ဒိန်းရယ်၊ နင့်ကိုရက်စက်ခဲ့တဲ့သူတွေအတွက် စိတ်နာနာနဲ့ ငိုလိုက်စမ်းပါ... ဟင့်... အင့်... ဟီး... ရွတ်... ငိုလေ... ”

ဒိန်း မျက်လုံးအစုံမှိတ်လိုက်ပြီး သူမကို ကျစ်လစ်စွာ ဖက်ထားတယ်... ဒါ... အိပ်မက်ဟုတ်မဟုတ်လဲ သူစဉ်းစားပါတယ်။ သေချာတာကတော့ သူ့ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေတဲ့အသံရော သူ့ကိုယ်ထဲက သွေးစီးသံကိုပါ သူပြန်ကြားနေရတော့... ဒါ... အိပ်မက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူယုံကြည်သွားတယ်လေ...။

“ငါ မငိုပါဘူးဟာ... ငါ့ကို ဘယ်သူမှမရက်စက်ကြပါဘူး”

“ဒိန်း... ရယ်... ”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ လူငယ်လေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဟူးဟူးလျှင်လျှင် တိုက်ခတ်နေတဲ့လေရယ်... ကောင်တင်ပေါ်က ငုံ့ကြည့်ပြေးလွှားနေတဲ့ တိမ်မျှင်တစ်အုပ်ရယ်... ဟိုးအဝေးကြီးကနေ ဝမ်းလျှားမှောက်ပြီး ပြေးကြည့်နေတဲ့ တောင်တန်းရယ်ပဲရှိလို့... လက်ချို ဒိန်းရဲ့ရင်ခွင်ထဲကနေ မော်ကြည့်ပြီး တိုးတိုးညှင်းညှင်းလေး ပြောလိုက်တယ်...။

“ငါ နင့်ဘေးကနေ ဘယ်မှမသွားတော့ဘူး... ဒိန်း...”

“ဟာ နင်အဲသလိုလုပ်ရင် ကိုကို ငါ့ကိုသတ်မှာပေါ့... ”

လက်ချို ပြုံးပြီး...။

“အခု ငါ့ကို နင့်ဆီရောက်အောင် ဘယ်သူပို့ပေးတာလဲသိလား... ”

“ဟင့်အင်း... ”

“ကိုကိုလေ ကိုကိုတို့လင်မသား လိုက်ဖို့တာ... အခု... နင့်ခြံထဲကအိမ်မှာ ကိုကိုတို့စောင့်နေကြတယ်... ”

“ဟမ်!... ”

အမှန်တော့... ဒိန်း... ကြောက်ချင်ယောင် ဒုက္ခာရောင်ဆောင်နေတာပါ ပရိသတ်ရယ်၊ ဒီကောင်လေး... ဘယ်လောက်ပျော်နေမလဲဆိုတာ... အဲဒီပျော်ရွှင်မှုက အကြောက်တရား မှန်သမျှကို ဘယ်လောက်ဖယ်ရှင်းနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိမျိုးရှိလာနိုင်တယ်ဆိုတာ မေးကြည့်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့နော်...။

